

www.e-rara.ch

Sancti Iustini philosophi et martyris opera

Iustinus

Lutetiae Parisiorum, 1615

Stiftung der Werke von C.G.Jung, Zürich

Shelf Mark: Online

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-9781>

In Iustinum martyrem notae Friderici Sylburgii.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

IN IVSTINVM MARTYREM
NOTÆ FRIDERICI SYLBVRGII.

AD Iustini editionem nulla nobis à calamo exaratis libris fuerunt adiumenta, præter ea quæ primus in sua editione ad calcem annotavit Robertus Stephanus, in duabus orationibus nuper editis, Roberti filius Henricus. Itaque, lector, non alia hic tibi polliceri possumus quam quæ vel à Stephanis, patre, ac filio; vel à nobis ipsis, vel ab amicis ac sociis animaduersa & nobis communicata fuerunt. Ut enim ad Clementis, ita enim ad hanc editionem contribuerunt Ioannes Arcerius, è Belgio, & David Hæschelius è Vindelicorum Augusta. Idem hic Hæschelius vltra suam symbolam addidit etiam Hieronymi Volsii annotationes, è libro eius sua manu excerptas; ut eo pacto & boni præceptoris memoriâ propagaret, & rei literariæ commoda plenius adiuuaret. Ut ergo breuitate in hisce notandis more solito vtamur, compendiarie notæ,

A. Arcerij R. S. Roberti Stephani.
H. Hæschelij H. S. Henrici Stephani.
V. Volsij annotationes significabunt.

Si qua petentur ab alijs, & inter hos ab interprete Lango, ea plenioribus exprimentur notis. Est vero & hoc tenendum, multa, quæ in *διδασκαλία* potissimum sunt posita, in Indicem Græcum aut Latium more nostro relata esse, ut Lexici vicem quandam & huic auctori & alijs præstare possint; magno legentium emolumento. Langi verso non nisi obiter interdum attingetur. Scripturæ loca pleraque ex eodem Lango annotata sunt; nonnulla tamen etiam à nobis inuestigata.

Igitur.

Pag. 1. v. 32. pro *κινῆσι* quidam R. S. cod. compositæ *αεκινῆσι* habent: & p. 2. v. 17. *δουλοῖαν* pro *δοροῖαν*. V. 23. Homeri locus exstat Il. ξ. v. 28. Homeri locus exstat Il. τ: alter, v. 35. exstat Il. π. *ὅπρι* vero pro *ὅπι* cū V. reponere v. 34. nō est opus, vt frequētia cum alibi tū apud Aristot. declarant exempla, cuiusmodi & hoc est apud Plat. Charmide, *ὅπι τῶ κελῶ λέγειν παιδῆς*. idēque loquendi genus infra quoque repetitur 19. 21. & 29. 14. 139. 6. 194. 33. & alibi. V. 40. fortasse melius transposita præpositione legeris *ἢ κῦ τῶ* *Διὸς ἐπιελῆς*, de ceterorum deorum aduersus Iouem comparatis insidijs. vt infra 17. 36. V. 43. Homeri locus est Il. α: itidemque sequens, p. 3. v. 1. At qui v. 7. citatur, exstat Il. ξ. De Martis & Veneris vulneratione. v. 16. locus Homeri est Il. ε. H. V. 37. Homeri editiones eodem libro pro *Ἀὐτῶρ* *ἔστω*, vñanimi consensu habent *Ἀὐτῶρ ὁ ἔστω*: posito nempe ὁ pro *ἔστω*. id est *ἔστω*, v. 44. Homeri locus est Il. υ, non procul à principio. H.

Pag. 4. v. 19. R. S. *ἢ διδασκαλίας φιλοσόφους λέξεν* in qua scriptura *διδασκαλίας* non male postposueris. Idem v. 31. *διδυμένω*, mutata præpositione. V. 38. legendum, *Ἡρόκλειτος ὁ ἐφεστος, καὶ δάπτει ἢ Ἰσπασιος ὁ Μεταπόντος*: vt manifestum est ex Theodoro 22. 38. 58. 5. & Clemente 19. 20. 127. 46. V. 40. q. R. S. *ἢ εἰς τὸ τοῦ πάντα ἀδύνατον φησιν*: vt infra 46. 21.

P. 5. v. 30. notetur nominatiuus cum verbo infinitiuo, *διανπίω* nempe pro *διανπίως*: vt rursus infra, 8. 12. 57. 2. 236. 3, at 369. 20. pro infinitiuo positum participium. V. 42. sententia de cælestis cognitionis doctoribus repetitur iisdem pene verbis infra, 11. 44.

P. 6. v. 27. Homeri locus exstat Il. ο. V. 40. ad verba illa *θεὸν ἢ ὕλιν*, Langus in versionis suæ margine adnotat, *Deum* (siue formam) & *Materiam*.

P. 7. v. 2. q. R. S. *ἐφράνεω*, infinitiuo modo. Sequens Homeri locus est Il. ξ. V. 10. q. R. S. *ἀποφωαιδίων*: itemque Langus interpres. V. 19. ad τῶ εἰδῆς definitionem Langus versionis margini adnotat, ab irenæo *Exemplum* vocari, l. 2. cap. 19. V. 22. fortasse rectius τῶ ἀνώτατο *ἔργον*, expuncto posteriore articulo. sic sane legit etiam interpres.

P. 8. v. 5. q. R. S. *γῶνας* pro *σιοπῆν*: & v. 13. *ἀποφῆνας*. pro quo tamen mox v. 15. *ἀποφῆνᾶμενος*, media verbi forma: vsitatus. V. 24. nota rursus nominatiuum cum verbo infinitiuo, pro accusatiuo scilicet positum, vt supra, 5. 28. V. 38. q. R. S. *πεπλανημένοις*, præter perf. vt alibi sepe, nominatiuum 47. 4.

P. 9. v. 15. q. R. S. *καπιλῶν* pro *καπιῶν*. quorum cum prius paulo ante vsurpatum sit v. 11. posteriorius videtur esse auctoris germanum. V. 32. notandum *πιρῶμαι* pro *πειροσμαι*, non tam fortasse per *ἀπὸ χειρονομίῶν* quam per *κρασιν* sicut *ἀναβιβᾶται* apud Demosth. pro *ἀναβιβᾶσι*, *product*.

P. 10. v. 27. Diodori locus exstat editionis Stephanæ pag. 59. sed verbis aliquantum discrepantibus. nam v. 16. ibi legitur, *μεγένηται ὅτι τῶ θεῶ, ἢ τῶ ἡρώων, πείσαι φασὶ ἅπαν ἀχράστοις νόμοις χεῖραῖ δὲ τὰ πάλαι βίου τῶ Μινεύω: & mox, τῶ βίω κατὰ τὰ πρῶτα τῶ μνημονευομένων*. Et rursus v. 22. *παρὰ τῶ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῶ, τῶ ἰαῶ ἐπιγελάμενον θεῶν*. & v. 24. *κειραντας*: itidēque infra v. 41. *ἀδελφῶντα*: participiis scilicet ad duos præcedentes accusatiuos. *Μινεύω* & *Μωσῶ*, conformatis. Ibidem q. R. S. *ἀσθῆσαι*, temp. aoristo. V. 39. inclusa *ἢ*, addita ex Diod.

edit. V. 41. eadem Diodori editio *ἰσακουσάδαι*, fut. temp. Et mox, *νομοθέτω Αἰγύπτου φασὶ ἡρώδαι Σαυόχλω*. Eadem v. 44. *Σεσώων* pro *Σεσούχων*, duabus litteris extritis: & seq. v. cum articulo, *ταὶ πολεμικαὶ παρ᾽ αὐτοῖς*. ac rursus v. 46. *ἄφ' ἃ τὸ μάχμον ἔδωκε νομοθεσίαν συσῆσαι*: &

Pag. 11. v. 1. *φασὶ ἡρώδης νομοθέτω*. denique v. 40. inserta copula, *τά τ' ἄφ' ἃ τὸν νομοάρχας*. V. 7. Græcos ab Ægyptiis sua accepisse confirmat etiam Langus interpres, ex Act. Apost. c. 7. V. 19. Philonis locus est l. 1. De vita Moyfis, p. 410. Iosephi, lib. 2. Archæolog. Iud. c. 5. ac licet Philo Mosē ab Ægyptiis, Græcis & Chaldæis præceptoribus eruditum fuisse scribat, p. 412. tamen eum facit *Ἐβραῖον π' ἡσός*, vt & Iosephus. H. De matre Mosi cōtra Origenistas disserit Epiph. Exodi, 6. vt not. Lang. De Chaldaica propagine locus est etiam Orphei apud Clementem 259. 7. & in Theosophia libel. V. 27. q. R. S. *ἡσός* pro *αὐλῆδος*. V. 44. locus ad quē nos remittit, supra est, 5. 42.

Pag. 12. v. 15. pro *ἀγνός* auctor ipse diserte infra legit *αὐτὸν* 23. 7. est tamen *ἀγνός* etiam apud Eusebium Demonstr. euang. pag. 67.

Pag. 13. v. 2. q. R. S. *ἀκρεβῶς ἰσθρῆ*, aduerbium pro nomine: & v. 10. *ἰσθρῆ ἔξ μαρτυρεῖ*. V. 16. Platonis edit. vulg. alio verborum positu, *Ἐλλυες αἰεὶ πύδες ἐσέ: & v. 19. ἐν αὐτοῖς ἔχετε δὲ ἀρχ. ἀκούω*. de quo loco & Clemens 131. 8. 254. 3. item Iosephus lib. 1. aduersus Apionem gramm. p. 916. At Ptolemæi Philadelphii studium præter Clementem & alios celebrat etiam Ioan. Chrysof. oratione 1. aduersus Iudæos: & Iustinus noster iterum infra 72. 21. H. V. 36. q. R. S. *ἀρχαῖας ἰσθραῖας ἰσθραῖας βίβλους*.

Pag. 14. v. 25. Philonis locus est lib. 2. De vita Mosi, p. 448. Iosephi, lib. 12. Archæolog. c. 2. pag. 347. H. V. 44. q. R. S. *περὶ σῆκιν*, infinitiuo verbi modo: &

Pag. 15. v. 9. ἢ *δέας ἰσθρῆ ἢ ἀνθρ. περὶ σῆκιν*. V. 21. q. R. S. *Ορρεῖς τὸντων ὁ ἢ πολ.* V. 27. Orphei versus citantur etiam à Clem. 21. 5. & 259. 3. ac rursus à nostro infra in libello de Dei Monarchia, 81. 50. verbis aliquantum variatis. V. 41. q. R. S. *χαῖς μέγαλο ἀνακτος*, vt infra 105. 9.

Pag. 16. v. 1. aptius Clem. 259. 11. *γῆν δὲ ἰσθρῆ ποσὶ βέβηκε*: vt Deus ipse apud Esaiam 66. *ὁ ἔρανος μοι θρόνος, ἔξ ἢ γῆ ἰσθρῆ ποσὶν ἢ ποσὶν μου*. V. 13. non minus apte legeris *σοφὸν ἔργον*. Sic p. 15. v. 32. 33. consonant cum isto Psalmi 118. *Lucerna pedibus meis verbum tuum*. & hemistichium p. 16. v. 3. de tremore montium, alludit ad istud Esaiæ 64. *A facie tua diffluent montes*: vt not. Lang. V. 17. *ῶ* per cæsuram excusari potest: tamen si ἢ malis, haud equidem repugnauerim. V. 32. Langus interpres annotat pro Aristophane rectius fortasse lectū iri Aristotelē, mihi vulgata lectio retineri posse videtur, si Aristophanes ille intelligatur qui Pt. bibliothecarius fuit Alex. de quo Vitruuius. V. 39. vulg. Sibyllinorum editio, *Εἰς θεός, ὅς μόνος ἀρχεῖ*: & seq. v. *ὄσων μόνος αὐτὸς ἀπῶτα*. Apud Laët. l. 1. De falsa relig. *Εἰς θεός, ὅς μόνος ὄσιν ἰσθρῆ*. V. 44. vt legitima sit conuenientia, vel præsentī tēpore legendum *παρανηνῶν ἰσθρῆ*, vel mox præterito imperfecto *χειροποιῶν ἔργα ἰσθρῆ*. Forsan etiam aptius ibidem *ἄφρονι θυμῷ*, quam

μύθῳ. Eiusdēv. initio, A. ex vulg. Sibyl. *ἔργα ἢ χεῖρ*.

Pag. 17. v. 3. A. ex vulg. Sibyll. *αὐθρόπων κένου*, partitiue. V. 7. vulg. Sibyll. *λίδων ἰδρύματα*, absq; præpositione; vt & Cl. 18. 38. V. 42. q. R. S. *ἐμφανει*, repetito ex superioribus nominatiuo *Ομνεις*. non male.

Pag. 18. v. 3. pro *πλῶν* aptius aut *πλῶν* legemus, aut *πυλῶ*. Repetuntur iidē verf. infra 104. 24. & apud Cl. 21. 43. & 257. 23. apud Euf. Præpar. Euang. 348. V. 22. q. R. S. *ἀκούσῃ πύττω*. ἔτω ἔφ. & paulo post, v. 26. aduerbiallyter *ὄλας*: ac mox, genitiuo casu, *πάσας τὰς ἡμέρας ὄσιν κρῶσας, αἰὼν ἢ ἔλων αἰώνων*: quidam etiam ibidem *ἔτων ἢ ὄλων*. De sequenti Platonis inconstantia meminit & Theodoretus noster 32. 51. & 43. 52.

Pag. 19. v. 23. Esaiæ locus est c. 44. V. 35. locus est Genef. 3. V. 44. q. c. *ὄσ ὄντως θεός*: pro quo V. videtur maluisse *ὄσ ὄντως θεός*, vt supra 17. 30. & 19. 10. sed altera quoq; lectio suis confirmatur exemplis, vt sequenti pagina, v. 17. & infra p. 22. v. 37. Exstat autem Moyfi locus Exodi 3.

P. 21. v. 2. & 7. Plat. ed. *ἔσιν οὐδ' ἂν περὶ τὸν διαρετίου πάδε*: & mox, *τὸ μὲ δὲ νόσται μὲ λόγου*, absque articulo: & rursus, *ἀπυλλύμερον, ὄντως ἢ ἔδ' ἔποται ὄν. Α.*

Pag. 22. v. 1. cum *διωπὸν* subaudiendum *εἶναι*. V. 39. pro *πύττω* interpres legit *τῆ αὐτῆ*, eadem, id est, vt ibidem proxime loquitur, *ἰσθρῆ μαρτυρεῖ*. De locutione autem illa, ἢ *ὄντα θεόν*, dictum supra ad 19. 44.

P. 23. v. 6. q. R. S. *σοφίης λάχρον*, ratione partitionis, altera structura exstat etiam supra 12. 14. vbi & pro pronomine *αὐτὸν* legi aduerbium *ἀγνός*, eodem loco adnotatum est.

Pag. 24. v. 4. q. R. S. *ἔχ' ἔνα χρόνον*, non idem tempus, quod substantiuum seq. etiam versu subaudiendum est. V. 30. Plat. locus est l. 4. De legibus. H. V. 36. Plat. ed. *ταύττω ἢ πύεις*: & seq. v. *ἰσθρῆ μῆτα*: & v. 39. *πύτων ἀρχεῖ ἀνώθεν, θεός ὄσιν. Α.* vbi *ἀνώθεν* temporali quoque significatione potest accipi, vt sit; sed *ἔ* horum principia Deus nouit ab ipso vsq; rerum primordio, seu à prima rerum origine.

P. 25. v. 1. Plat. ed. *δέος ἢ φρονῆς ἄφ' ὄν ἔμπερδεν ἢ εἰσθρῆ*: & v. 4. *δὲ* pro *δέος*, indicatiuo verbi modo. & rursus v. 8. *δ' οὐδ'* pro *γού*. Ex eadem addita sunt inclusa *ἢ δὲ* & *π.* V. 10. eadem *ἢ δὲ* *ἢ δὲ*, præter. perfectō: & mox *ὄμ' οὐδ' ἐνεῖσκων*, omiffa particula *π:* ac rursus v. 15. *ἢ δὲ* pro *γλυκῆα*. V. 17. eadem ordine inuerso, *δικαῖος ἢ ὄσος*: & mox, *γλυκῆα ἢ χερδῆα ἀτθῶσται*. Ibidem etiā mox quidam cum articulo, *ἢ χερδῆα*. V. 30. inclusa *αὐ* addita ex eadem Platonis ed. Stephanea; in qua & transposito: legitur *Αρδῆατος*, vt apud Clementē quoque ac Theodoretum annotaui. V. 31. A. ex Basil. ed. *ἔργον ἢ δὲ χρονον ἔτος εἰς ἐκείνον ἢ χρόνον*. hoc sensu, Ardiæum, ex quo tyrannidem in ramphylia tenuerat, mille annorum ibi peregisse apud inferos spatium v. 35. inclusa *τε*, addita ex Plat. editione. Eadem ibidem *ἔργασμῶς*: & seq. v. *ἔφ' οὐδ'*: & v. 37. *ἢ δὲ*, optatiuo modo. Eadem v. 39. *πύλλα*, contracte. Seq. v. eadem mutato numero & casu habet *χρῆσθ' π αὐτῶν*: pro quo H. St. *αὐτῶ* legit, genitiuo singulari. V. 43. eadem disunctiue, ἢ *μὴ, αὐτῶ* non. & seq. v. *ἔμχρῆσθ'*, more communi. V. 46. eadem

ιδία λαβόντες pro composito διαλαβόντες.

P. 26. v. 4. κλάπτοντες: at q. R. S. γνάπτοντες. quæ diuerſitas apud Theodoretū quoque annotata. Rurſus Plat. editio ibidem τοῖς αὐτῶν πειρώσι. In- cluſa quæ ſequuntur, addita ex eadem. & vicif- ſim ab eadem abeſt commation illud v. 9. ὅτι ἀβάλλονται. Eadem ibidem ἀσμενέσαστα, plu- rali fine. V. 31. q. R. S. διηρόν λέγων. Seq. v. Homeri ed. vulg. Odyſſ. λ. Γαῖος ἑκκυδῆος A. V. 42 Diodori locus eſt pag. 60. Clem. editioni à no- bis adiectus pag. 351. Pro θῆνος & Πολυ- δάμανας, v. 46. apud Diodorum legi θῆνος & Πο- λυμήνης, ad eundē locū à me ibidem adnotatū eſt

P. 27. v. 19. q. R. S. κατασκευάσαντα, ἕτω γέγραφε. V. 25. Homeri ed. vulg. Il. σ, ἐν ᾧ τὰ τεῖρεα πάντα. A. Mihi Iuſtini lectio magis probatur, præſer- tim cum eadem ſit apud Clem. quoque 255. 21. V. 29. Homeri ed. Odyſſ. η, ὄλχηαιτιδῆq. paulo in- fra, v. 35. ſychius vtrāq. ſcript. agnoſcit, & cum γ. ſc. & ſigne γ. Rurſum v. 33. ed. Hom. δέρεος, Ioni- co & Dorico more: & mox, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Α.

Pag. 28. v. 9. Homeri locus eſt Odyſſ. λ. V. 17. diaboli etymon ſimiliter exprimit etiam Theo- phylaſtus, commentario ad Matth. 4. pag. 15. διὰβολος λέγει ὡς διαβολῶν ἢ δὲον πρὸς ἢ ἀδύμ. εἴπω ἢ αὐτῶν, ὅτι, ὁ θεὸς οὐδὲν ἔχει: καὶ νῦν ἢ ἢ ἀρετῶν δια- βάλλει πρὸς ἡμᾶς. H. V. 25. Eſaiæ locus eſt cap. 14. H. V. 27. interpres poſt ἕτως inferit ἢ-alioqui mutari etiam poſſet diſtinctio, & v. 25. poſt λέγει punctum ſuſpenſum figi, hic vero ante ἕτως commatica poni diaſtole. V. 33. ἡλεύσεσθε pro vulg. ἡλέσθε legendum eſſe, cum metrum ipſum arguit, tū Euthathij expoſitio ἐπαυθῆσθαι αὐτῶ. Ex- ſtat autem locus Il. τ. V. 41. q. R. S. διαχρῆσις pro μεμαθηκώς, eodem vtrōbique verbo.

P. 29. v. 4. q. R. S. μικρὸν ὑσερόν, ἕτως, Ορεθ. ποιήσεις. quam lectionem probat Exodi Moſaicæ vulga- ta editio, c. 25. v. 17. V. 29. locus eſt ἐ psalmo 113. L. V. 35. Homeri ed. vulg. ἀκνήζει, ind. modo. Ex- ſtat autem locus Il. ω: alter qui mox ſequitur.

P. 30. v. 3. exſt. Il. η. V. 2. q. R. S. περικλήσιν. aptius, vt infra, 42. 1. V. 10. Platonis locus eſt in Phæ- dro. H. V. 15. locus eſt ex Ezechielis cap. 11.

Pag. 31. v. 7. Plat. ed. ἐλέγρον, temp. præ. im- perf. & v. 22. ἡμῶν φαίνε) παραγρηγομένη ἢ ἀρετῆ οἷς παραγρηγο) : & v. 24. εἰσέειθα τότε ὅταν ἀρῶν ἢ πῆνις. τοῖς αὐτῶν παραγρηγο) ἢ ἀρετῆ, πρῶτον ἐπιχειρῶ. & rurſum v. 36. ἄμα ἡγυμνῶντες: ac mox, λύσις πῆ αὐτῶν ἡγυμνῶ). A.

P. 32. v. 22. pronomen ἐκείνης, & præpoſitio ἐπὶ, perperam huc irrepiſſe videntur. nam vt ſenſus & ſtructura conſent, pro ἐκείνης legē- dum potius εἰκῶς, aut ſimile quid. niſi forte εἰκῶς fuit, idque exegeticῶς primum nomini διηγηρείας adſcriptum, deinde perperam à libra- riis in contextum inculcatum. Pro ἐπὶ vero ſi reponas articulos τὰ ἢ, ſatis apta erit & con- ſtructio & ſentētia. V. 26. ſuperlatius eſt pro comparatiuo, πρῶτον nemp̄ pro πρῶτον, vt infra 81. 45. 92. 29. quæ enallagealibi quoque annotata. V. 40. q. R. S. ἢ ὄσκον ἢ ἢ φαντασιώδη παρ. φόρον: & P. 33. v. 10. ἀποσεισμήνοισι πλάσω. in quo poſteriori loco etiā nota, accuſatiuū ad ſeq. in- finitiuū, nō ad præcedentem datiuū reſpicere.

P. 33. v. 26. oraculi de Socrate meminere cum alij, tū Cicero De Senectute, & Lucianus libro

De Saltatione. Idem Luc. rurſum de Amoribus: αἴγε μὲν Σωκράτης διδασκάλου, ἢ τὸ λαμπερὸν ἐκείνο ἢ ἀρετῆς διακρίσειον, πῶς Διηγηρείας τείπειν ἐπιμῆθη. χηρισμὸν γὰρ διηγετίας ὁ πύθιος ἐξέσπασεν: Αἰδῶν ἀπαύτων Σωκράτης σοφώτατος. De ſequenti etiam Socratis profeſſio- ne, ſe nihil ſcire, meminit idē Lucianus in Her- motimo. H. V. 32. q. R. S. ὁμολογῶν εἶδέναι, ſtru- ctura elegantī & Atticiffima. V. 41. vulg. pla- tonis Apologia, ἐμὸν μὲν ἀποδοκιμάζω. A.

P. 34. v. 3. q. R. S. ἕρανοῖς, plur. nu. V. 14. ad iſta Iuſtini, πρῶτον ἡγεῖσθαι ἢ αὐτῶν σωτηρίας ἢ τούτων ἐνδω- θῆσαν, Langus interpres annotat hæc Tertulliani, homines gloria & eloquentia ſolius libidinoſi. V. 17. nō minus apte legeris αὐτῶ ἐνοχλῶσαν: vt relatiuū non ad propinquius ſed ad remotius nomen fe- ratur, nemp̄ ad μηδεῖς. V. 35. Langus mauult ἐπὶ ἡμῶν, prima perſona.

Pag. 35. v. 4. q. R. S. Κύμη, vſitatione Græcis no- mine: & mox ἐξ οὐμῶν διεσῶσαν, ſtructura minus proba. Quod vero idem mox v. 7. οἰκίαν habet pro βασιλικῶν, exegeta eſſe potius videtur quam germana Iuſtini ſcriptura. V. 18. idem ἐν μίση τῶ οἴκῳ, eodem caſu. V. 27. plat. ed. δεῦρ' αὐτῶν λαμβῶν θεοῖς ἢ οἷς νῦν διὰ λέγ. χηριση. & mox v. 30. θεοῖς ἢ εἶναι ἢ ἀνδρῶν. in fine Menonis: A. Seq. v. q. R. S. κατὰ χηρισμῶν, deſcendentes: minus apte. Belle autem cum platoniciſ illis congruunt hæc à Langō annotata ex Lactantij lib. 4. c. 8. Ego vero eos qui vera imprudentes loquuntur, ſic habendos puto, tamquam diuinent ſpiritu aliquo inſtincti. V. 31. Cic. de Diuinatione, aliter iudicat, præſertim de ver- ſib. qui habent certam ἀκερῶν χηριση: inquit Lang.

P. 36. v. 6. q. R. S. διὰ τὸ πεπαιδῶς, non abſurde. V. 19. vulg. ed. ἐπὶ αὐτοῖς, ſub ipſis: parum apte. V. 35. q. R. S. πρῶτον ἀπαλάσους. qua lectione me- trum quidem expletur, ſed ſententia turbatur; niſi præpoſitioni ſignificationem conſuetam adimas. Langus interpres legit, πρῶτον ὅτι πλά- σους- ſed ὅτι videtur Iuſtini potius eſſe quā oraculi.

Pag. 37. v. 9. poſt λέγον ſubaudiendum δῆν, aut ſimile quid. V. 17. etiam ἡμῶς legi poteſt, prima perſona. Oratio quæ ſequitur, nuper admodum à præceptore noſtro Henr. Stephano eſt edita cum ea quæ Diogneto inſcripta eſt epiſtola, in calcem huius editionis à nobis reiecta. In qua- rum vtramque cum prolixas ille annotationes ſcripſerit, nos ea tantum inde huc tranſcribē- mus quæ ad textum emendationem pertinent, additis nonnuſquam quæ à Beurero in ſuo apo- grapho annotata erant. Si quid etiam nobis in mentem venerit, id quoque in medium confer- re non verebimur. V. 33. malet fortaffe aliquis φησὶ, numero ſingulari. Sed quoniam non Ho- mericæ tantum, ſed ceterorum quoque poeta- rum, tragicorum potiffimum fabulæ hic taxan- tur, recte plurali numero φησὶ dixit auct̄or, om- nes in vniuerſum poetas erroris arguēs, vt ſupra 2. 25. & 4. 11. atque alibi. Eodemque loquendi genere poulo poſt etiam auct̄or vtitur pag. 38. v. 18. poſt mentionem Heſiodi, quoniam vide- licet ex Homero & Heſiodo ceteri poetae velut ἐ fontibus ſua deriuarunt ferme omnia. Ib. mox non male ſic diſtinxeris, τῆ τῶ ἀδελφῶ ἀρε- σία, ἐπιτεταμῶν ἡλύσθη, ἢ ἀκαταχέτω ἐπιθυμία. membra ſane numeroſiora efficit hæc diſtinctio. V. 38.

existimarit fortasse aliquis legendum *Δεπειν*, vel simile quid. Isaacus Casaubonus legit *ἀπ' ἐλέθρου ποιῶμος*: quod probat etiā Stephanus, sed ita tamen ut malit præpositionem *καθ'* alioqui si *λεπειν* retineamus, epitheti hæc erit ratio, quia pastores ut plerumq; sordidi sunt & olidi, ita & scabri. Israelitis sane pastorib. lepræ crimem ab Ægyptiis afflictū ait Theophilus. V. 41. post *ἦγετο* St. inserit copul. *καὶ* V. 42. *ὁ ποταμὸν τινῶν* eo modo dictū quo p. 39. v. 18. de Hercule, *ὅρη τινῶν*: allusio autem est ad Il. φ initium, ubi Achilles Troianos in ipsos vsq. Xanthi fluuij vortices insecutus, magno eos animi ardore contrucidat. alioqui legi etiā posset *ποταμὸν ἐμπύδην*.

Pag. 38. v. 7. rectius St. *φρονήσει ἐμοσάξαι, πρυδῆτα* sua obthurare. cuius generis locutio & monitio supra quoq. legitur, 34. 16. V. 14. notat St. fortassis ita scripsisse auctorem, *Ἀλλ' ἐπεὶ Ἡσίοδος καὶ Ὀμηρον ἐθέτο, ὅς ἐργα τ' ἢ ἡμ. σωζέσθ.* in qua lectione nō esse quōd quē offendat *ὅς* ad remotius nomē relatum, cum eiusmodi structura non careat exēplo. Seq. v. cū eodē St. vel adiectiue accipiendū *τῆ λήρῃ Θεογονία*, eo nempe modo quo *λήρῃς* dicitur persona vel res *ληρώδης*: vel adiectiue legendū *τῆ ληρώδης Θεογονία*. Seq. v. Beureri apographon, *ρασι γδ Κρόνον* V. 29. non mal scripseris *ἐκ δλίῃ*, ad ὄχρῳ videlicet, nō ad *Νηρηίδων* relato adiectiuo. V. 32. mallē *ἐπὶ Δανάη ὃ χροῖς*. quatuor hæc furtiva Iouis adulteria Græci epigramatis disticho ita sūt expressa, *Ζεὺς κύνος, τῦρος, οὔτυρος, χροῖς, δ' ἔρωτα Λήδας, Εὐεώπης, Ἀγρόπης, Δανάης*. alia ex tragicis eadē de re à Cl. citantur 257. 9. V. 34. St. annotat in ms. exēplari verbū esse inter *Σεμέλης* & *Ζήλον*, quod legi nō possit. Beurerus legit, *καὶ Ἡρας ὃ Ζήλον*. quam lectionē probat etiā St. ideoque locū sic reddi mauult: Nam *Semeles amor Ἐλλίης* (Iouis sic.) *petulantiam Ἐϋωνίης zelotypiam coarçuit*. V. 39. Beur. apogr. *ἐδ' ἴσθην, πρᾶτ. αορίστο*. V. 40. fortasse legendum, *ἐσεμῶν ἄντων Αἰακίδη ἀπὶ τῆ σκευοσυνῶτων ἀπὸ θανάτου, quarenti ex ipso Ἐκείδη de his qui mortem sibi struerent*: quo fere modo Zosimus noster 693. 5. *σὸς τῶν τῶνδε τῆ ἐπιβλήῳ τῆ κατ' αὐτῆ σκευοσυνῶν*. V. 44. Beureri apogr. *πατεροῶν*, corrupte. P. 39. v. 1. post *ἀρεθότητα* St. putat scriptū fuisse *διδάξατε*: & repetitionē eius initio proxime seq. membri, in causa esse cur hic ommissum fuerit. V. 7. nominis *ἡγήτορα* duas priores tantū syllabas in m. s. exstare notat St. *ἡγήτορα* tamen à Iustino scriptum fuisse nō dubitat. sed & articulum addi posse iudicat: ut sit, *ἡγήτορα τῆ ἀδ' ἄδων*. Ib. mox, ut similis in utroque hemistichio sit numerus, St. legit *βειραῶν* (aut *διναῶν*) *κατέπεφνε λέοντα*: ego *βλοσυρῶν κ. λ.* V. 11. nota *καθελεῖον* pro *καθάειον*. Seq. v. fortasse melius transpositis nominibus legemus, *ἐλαφον ὃ καὶ τῦρος*: quoniā nō ceruā sed tauros ignē naribus spirasse ferunt mythologi. Seq. v. nō male cum St. scribebimus *ἀπὸ σελήρης*, cū præpositione. V. 23. *Νέσσειον* absq. diphth. per solū i habet m. s. cuius generis multa vsurpata passim à Cl. V. 24. St. mauult *καθ' αὐτῆ*, reciproce. à Beur. apographo abest præpositio. repetitur autē ista Herculis impatiētia infra quoque 7. 7. V. 26. nota τὸ *Ζήλος*, pro *Ζήλον*, ut p. 38. v. 34. est vsitatus, ut suspecta hic

fit librariorum fides. V. 29. ante vel post hæc verba, *καθ' ἀρεθότητας*, St. censet deesse aliquod nomen quod illis diis pro epitheto tribueretur, ut *ἀνὰ δεξι* heroibus tribui videmus. interim tamē locum ita interpretatus est ac si *πῦροι* scriptum esset. Sed & hoc animaduertēdum monet, nihil esse quod particulā *ἐπι* reddatur. neque hoc solum, sed & quædam alia locum hunc suspectum reddere: nam nec vocalē *ρ* quæ est ante *ἀρεθός*, particulam ὃ redditam esse. V. 34. ante vel post *ἀπεκρουῶτα* idem St. deesse putat *Ἀγυπῖον*. Seq. v. idem suspicatur scriptum fuisse, *ἀ Βεικνῆς ἡρῦος*. V. 35. idem mauult *Οἰδιπόδεια* vel *Οἰδιπόδος*. de *κέντρεις* autem seu fibulis videri iubet Appollo dori bibliothecam. P. 40. v. 2. quum talibus locis particula *ἀν* adhiberi soleat, Græci sermonis cōsuetudo eidem St. poscere videtur, *κατηρῆα ἀν ἔδξεν εἶναι ψιλῆ*, vel, *κατηρῆα ἔδξεν ἀν εἶναι ψιλῆ*. sed cum in aliis quoque Iustini locis eam particulā ommissam obseruarit, dubitat librarij ne id peccatum, Iustini consuetudo fuerit. V. 7. Beur. apogr. *καὶ ἐπὶ σοῦ τῆ γέμων σεσύληκε*. fortasse verius *ἐπίσου, pariter, eodem modo ut ille*. V. 17. St. scribēdum censet, *τούτω τῶν ἡρώων, huius regis heroas*: Beureri apographū, *τῶν τούτω ἡρώων*. Rursum St. suspectum est aduerbium *ὅτε*: nisi post id ipsum aliquid deest: cum alioqui videatur debuisse sequi, *καὶ τῶν ἐν λαοῖς φόνον ἐργ.* V. 19. in exemplari m. s. superesse videntur quædam vestigia vocis *σρατηρῆς*, cum articulo ὃ. quadrare quidē certe huic loco, nemo (ut opinor) negauerit: inquit idem St. V. 22. ante *ὀπίστη* nemo non requirat vocalē *κα*. At quæ proxime sequuntur, integritati suæ restituere, nō opis est nostræ: licet interpretatio nostra sensum aliquē ex iis conata sit eruere; cum alia legens aliter, tum vero *ὅς δὲ* pro *ὡς δὲ*, & *ἐξελικῆ* pro *ἐξελικῆς*: haud tamen de his lectionibus valde contendere parata. hæc St. V. 40. *πυρροῦδου* pro *ἀριλυθείου* legere non dubitat S. P. 41. v. 10. in exēplari est *καθ' ἡμῶν*, secunda persona: minus cōuenienter. v. 14. aptius, meo iudicio, *σώταξιν, compositionem*; vt 52. 14. 104. 6. 306. 38. Ibidē mox interpres legit *πανταχού γὰρ πῆ ἀν* - sed ne sic quidē satis bene constat sententia. locus enim, ut mihi quidem videtur, vitij nō est expers; ideoque à V. quoque notatus asterisco. V. 31. Dæmones, iniquos iudices aduersus pios Christianos concitare, annotat Langus etiam ex Niceph. lib. 3. cap. 33. V. 35. apud Eusebium Hist. eccles. lib. 4. cap. 17. pag. 40. in loci huius citatione pro trisyllabo *ὀυβελικος* perpetuo est *ὀυβελικος*, quatuor syllabis. V. 36. Euf. *συνεβίω*: quod minus placet St. Seq. versu idē Euf. *καὶ αὐτῆ*: & mox, *ἐπειδὴ ὃ* - Inclusa quæ sequuntur, ab hoc versu vsque ad pag. 43. v. 12. addita ex eodem Euseb.

P. 42. v. 16. in exemplari est *παρ' ἡμῶν*, prima persona: minus conuenienter: quod vidit etiam St. V. 18. *εὐχεῖσ* retinere nihil vetat. si quis tamen *αἰχρῶς* malit, per melicet. V. 22. vel *μὴ βυλάειμον*, vel *μὴ βυλόειμος* legendum censet St. V. 10. nota cōpellationem illam *σοὶ τῶ ἀντοκράτει*. etsi enim potissime ad S. P. Q. R. directa est hæc oratio, ut & titulus indicat, & compellatio 41. 12. tamen, ut tradit Eusebius Historiæ Ecclesiasticæ p. 40.

b. primus hic Apologeticus est *πρὸς Ἀπολόγιον* ἢ *ἐπιπένη πρὸς παρορυσθέντα*, ἢ τὸν πύθη πύδας, πύθ *ἢ Ρωμίων σύλληπτον, πρὸς φωνητικὸς, ἢ πρὸ ἢ καὶ ἡμᾶς ἐδιδάκτων.* V. 32. St. *ἐμείνη* maault, datiuo casu. V. 35. idem maault, *ἀφρωπῆσι αὐτὸ τὸ μόνον, εἰ χριστιανός ἐστι*, vt paulo post, v. 42. *αὐτὸ τὸ μόνον ἐξήτάδη, εἰ εἰν χριστιανός.* ferri tamen & vulg. lectio potest, hoc sensu, an nihil aliud commississet nisi quod Christianus esset. quod loquēdi genus alibi quoque obseruare memini, nominatim in Apollonij libris Syntacticis.

Pag. 43. i. verba ista, *ὃ γὰρ ἀνέλευρος*, vsque ad *ἢ τὸ Ὀδύσε.* parentheseas notis includi maault St. V. 12. vulg. Iustini editio, *παθήματος ἢ Χριστοῦ*: sed conuenienter Eusebij lectio, *δνόματος ἢ Χριστιανῶ.* V. 13. St. scribendum putat *σε κολάσαι*: vt congruat hic infinitiuus cum illis præcedentibus verbis, *πὺς ἢ αἰψά* ἢ alioqui, sequente verbo *ἐκολάσαι*, præcedere debuisse, *πὺς ἢ αἰψά δ' ἡμῶ.* V. 14. Euf. *φιλοσόφῳ κλεισεῖ παιδί*: quasi Marcum Antoninum Philosophum Pij filium notet. sed verior videtur Iustini lectio, vt notetur Lucij Caesaris factum nec auo Pio, nec patre Philosopho dignum, sicut infra in posterioris apologiæ inscriptione, 53. i. V. 15. articulus *τῆ* ab Euf. editione abest: & contra *τὸ* v. 19. ex eadem hic infertur. V. 22. Euseb. *πονηρῶν γὰρ δεσποτῶν τοιούτων ἀπολλάσθαι ἐπέπε, ἢ πρὸς ἀγαθόν* (St. cum articulo maault *ἢ ἀγαθόν*) *πατήρα ἢ βασιλέα ἢ θεὸν πορεύεσθ.* Latini textus v. 4. ad verba ista, *à re tanta*] Langus in margine hanc adnotat expositiunculam, *à martyrio obeundo.*

Pag. 44. v. 9. veteris illius opinionis de Angelorum cum mulieribus coitu, meminit & Clemens 193. 42. & 235. 21. V. 30. si nominatiuo casu legas *ὃ γὰρ αὐτὸ*, extendetur oratio ad rem quamcumque. sed datiuum ἢ agnoscit etiam interpretes. V. 37. de *Χριστοῦ* & *Θεοῦ* appellatione agit etiam Greg. Naz. pag. 218. H.

Pag. 45. v. 4. cum prepositione legendum videtur, *ἐπὶ καταλίσει ἢ δαμιόνων*, vt cum alibi, tum 71. 34. V. 7. in exemplari est *ἡμετέρῃ*, prima persona, minus conuenienter, vt notauit etiam St. Quod vero attinet ad sequentia vocabula *ἐπορκισῶν* & *ἐπορκίζοντες*, vix credit idem Stephanus Iustinum ita potius quam *ἐφορκισῶν* aut *ἐφορκίζοντες* scripsisse, aut certe *ἐφορκισῶν* & *ἐφορκίζοντες*: quum vocem *ἐφορκος*, vnde illa deriuantur, aspirari constet. quia tamen etiam ex Concilio quodam *ἐπορκίζεν* & *ἐπορκισῆς* afferuntur, scripturam illam, licet rationi omnino repugnantem, retinere voluit. repetitur eadem etiam infra 243. 21. vbi tamen & *ἐφορκίζεν* vsurpatum ter.

Pag. 46. v. 11. post *Θεὸν* interpretes inserit disiunctiuam *ἢ, aut*: quippe sine qua luxa sit alioqui constructio. Infra eisdem pene verbis eadem, 47. 41. & 55. 28. 63. 14. 127. 41. V. 18. pro *καὶ* A. maault præpos. *καὶ*: quæ alioqui in talibus loquendi generibus subaudiri consuevit. V. 28. si post *ἀλλὰ* repetatur articulus *τὸν*, & post *θεωρίαν* ex præcedentibus subaudiatur *βιωῦν ἀποδείξοντας*, liquida erit sententia. alioqui & hoc modo legi posset, *εἰ ἢ καὶ ἀσχηματικῶς λόγου μέρεσ, ἀλλὰ καὶ ἢ τὸ παντὸς λόγου, ὃ ἐστὶ Χριστοῦ, γράσση ἢ θεωρίαν βιωῦν ἀποδείξοντας, πολὺ μὲλλον μισθῶται*: cuius lectionis

Volfius quoque aliqua nobis præbuit indicia. V. 35. nota *μελλέσεις ἐσομένης*, pro *μελλέσεις ἐσομένη*: haud scio an librarij vitio. V. 40. Euf. Hist. eccl. lib. 4. c. 16. in loci huius citatione legit *ἢ καὶ, vel etiam*: & mox, *ἀφιλοσόφῳ ἢ φιλοκίμου*: (sed Stephano Iustini scriptura placet magis, licet Eusebianam quoque probet repetitio 47. 24. ἢ *φιλόσοφος ἀλλὰ φιλόδοξος ἀνὴρ*) & apud Tatianum 3. 16. *ἢ φιλοσόφῳ ἢ ἀφιλοσόφῳ πανηγύρεσι.*

Pag. 47. v. 7. *ἐπὶ ὧν μὴ ἐπίσταται*: & rursum v. 4. *τὸ πρὸς ἄλλων*, vt trumque singulari numero. V. 6. idem *πολλῶν χείρων*, datiuo casu, vt etiam Latini ablatiuo. V. 8. idem *ἢ εἰ, ἢ si*, pro disiuunctiuā ἢ εἰ, *aut si*. Includa quæ sequuntur, addita ex eodem. vbi & hoc notandum, accus. casu apud eum legi, *τὸ εἰ αὐτοῖς μεγαλείον μὴ συνήκεν*, nominis casu ad sequens, non ad antecedens verbum conformato: Sed & *ἄλλοις* apud eundem vno r, v. 11. nempe à *ἄλλοις*, non à *ἄλλοις*. Seq. v. *πρὸς δέντα* melius legitur apud eundem. nam *πρὸς δέντα* passiuam potius quam actiuam signif. habet: illud à verbo *πρὸς δέναι*, hoc à v. *πρὸς δέναι*. V. 21. inclusa, *ἢ ἡμετέρων*, addita ex eodem Eusebij loco. & vicissim apud eundem legitur *εἰ ἐπίσταται*. omissa copula intermedia *ἢ*. V. 23. idem soluta compositione, *ὡς πρὸς τρεῖς ἐφλω*: & mox contractius, *μὴ τὸ Σωκρατικὸν ἀξίωμασον πμᾶ*: quod minus probatur Stephano. V. 27. *αὐτῶ* prima fronte vel otiosum, vel in plurale *αὐτοῖς* demutandum videtur. sed si reciproce accipias, probam efficit sententiam, quam bene expressit interpretes. Sic

Pag. 48. v. 6. redditiuarum enallage facta, *τὸ ἢ* accipiendum pro *ἐκείνα ἢ*, seu *ἔτερα ἢ* - alioqui pro antecedente *τάδε* legendum foret *τὰ ἡδὺ*. Consonat autem cum his Iustini, illud Plutarchi in Themistocle, *ἀλλὰ δ' ἀλλοῖς καλὰ*: & hoc Aristotelis Rhetor. 1. *τὰ παρ' ἐκείνων δ' ἴδια, καλὰ*. H. V. 15. haud scio an verius *εἰρήδω ἢ*, vel *εἰρητά ἢ*. id est, *ἢ dicta iam sunt, ἢ dicentur susus*. V. 38. Platonis locus est in Timæo. vbi tamen non Socrati, sed Timæo tribuuntur hæc verba, vt not. A. V. 44. in *ἐπιστεύθη* confusa videtur duplex lectio, *ἐπίσταται*, & *ἐπίδω*. quæ & coniungialicubi ab hoc scriptore solent. Eiusdem vero generis sententia est & apud Theodoretū nostrum 135. 4.

Pag. 49. v. 13. Xenophontis locus est Apomnemon. lib. 2. vide & Clement. 87. 33. V. 32. pro *διότι* rectius fortasse legemus *διότι* seu *διότι*.

P. 50. v. 1. fortasse rectius *ἔφαθ'*, *dixerunt*. Seq. v. pro istis, *εἰ ἢ καὶ, ἢ φωνητῶ*, malet fortasse quispiā *ἐν κτῶ* ἢ *φωνητῶ*. sed vulgatam lectionē retinere nihil vetat. V. 6. Euf. Hist. eccl. p. 35. in loci huius citatione legit *ἢ ἀσέβης*: & sequens *ἀλλὰ* omittit. V. 11. idem *ἀδραπίων σαρκῶν*: & v. 13. *ἢ αὐτῶ περιδείη ἐπιθυμῶν*. Includa, *μὴ* & *γὰρ*, v. 14. & 15. ab eodē Eusebij loco absunt. Ex eodem *κατήρησε* repositū pro aoristo *κατήρησε*: de quo monuerat & H. St. Sed & *ἐπιπέπη* (inquit idem St.) suspectum cuiuspiam esse possit, & videri scriptum pro *πεπέπητο*, quod respondeat illi *διώατο*. sed tunc & *καταργείλα* scribendū fuerit. Forsan etiam ante *φορευθῆσάμενον* scriptum fuit *εἰδώς*, vel simile quid. Hęc ille, qui & per *τὸν ἀρχοντῆς* nō tam principes quā præfides summosve magistratus accipi posse autumat. Notandū porro, locum hunc ab Euf. citari

sefellerit, an loca per librarios sint transposita. V. 29. de Saturni mysteriis Plutarchus lib. De superstitione, p. 103. Philo. p. 254. Macar. p. 138. item Lactant. lib. 1. H.

P. 51. v. 4. aut redundat verbum *ωδ*. aut post illud ipsum desideratur relatiuum *ος* seu *οςος*. v. 8. pro *τούτοις* *δὲ* structura & sententia postulat *ωδ* *τούτων*. V. 25. interpres legit *ἀπὸ τῶν*, *constantem*: aut (inquit) *ἀπό τῶν*, non suspectam. alioqui *ἀπό τῶν* apud Dionys. Hal. & alios veteres significat à conspectu seu oculis remotam. V. 28. idem interpres Langus adnotat legi posse etiam *πρὸς θεόν*, cum Deo. V. 40. sic magis ad verbum sonant Græca: ut & à ceteris nostra cognoscantur, possintque falsa opinione & pulchrorum ac præclarorum ignorantie liberari, qui alioqui præter suam culpam supplicis (sc. æternis) sunt obnoxii, & hæc in hominum notitiam perveniunt. cui loco non multum ab similibus alius infra 90. 45. V. vlt. *δὲ* positum videtur pro *δὲ τὸ*.

P. 53. v. 1. Euseb. Hist. eccles. pag. 40. b. aliquantum ab hac inscriptione discrepat. scribit enim *τὸ δευτέρου ἑσθὲν ἡ μετέρας πίστεως ἀπολογία πεποισμένη πρὸς τὸν Ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς διάδοχόν τῆς ἡμετέρας Ἀντωνίου Οὐρανίου*. vulgatæ tamen inscriptioni patrocinator ipsum Apologetici exordium. V. 8. idem Euseb. Hist. eccles. pag. 36. b. in loci huius citatione, ordine inuerso habet *Καίσιον Σεβαστῶν*: quod etsi reicere nolim, cum in Imp. Romanorum Numismatis ab Adolfo Occone publicatis, plusquam duodecim nummi hanc inscriptionem præferant, *AVRELIVS CÆSAR AVG. P. II. F.* tamen hoc ipsum *Καίσιον* etiam secundo loco poni potest, proxime nempe post *ἀντικεράτοι*, ut infra 100. 13. 101. 9. & in aliis nummis ab eodem Occone publicatis, *IMP. CÆS. M. AVREL. ANTONINVS AVG. P. M. TR. P. XV. COS. III.* nisi forte malis fixa post *σεβαστῶν* hypodiatstole, sequentis membri hoc facere initium, & *Καίσιον Οὐρανίου*: sicut videlicet Ælius Verus primus, tantum Cæsaris nomen accepit, adoptione Adriani familiæ adscriptus; eo prope modo quo à Diocletiano Aug. Maximianus atque Constantius Cæsares dicti sunt; ut in Ælij Veri vita testatur Ælius Spartianus, ipso statim principio. Sic enim tunc incipiebant appellari Augustorum collegæ designatique successores. quamobrem etiã in tertio inscriptionis membro est, *Λικίω φιλοσόφῳ καίσιος φῶσει ἕψ*. Verissimus autem cur ab Adriano transnominatus fuerit M. Antoninus Verus, docet in fine Antonini Pij Xiphilinus; quoniam sc. & cognatus ei erat, & φῶσον ἰσχυρῶς ἐρρωμένον ἐπὶ τῶν ἡδὴ ἑσθῶν φαινεσ. V. 9. Euf. loco citato, *φιλοσόφῳ καίσιος*: non male: quoniam M. Antoninus passim Philosophi cognomine ornatur, & supra 43. 15. idē hic L. Verus *φιλοσόφῳ καίσιος πῶς* nominatur. & sicut Eutropius M. Antoninum non solum vitæ moribus, sed etiam eruditione Philosophum fuisse tradit, ita etiam Ælius Spartianus eum scribit à puero Philosophiæ studuisse, Philosophiæque præcepta edidisse, & semper in ore habuisse illam Platonis sententiam, *Flarere civitates, si aut Philosophi imperarent, aut imperatores philosopharentur*. Sed veram esse hanc quoque Iustini

lectionem, probant quæ paulo post sequuntur v. 25. & confirmat hæc Athenagora in scriptio, *Ἀντικεράτοι Μαρκῶ Ἀδελφῶ Ἀντωνίνῳ, ἡ Λικίῳ Ἀδελφῶ Κομμόδῳ, Ἀριθμιακῶς, Σαρματικῶς, τὸ ἡ μίγρον φιλοσόφῳς*. Porro ut recte intelligantur ista, *καίσιος φῶσει ἕψ*, accipiendus is est qui primus Cæsar ab Adriano, ut paulo supra notavi, nuncupatus est. Sic enim Ælius Spartianus in Antonino Pio: *Adoptionis lex huiusmodi data est, ut quemadmodum Antoninus ab Adriano adoptabatur, ita sibi ille adoptaret M. Antoninum, fratris uxoris suæ filium; & L. Verum, Ælij Veri, qui ab Adriane adoptatus fuerat, filium; qui postea Verus Antoninus est dictus*. Et rursum in L. Verō: *L. Ceionius Ælius Commodus Verus Antoninus, ex Adriani voluntate Ælius appellatus est; ex Antonini coniunctione, Verus & Antoninus*. Huic naturalis pater fuit L. Ælius Verus; qui ab Adriano adoptatus, primus Cæsar est dictus, & in eadem statione constitutus perijt. cuius rei meminuit & Xiphilinus loco supra indicato. ut L. Verus primo respectu L. Veri Cæsaris naturalis filius sit, & Adriani nepos adoptivus: secundo respectu adoptivus filius M. Antonini philosophi, nepos Antonini Pij, pronepos Adriani. V. 10. *ἐργασίαν παιδείας* singulari numero legitur etiam apud Eusebium loco supra memorato: interpres plurali numero *ἐργασίης* maluit, ut paulo infra v. 29. quod, ut damnare nolim, ita vulgatæ lectioni patrocinatori dico hæc Spartiani, de eodem L. vero: *Hos omnes (nempe grammaticos, rhetores, & philosophos quos audiuit, Græcos pariter & Latinos) amavit vnice; atque ab his inuicem dilectus est: nec tamen ingeniosus ad litteras. Amavit autem in pueritia versus facere; post, orationes: & melior quidem orator fuisse dicitur quam poëta: immo (ut verius dicam) peior poëta quam rhetor. Nec desunt qui dicant eum adiutum ingenio amicorum; atque ab aliis ei illa ipsa, qualiacumque sunt, scripta, siquidem multos disertos & eruditos semper secum habuisse dicitur*. V. 12. Euseb. ordine inuerso, *παντὶ δέμῳ*. V. 17. inclusus articulus *πῶς*, additus ex eodem Euf. Seq. v. idem Euf. *ἐν τούτῳ ποιῶμαι*, præf. tempore. V. 28. notat H. St. fortasse duo ista verba Iustini non esse; sed, cum Iustinus scripsisset, *ἡμῶς μὲ οὐδὲ εὐσεβοῦς ἡ φιλ. ἡ εὐλ. δικ. ἡ ἐργασίαν παιδείας, ἀκούετε παρταχῶν*, aliquem in margine ad ἀκούετε annotasse, *ὁ δὲ λέγει*: idque postea in contextum irrepsisse. Sed & pro *δειχθῆσθαι* fortasse *δείξετε* scriptum esse ab eodem Iustino, id est ostendetis. V. 32. q. R. S. *σεβασμάτων* pro *χραμμάτων*. aptius *σεσορροσμένων*, ut supra 44. 42. V. 35. conuenientius *σεσελλήνδα μῶν*, præterito perfecto. V. vlt. nota rursus modi variationem in *ἐκείνῳ* & *δειγνόμενον*.

Pag. 53. v. 6. sensus postulat, *μῶνον ἢ κολλήσθαι πρῶτον*. V. 10. pro *τὰ σεβασμάτα* sensus postulat *τὰ εἰς σεβασίης*, seu *τὰ πνευματίας*, aut simile quid. Latini textus.

Pag. 52. v. 38. malim *de nobis*, prima persona.

P. 53. v. 19. Græca sic etiam reddi possent, *Priscus filius, Bacchy nepos*. Sed interpretis versionem confirmant quæ Hieronymus & Photius de Iustino referunt: quorum vterque *τὸ Βακχίον* pro cognomine accipit. Versu penultimo demonstratiuum illum, abest à Gr. textu.

Pag. 54. v. 19. dictum est Platonis, lib. 5. De re-

publ. quod à Philone quoque refertur p. 445. & à Cicerone epist. ad Q. fratrem. Idem & M. Antonino Philosopho semper in ore fuisse annotatum ad p. præced. v. 9. V. 37. malim ὅσον γὰρ, vt p. 55. v. 2. Subauditur vero vtrobique κενεῖν ὄντι, vel simile quid. In sequenti ἡμεῖς τὰ τοιαῦτα allusio est ad vulgatam eo tempore consuetudinem, qua Christus ignorata nominis ratione nominabatur Christus: cuiusmodi paronomasia est etiam apud Clem. 158. 13. de qua vise & Petr. Pithæum à duers. lib. 2. c. 3. quamobrem & v. 4. ἡμεῖς τὰ τοιαῦτα ab eadem etymologia legi possit.

Pag. 55. v. 29. congruentius πύτων, accus. casu; nempe πῶν θεῶν.

Pag. 56. v. 1. A. maullt ἕξεταισικῶ, ad λόφον sc. facta relatione. Latini textus p. 55. v. 34. ita sonat Græca, *impudicum qui suere poetæ promulgant.*

Pag. 56. v. 25. allusio est ad illa Ioann. 4. ἐν πνεύματι καὶ ἐν ὕδατι. V. 42. in φωνῆτι duplicis scripturæ indicium est: nempe φωνῆ & φωνῆτι. est autem in præcedentibus allusio ad 1. Petri 4.

Pag. 57. v. 3. accusatiuus ἕξεταισικῶν non præcedentem casum datiuum, sed sequens verbum infinitiuum respicit; vt supra quoque notatum ad 5. 30. Cum sequenti sententia, ἡ βουλὴ ἐστὶν ἡ εὐδοκίαν, concinit hæc Terulliani Apolog. cap. 22. *Nec fas est vlli de sua religione mentiri.* Lang. V. 24. potest etiam ἐλεῖσθαι legi, modo coniunctiuo. V. 26. H. St. scribit ἀνθρώποις μορφώσαντες, & mox prima persona προσωνομάσαντων, & præf. perf. προσωνομάσαντων. V. 38. St. ante προσωνομάσαντες inserit ἀνθρώποις, aut ἀνθρώπων εἰκόνας. quod cum in Aegyptios, Scythas & alios non competat, qui bestiarum & aliarum rerum effigie deos sibi fabricantur, προσωνομάσαντες generaliter vertemus, *forma quarum efficit, seu inducit.*

Pag. 58. v. 3. λέγειν scribendum esse pro λέγου, infinitiuum nempe pro indicatiuo, notauit etiam St. V. 9. προσωνομάσαντων legendum esse pro vulg. προσωνομάσαντων monuit idem Stephanus. eodemque modo rectius scribemus etiam paulo post, v. 19. nam ita Iustinus supra quoque locutus aliquoties, & infra 51. 22. V. 17. aptius fere βουλῆται, voluntati. Sic v. 12. conuenientius & προσωνομάσαντων & προσωνομάσαντων: illic, præpositione; hic, tempore mutato. Ferme etiam conuenientius v. 30. τὸ μὴ ἐγγεῖναι, accusatiuo nempe, non datiuo casu. V. 43. nota rursus nominatiuum eum infinitiuo, contra morem solitum.

P. 59. v. 6. St. inter articulum τὸ & copulam καὶ, inserit genitiuum σώματος: quo tamē, meo quidem iudicio, facile carere structura potest. sensus enim est, *cum alioqui etiam mori nobis omnino debetum sit: seu, cum alioqui etiam omnino nobis mors debeat, cum alioqui etiam omnino nobis debito peccati nexu moriendum sit; etiam si videlicet ab infidelibus non interimamur.* idemque loquendi genus etiam supra 49. 12. & infra 91. 32.

Pag. 59. v. 11. ἐπιπέτον sincerum & probum hic esse, cum sequentia declarant, tum similis supra locus, 54. 44. V. 18. rursus modi varietas est in τὸν καὶ ἐπὶ: ac fortasse librarij culpa, cum ab

auctore potius τὸν scriptum videatur. V. 21. interpres cum articulo legit οἱ ἀδικοῦντες. V. 22. rectius cum eodem legemus εἰ δ' ἔμαθον, inferta sc. aduersatiua ὅ. V. 26. malet fortasse aliquis ἡμῖς. sed sensus est, *vos quoque, vt & nos, fatebimini.* V. 28. vulg. ed. καλέζειτε, præf. temp. minus apte. Sic v. 35. Steph. maullt ἀπέξειν, temp. fut. V. 41. pro negatiuo & interpres relatiue legit ὅ, sc. λόγον: quæ scriptura melius ad sequentia congruit.

Pag. 60. v. 2. pro ἐχ αἰρήσεται non minus apte legeris ἐκ αἰρήσεται, non negauerit.

Pag. 61. v. 1. malet quis fortasse τὸ πᾶντων, articulo ad sequens nomen conformato, vt cum apud Clementem, tum apud hunc auctorem 50. 46. 82. 30. & alibi. sed hæc quoque constructio, & alibi legitur, & 57. 6. & 92. 8. & 277. 30. & 283. 18. V. 24. vt plenior sit oratio, Stephanus (p. 58 & 72.) legit τραπεζῆς καὶ ἐστῆς: præsertim cum mox sequatur, ἡμοῦ δὲ αὐτοὶ γινώσκουσι. sed ferri etiam vulgata lectio potest, si καὶ epitaticῶς pro etiam capiatur: vt sensus sit, ob rituum diuersitatem etiam focum cum alienigenis communicare religioni habentes. Similis locus, sed breuior, infra 78. 13. & rursus 265. 36. V. 44. cum συμμέθεσι subaudiendum aduerbium μέθην, vt & p. 62. v. 23. cum verbo θέλει. qualis ellipsis & in vulgato illo, Θέλω πύχης σαλαμών ἢ πύχον φρεῶν. Imitati etiam Latini, & inter recentiores Ammianus Marcellinus. Exstat autem Scripturæ locus primus.

Pag. 61. v. 43. Matth. 5. alter.

Pag. 62. v. 22. Matth. 9. & Ezech. 33. tertius, v. 25. Matth. 5. & Lucæ 6.

Pag. 63. v. 22. vt Iustinus hic ἀπάθειν vetat, ita Christiani apud Synesium ἐκ ἀπάθειν ἀλλ' ἡμετέροις. Lang. V. 36. Scripturæ locus est Deuteronom. 6. & Matt. 22. alter, de Boni appellatione, Matth. 19. & Luc 18. tertius exinde, Matth. 6

Pag. 64. v. 36. post ἀφροσύνησιν suspicatur St. à Iustino additum fuisse καὶ ἀναιρήσειτε, & interimētis. Idem St. (p. 91.) pro ὅσων. v. vlt. substituendū censet ὅσων: necnon ἀποπροσώπων pro προσωνομάσαντων. erroris autem occasionem præbere potuisse, tū quod rarum, ideoque minus cognitum sit istud vocabulum, tum quod προσωνομάσαντων præcedat paruo interuallo. Ad hæc pro ἐπὶ aliquid fortasse nomen scriptum fuisse quod copula καὶ cum vocabulo αἰδήσις iungeret. Hæc ille. Si & mihi meam sententiam proferre licet, retineri vulgata scriptura potest, si τὸν προσωνομάσαντων βασιλέων accipiamus pro, *eorum qui ante vos suere Imperatorum.* deinde, ὅσων ad totam præcedentem sententiam referri potest, nempe τὸ τὸ κοινὸν ἀποθανεῖν θάνατον. Tertio, ante καὶ αἰδήσις ἐκ præcedentibus subaudietur καὶ τὸ ψυχῆς, hoc sensu, *quoniam cum anima superstite etiam sensus manet omnib. iis qui suere in hac vita.*

Pag. 65. v. 4. R. St. adnotat in ms. exemplaris contextu fuisse διαφθόρων: & in marg. ἀδιαφθ. Scripturæ locus p. 64. v. 27. exstat Matth. 22. alter, v. 42. Lucæ 12.

Pag. 66. v. 10. primus Scripturæ locus exstat. Matth. 19. alter, Lucæ 18. tertius, Matth. 10. V. 19. rectius τράπης, vt infra 82. 18. & apud Clem. 270. 27. interpres vtrobique τράπης appellare maluit: quia sic à Lactantio nominatur lib. 7.

inferenda fuerit coniunctio *ὡς*, vel saltem subaudienda. Scripturæ locus primus.

Pag. 74. v. 3. exstat Eſaiæ c. 7. alter.

Pag. 75. v. 10. Lucæ 1. & Matth. 1. tertius, v. 34. Michææ cap. 5.

Pag. 75. v. 46. post ista, *ἔστ' ὃ πάντα*, Lango interpreti videtur deesse aliquid, præcipue vero prophetia Eſaiæ 42. quæ allegatur Matth. 12.

Pag. 76. v. 1. pro *μύνησκον* R. St. legit *μύνησκων*: ut ad *προφητεῶν* referatur. retineri vulgata lectio potest, si extrinsecus subaudiamus *ὁ λόγιον*, seu *ὁ ἱπτόν*, quod oraculum, quod dictum. Sequens Eſaiæ locus, exstat c. 9. alter.

Pag. 76. v. 5. Eſaiæ 65. tertius, v. 9. Eſaiæ 58. at Davidis locus, v. 11. psalmo 21. V. 17. in istis, *κρίνον ἡμῶν*, sententiæ, (inquit Lango) non verborum allegatio est, ex Matth. 27. V. 25. hic quoque memoria lapsus esse Iustinum, notat R. S. non enim Sophoniæ, sed Zachariæ hæc esse verba, c. 9. quod secutus etiam Lango interpretes.

Pag. 77. v. 3. idem interpretes pro *πατὴρ* legit *ἡδὲ, fili*. nec male, ut partim v. 10. innuit, partim luculentius infra p. 95. v. 21.

Pag. 77. v. 18. vulg. Bibl. Eſaiæ 1. *μάταιον θυμῶμα*: & v. 21. *λύε*, absque præpos. & seq. v. *διότιε τραγγαλιας*. A. V. 29. vulg. B. Eſaiæ 50. *ἔδοξα εἰς μάστιγας*: & mox, *ταῖς ὃ σαργῶν*: & v. 34. *ἢ Κύριος βοῦδος μοι ἐβλήθη*: ac rursus v. 35. *εἰς σερῶν πέτρων*, nullo ferme sensus discrimine. V. 44. desideratur *ὡς*, vel in priori membro ante *ῥέγγε*, vel in posteriori ante *μαθεῖν*.

Pag. 78. v. 12. similis supra locus 61. 21. & 69. 3. Porro ad Scripturæ loca quod attinet, primus, 77. 6. exstat Eſaiæ 1. alter, v. 11. Eſaiæ 66. tertius, v. 14. Eſaiæ partim 1. partim 58. quartus, v. 27. Eſaiæ 65. quintus, v. 30. Eſaiæ 50. sextus, v. 37. partim 21. partim 3. psalmo: septimus, v. 44. Lucæ 23. octauus, v. 46. Eſaiæ 2.

Pag. 78. v. 18. pro *ἦν* structura & sensus postulant *δ' ἡ*, vel *δ' εἶν*: quam lectionem secutus est etiam interpretes. alioqui, ut in hoc membro sit periodi redditio, pro *ἡ* in præcedente membro substituendum fuerit participium *ὄν*, idque ipsum capiendum absolute. V. 29. Davidis locus est psalmo 18. V. 39. locutio illa, *δ' αὐτῶ τῷ Δαβὶδ*, legitur etiam pag. seq. v. 43. alioqui non minus aptum foret *διὰ τῷ αὐτῷ Δ.* per eundem D. pro *ἡμῶν* seq. v. interpretes legit *ἡμῶν*, prima persona.

Pag. 79. v. 20. vulg. B. psalmo 2. *καὶ δὲ, ἰταπία*: quod maluit etiã interpretes. V. 23. *λέγοντες* à vulg. B. abest; additum fortassis à Iustino, sententiæ iuuandæ gratia. V. 41. eadem B. *ἐπ' αὐτῷ*, datiuo casu. A. In præcedentibus, v. 39. notanda iterum modi variatio, in *ὄργισθῆ*, & *ἀπολείδω*: ratione significationis: quia nempe *ἢ* idem hic valet quod *ἀγῶς ῥδ*, alioqui *ενισ*. V. 45. vulg. B. psalmo 96. *ἐναγγιζέτω ἡμῶν*: &

Pag. 80. v. 1. *φωβερὸς ἔστιν ἡσπ*. & rursus v. 2. *οἱ δὲ ἢ ἔργων, δαιμόνια*: cum tamen Hebræi quoq. legant *εἰδωλα*. Reliqua, *δέξα καὶ αἶνος*, & cætera, non sunt ad verbum in psalmis Davidicis. A. V. 11. pro *ὄταν-λέση*, scribi posset etiam *ὄπλησι, quod-δύει*. V. 13. V. *ἀπλοῖαν* reponit pro *ἀπολοῖαν*. V. 30. aptius *διδοῖσθαι*, fut. tempore: vel, modo mutato, *διδοῦμαι*.

P. 81. v. 3. congruētius *ἀποφανοίμθα*, opt. modo, ut in seq. membro. V. 10. non minus apte transposito articulo legeris, *ἢ ἐμοίως τῶν τῶ ἐναντ*. V. 19. cum loco quem è Moſe citat, conuenit locus Ieremiæ 21. & Sirachidæ 15. V. 29. vulg. B. Eſaiæ 1. *χόνα* in priori colo habent, & *ἔειον* in posteriori: & v. 31. plenius, *εἰδὲ ὃ μὴ δὴλήεις, μηδὲ εἰσκαύουσιντέ μου*. sed contractior hæc lectio repetitur etiam infra 94. 16. V. 43. Platonis locus est lib. 2. De republ. sub finem. A.

P. 82. v. 18. Sybillinos lib. romæ non nisi quindecimuiris ad id designatis inspicere licuisse, cū alij tradunt, tum Dionys. Halicarn. V. 35. Davidis locus est ps. 109. V. 39. vulg. B. ps. 100. *κίεος ἐκ Σιών*. A. P. 83. v. 9. relatiuum *ὡς* H. S. refert non ad actiuum *φορέειν*, sed ad subintellectum inde passiuum, *τὸ ὅφ' ἡμῶν φορέντες, ἃ vobis occidi*. Seq. v. idē St. inter *τοῖς ἀδ' κως* & verbum *ἔχθεαίροισι*, inserit pronomen *ἡμῶν*, sicut etiam interpretes. V. 16. q. R. S. *ὄπκλωσαν, infrangunt*. Lang. interpretes *ἔχθεαίροισι* quoq. legi posse adnotat, id est *infractio obliuiscunt*.

Pag. 84. v. 10. aptius *ἡρήμα*, præf. perf. & mox *ῥυῖα* seu *ῥυῖσας*, temp. futuro. Scripturæ locus prior, v. 4. exstat Eſaiæ 1. alter, v. 14. Ieremiæ 2. V. 23. vaticinium de Christi miraculis, exstat Eſ. 25. v. 32. vulg. B. Eſaiæ 57. plur. num. *ιδεπ*: & v. 35. absq. coniunctione, *ἢ ὃ δ' ἔχμος, ἔσται ἐν εἰς*—A. V. 36. non male scripseris *διὰ τῷ αὐτῷ, per eundem*. Sed altera locutio notata etiam supra 78. 40. & 79. 43. V. 44. vulg. B. Eſaiæ 65. *εἶπα, ἰδοὺ ἐγὼ, τῷ ἔδνη*— & seq. v. *λαὸν ἀπειθοῦντα* (ut supra quoq. 76. 6. & 77. 28. *καὶ ἀπλήροισα, εἰ ἐκ ἐπερῶν ἔδνη*: ac rursus.

Pag. 85. v. 2. *ὃ παρεξώων με ἐναντ' ἡμῶν*—A. V. 3. procul dubio conuenientior lectior est, *αἰετῶν δακτύλοις ἢ χερσῶν, παρα-ῥοῦβρον ἡγρόθη*, ut paulo ante 84. 38. & infra 88. 29. aut si futurum *παρα-ῥοῦβρον* in præcedenti commate retineamus, aoristum *παρα-ῥοῦβρον* in posteriori ante *ἡγρόθη* inferemus. V. 16. vulg. B. Eſa. 5. ordine inuerso, *τὸ πικρὸν γλυκῷ, καὶ τὸ γλυκὸν πικρὸν*—A. V. 24. eadem B. Eſaiæ 52. *ἰδοὺ*: & seq. v. *διέξαδῆσθ' καὶ μελεωιδῆσθ'*: & rursus v. 31. *οἱς ἐκ ἀνηγάλην ἀπὸ αὐτῷ, ὄψον*, ad quodq. comma suo verbo addito. V. 43. vulg. B. Eſaiæ 53. *ἐν πλῆθ' ἡσπ δει*: & v. 46. *παιδεία εἰρήνης ἡμῶν*.

Pag. 86. v. 3. ante verbum *παρέδωκε* inferunt nominatiuum *κίεος*. A. V. 14. particula *καὶ* ante *εἰς ἔργων*, vel superflua est, vel epitaticōs capienda est pro *etiam*. V. 21. vulg. B. Eſaiæ 53. *ἀπὸ τῷ ἀσμιῶν τῷ καὶ μου ἤθη εἰς δ*. V. 28. eadem ante *ἀσλειν* addunt *ἐν χερσῶν*: & v. 31. *αὐτῶν* habent pro *ἡμῶν*—A. V. 37. locus desumptus è psalmo 24. pauculis mutatis. A. V. 42. non Ieremiæ locus est, sed Danielis, ex cap. 7. quod præter interpretem notauit etiam, A.

Pag. 87. v. 7. nota iterum modi variationem in *ἀγρόθη* & *ἀπσει*. V. 18. locus est Ezech. c. 37. & Eſaiæ 45. non tamen iisdem omnino verbis. A. V. 25. vulg. B. Eſaiæ 66. *ὃ τῷ ἐπιπέσει*. At quæ v. 29. è Zacharia citantur, è diuersis eius prophetæ locis coagmentata sunt. A. V. 43. q. R. S. *παιδόμενα*, præf. temp.

P. 88. v. 22. locum de sterili & deserta, enarrat etiam Clemens 4. 2. & 160. 29. exstat autem Eſa. 54. & Galat. 4. V. 32. locus Eſaiæ, est c. 1. historia de Sodoma & Gomorra, Genes. 19.

Sic apud Eusebium hæc legitur epistola. cui ad-
dit hanc annotatiunculam, *ἡ ἐπιστολὴ ἐν Ἐφέσῳ τῷ*
καίρῳ ἡ Ἀσίας: significans, Ephesi epistolam hanc
propositam fuisse, vt ex ea ceu metropoli ad
omnes Asiæ populos peruulgaretur. Vise &
Nicephorum lib. 3. cap. 28.

Pag. 101. v. 13. *κομματιὸν καὶ μὲν καὶ σαυτῶν*
Langus ita expressit quasi hæc participia sint
ego populorum nomina esse persuasum habeo,
legendumque opinor *ἐν τῇ ἰθαλοῖα Κοάδων καὶ Σαρ-*
ματῶν, in consinio Quadorum & Sarmatarum. vt Am-
mianus Marcellinus lib. 18. *permixtos Sarmatas*
& Quados, vicinitate & similitudine morum arma-
tisque concordet, Pannonias Masiamque alteram cu-
necis incurfare dispersit, & Iulius Capitolinus in vi-
ta Marci, *Triennio bellum postea cum Marcomanis,*
Hermunduris, Sarmatis, Quadis etiam gessit: & si
uno anno superfuisset, prouincias ex eis fecisset, Et rur-
sum, *Pannonias ergo, Marcomanis, Sarmatis, Van-*
dalis, simul etiam Quadis extinctis, seruitio liberauit.
itemque Xiphilinus 366. Marco post debella-
tos Marcomanos & Iazygas, cum Quadis hoc
bellū fuisse narrat, luculenterque historiā hanc
pertexit. Eusebius 49. 11. paucis ex Tertulliano
eandem attingit. Idem Eusebius in chronico,
M. Antonini anno viii. Romani, inquit, contra
Germanos, Marcomanos, Quados, Sarmatas &
Dacos dimicant. Idem miraculum Romæ in
Antonini columna cochlide exsculptum esse
testatur Bibliotheca Vaticana Angeli Rocchæ,
pag. 288. vbi ex Gentilitatis opinione Iupiter
pluuius alata imagine barba admodum proluxa,
& brachiis extensis, pluuiam Romanis largiens
depingitur. V. 14. per *ι χ χ ι ι ι ι* dracones,
Langus interpretis populos barbaricos quos
idem Capitolinus in eadem Marci vita sic re-
censet: *Gentes omnes ab Illyrici limite vsque Galliam*
conspirauerant; vt Marcomani, Narisci, Hermunduri,
Quadi, Suci, Sarmatae, Latringes & Burei. hi aliique
cum Victualis, Sostbes, Sicobotes, Roxo lani, Basterna,
Alani, Pencini, Costoboci. V. 20. *ἀμύκτες*, si men-
do caret, ad Romanas copias referendum
videtur: vt sensus sit, interceptum se fuisse par-
tim cum imperiis copiis sat magnis, partim
cum miscella legionis primæ decimæ, quæ le-
gioni Geminae fretensis (seu fortensis) an-
numerata esset. alioqui si ad hostes referatur, legen-
dum foret *συμπίκτες* vel *παμπίκτες*, vt mox v. 22.
Porro quod ad legionem appellationes attinet,
ad eas accedunt quæ à Golzio inter alias nume-
rantur, *Legio tertia Decimana, Legio quarta Decimana,*
Legio decima Fretensis, Legio xv l. Gemina vindex, Le-
gio xix. Gemina Fulminatrix, Legio xxix. Fortensis
Auxiliariorum. V. 26. q. R. S. *πατελοῖς*. pro *πα-*
τελοῖς. V. 30. *καὶ* pro *καὶ αὐτῶν* accipiendum videtur,
etiam si aduersus eos infremuissent. V. 33. cum *βυζῶν*
παράστατον subaudiendum *μαχανῶν*, vel simile
quid: itemque v. 36. ante *ἐν τῷ ἔργῳ* desideratur
ἔργον. V. 40. non inepte legeris *ἑστῶ* τῷ *πρωτῷ* *στρα-*
τεύματος, pro vniuerso exercitu.

Pag. 102. v. 2 *αὐτῶν* reciproce legendum vide-
tur, id est *αὐτῶν*, idque primæ personæ signifi-
catione pro *ἡμῶν αὐτῶν*, in finibus nostris. Per medi-
tullium autem Germania Langus interpretis eum
tractum designari putat qui est inter arcem Le-

tuicensem & oppidum Viscouiam, in Mar-
comanis & Morauis, & decem & octo miliari-
bus à Vienna; quod ibi sua ætate in cliuo mon-
toso ingentium hominum simulacra per agric-
colas eruta fuerint: & cum eorum fragmenta
igni adusta, suauem odorem spirauerint, ma-
gnorum virorum cadauera vngentis delibuta
videri. V. 8. post *ἀκατάδητον* deest *σωθείσθην*,
aut aliud consimile verborum. & paulo ante
ἐν ἐυχῇ positum pro *ἀμα τῇ ἐυχῇ*. Eodem v. 8.
interpretis legit *αὐτοχρηστέον*, fut. indic. V. 15.
γίνεσθαι redundat. V. 24. inter *διὰ αὐτῶν* & *ἀναγι-*
νώσκουσιν, Briffonius lib. 3. De formulis, inferen-
putat *ἐξ ἐμπέδου*: vt hoc modo impleantur sol-
lemnia illa Edictorum verba, *Vnde de plano recte*
legi possit. Edicta vero in Foro Traiani proponi
solita, idem Briffonius ibidem docet ex aliquot
Constitutionum subscriptionibus: quippe qui-
bus addita legitur hæc clausa, *Proposta in Foro*
Traiani: sicut apud Euseb. Hist. eccles. lib. 4. c.
13. *ἡ ἐπιστολὴ ἐν Ἐφέσῳ ἐν τῷ κοινῷ ἡ Ἀσίας*, *proposita*
Ephesi, in publica Asiæ curia. Ibidem post *ἡ ἐπιτολὴ*
desiderantur particula *ἡ καὶ*. Seq. v. pro *Βυ-*
ζῶντος idem Briffonius loco antedicto legit *Βι-*
τραστῶν, *Vitrasius*; vt apud Ælium Lampridium in
Vita Commodi est *Vitrasia Faustina*. Porro con-
stitutionis huius fragmentum esse videtur quod
Pandectarum libro 50. titulo *De decurionibus &*
eorum liberis, lege *Generaliter*, paragrapho finali,
Ulpianus scribit, *Eis qui Iudaicam superstitionem*
sequuntur, Diui Verus & Antoninus, honores adipisci
permiserunt. sed & necessitates eis imposuerunt qui su-
perstiones eorum non laderent. Ibi enim Iudaica pro
Christiana dicitur; quod hæc ab illa promana-
uerit, vt Alciatus, Budæus & alij confirmant.
Xiphilinus certe, vt Apollinaris quoque, &
alij, Fulminatrici legionis nomen ex hoc mira-
culo impositum autumant. V. 33. *ὅτι* additum
ex Eusebio & Suida: quod notauerat etiam R.
St. Sed potest tamen etiam subaudiri, vt infra
217. 40. (vbi breuis quædam huius libelli *ἡ 103*
proponitur) & apud Tatianum 10. 29. Apud
Theophilum quoque vtriusque locutionis sunt
exempla. Latini textus p. 103. v. 17. pro *diuini*
amans, nam vt *φιλαθεῖς* sonat *hominum*
amans, ita *φιλόθεος* est *Dei amans, pius*.

P. 103. v. 38. *μικρῶ* *ἡ ἐπιτολὴ*, nempe v. 12.

P. 104. v. 8. articulus *ἡ* additus ex Cl. 260. 14.
& Euseb. Præpar. euang. 403. Seq. v. metro con-
uenientius *αὐτῶν*: cuius significationis exempla
cum alibi passim, tum supra 52. vlt. Sic v. 15. mol-
lior cōtracta lectio. *χόδατος*. Vltimus v. 20. apud
Clem. ita legitur, *Πάντα. δυνατὴ ἡ δέξα ὑψίστου θεοῦ*.
V. 21. q. R. St. *ἐπιμαχῆ*. Sophoclis vers. qui sequū-
tur, citati etiā supra 17. 45. apud Euseb. Præpar.
Euang. 348. Cl. 21. 43. 257. 43. apud quē v. 36. legi-
tur *πολυκερδῆς* & seq. v. *πυρα-βουζῶν*, singulari nu-
mero: & v. 40. *καὶ πασηγῶν*. V. 32. idē *νέμοντες*:
at q. R. St. *σέροντες*. V. 40. pro *cccc lxx*. Lanctan-
tius l. i. habet *cccc xv*. tot nempe quot anni dies
numerātur. itidemque Theophilus initio lib. 3.
ad Autolycū. V. 43. inclusi duo vers. additi ex 15.
26. & Cl. 21. 51. P. 105. v. 2. Cl. 259. 4. *ἔδ δ' ἐπιβουζῶν*.
Latini textus 103. 28. ita potius sonāt Greca, *Dei*
amante proq; vsus animo, hominū quoq; amante vtat voce.

probabilitatem efficitur. in q. R. S. est πιθανός, probabili-
lib. v. 12. rectius fortasse παροξόμενος, ind. modo: quia
subiunctivus modus futuro tempore caret; & ubi
aorist. subiunct. in usu nō est, fut. ind. cū ἴνα iūgi
solet, vt docēt Indices nostri. V. 36. post διὰ πνεύον
desideratur ὄρον, πνεύον, vel simile quid. V. 40. cū
elliptico illo cōmatio, πῶς ἂν, subaudiendū ex
præcedētib. ὄρον, πῶς ἂν, γούος. P. 111. v. 12. ἂν ἄλλο-
κῆσις modi explicantur infra, c. vii. 122. 34. V. 35.
particip. pro infini. positū est, ἐργαζόμενος pro ἐργά-
ζεσθ. Scripturæ loca quæ attingit v. 29. 37. existāt
Gen. 1. & Pl. 148. Præfatio autē hæc quia cū aliis
Iust. scriptis concordat, efficit (inquit Lang.) vt
germanū hoc eius opus esse credam. P. 112. v. 16.
Arist. ed. l. 1. c. 7. plenius habet, ἀνδρείας ἐν χαλκῷ.
Ex eodē addita sunt inclusa, v. 20. Nā (quod hic
semel monere satis sit) cōtrahit Arist. verba Iust.
quā fieri potest arctissime, vt paucis rē expediāt.
V. 29. pro κειμένη V. legit κατακειμένη, subiecti. P. 113.
v. 4. ἢ post ἴνα) pleonastica est, vt aliquoties etiā
deinceps in similib. cōmatis; nominatim 146. 40
aut in primo commate post τὸ ζῶον subaudiendū
est substant. verbū ἔστ. P. 114. v. 13. pro δὲ ὄν Arist.
ed. supradictō c. 7. habet διδ, quā obrem, quapropter:
& v. 14. cōtrahit πάντῃσι: itēq. mox v. 17. V. 38. A.
pro εὐμορφος mauult ἔμμορφος: non male. P. 115. v. 5.
pro ἂν ὄν proculdubio legēdū ἂν ὄν ἔ- Lat. text.
114. 12. ad verba ista, Vna autem species est; interpres
in margine adnotat, vel, Vnum vero species est: &
mox v. 23. ad ista, Plura contrariorum, vel, Plura con-
traria. V. 41. Arist. ed. eodē c. 7. ἢ πῶς πόσει, εἰς ἢ): &
v. 45. ordine inuerso, τῆ ἀποσίῃ, ἢ περισσίῃ: & v. 31. ἢ
πῶς ἄλλο π ἔχοντων- & v. 33. ἂν ἔ ἄτος ἐν ὡς τὸ τὸ δ ἔ π:
& seq. v. πύτω, datiuo casu. Includa, quæ sequun-
tur, addita ex eodem, sed inter hanc & præcedē-
tē periodū duæ aliæ apud eum interiectæ sunt.
P. 117. v. 17. Arist. ed. eodē l. 1. c. 7. ζῶοντες, præf.
temp. Includa, v. 51. ab eodem absunt. P. 118. v. 2. τὸ
& ipsum ab Arist. ed. abest. V. 5. eadem Arist. ed.
ἐπὶ ἢ ἔχοντων κωίως μάλας ἢ ἰατρῶν ποιείν: & mox,
ἄλλοι ὅπ ἢ τὸ μὴ ἔξ ὄντος γίνεσθ ἢ τὸ πο σημαίνει. V. 22
includa ἂν, addita ex eodem Arist. V. 33. post πύ-
τω inferendus fuerit articulus ἔσ, aut idem hic ar-
tic. ἔσ pro demonstratiuo πύτω substituēdus. Lat.
textus v. 30. pro futurum est, Argyropylos vertit,
emersurum est. Pag. 119. v. 13. male fortasse quis, μήτε
τὸ εἶναι, assumpto sc. art. vt in seq. cōmate. sed fer-
ri potest etiā scriptura vulgata, art. è præcedētib.
repetito.

Pag. 120. v. 4. inclusam ἢ non agnoscit Aristot.
ed. l. b. c. 9. & seq. v. legit plenius, ἔσαν πῶς, ἢ ἰ-
λιω ἢ ἢ ἔρεσην, ἔδαμῶς: & mox, omiffis inclusis, ὁ-
μῶς ἢ τὸ σωμαφότερον, ἢ. P. 121. v. 8. Arist. ed. eodē
c. 9. alia distinctione, ἢ ἢ ἔπέσ, μοίεσ, ἢ διανόσας
πυλάσις ἂν φαντασίῃ τῶ- eique distinctioni patro-
cinari videatur quod legitur v. vlt. Sed & demō-
stratiue ibi τὸ scriptū est, pro infinito τὸ: & v. 9.
διανήζοντες, addita præpositione. Rursum v. 12. ἢ
πέφυκεν ἐπίεσθ: & seq. v. κτ ἢ ἂν φύση: & v. 15. ἢ ἔω-
ἢ ὁδοεσθ, euidentiore reciprocatōis indicio: &
seq. v. αὐτὸ ἔαυτὸ οἰόντε ἐφίεσθ. V. 23. eadem Arist. ed.
cum art. κτ ἢ δυνάμιν: & v. 30. ordine inuerso, εἰς
ἔσ τὸ ἀεὶ ἐξ ἔσ τὸν. Includum ἐκείσθ, v. 28. additum
ex eadem. Rursum v. 27. interpres legit ἢ αὐτῆς φύ-
σις: sed annotat tamen & alteram lectiōnem αὐτῆ

ἢ φύσις, ipsa natura. Pag. 122. v. 3. constructio illa, ὁ-
παρχειν τῆ ἄλλῃ τὸ εἶσα εἶναι, passim obuia etiam apud
Aristotelem: & simile apud Latinos est il-
lud Catulli, Nobis non licet esse tam desertis.

Pag. 123. v. 16. verbo δυνάσθ negatio non est ad-
dita, quoniam ea in præcedēti nomine ἀπείσα in-
cluda est. V. 20. aptius opinor, ἔστ π γινόμενον, est ἄ-
liquid quod- sicut nempe in seq. membro.

P. 124. v. 34. Arist. ed. lib. 2. c. 2. euidentiore reci-
procatione, ἐν ἑαυτοῖς. Includus articulus ἢ v. 37.
ab eadem abest.

P. 125. v. 22. rectius fortassis ποιήσει, aut opt. mo-
do ποιήσειε. V. 40. Arist. ed. c. 6. ἐπι δὲ ἔστ- & mox,
αἶσα, plu. num. gen. neut. Includa, καὶ εἰ, v. 45. &
46. addita ex eodem Arist. Pro αὐτῶν.

P. 126. v. 1. apud eundem Arist. est ἔρεθῶ: quod
secutus est etiā interpres. V. 22. Ar. ed. c. 4. plenius,
εἰσὶ δὲ πῆρες οἰ- & v. 30. ἢ π τοῖστων ἕτερον εἶναι τὸ αὐ-
πον. Art. ἔσ v. 1. additus ex eodem. Idem mox pro-
lixius, ἢ ἢ ἔρεθὸν ἢ τὰ δεύτερα: & ἡμῶσθ pro γινεσθ.
V. 34. idē copulatiue ἢ τ φῦτων. & mox ἔσ τ γ ἂν-
τὸ ἄξιον ὁπισθασίας: ac rursus v. 36. ἄπτεν pro διόρον.
V. 42. idem, κείσοι εἰκός γε λῦ τῶν ἀπὸν ἡμῶσθ. Seq. v.
post γινόμενα, ἢ ἔρεθὸν, subaudiendum λέγει, aut a-
liud consimile verbum. Lat. text. v. 26. in margi-
ne adnotata & hæc lectio; qui vniuers. hæc in or-
dinem istum digesserit atque constituerit.

P. 127. v. 12. Aristot. lib. 2. De celo, cap. 1. ini-
tio, ἔστ γέροντες: & seq. v. καὶ δῆλῶσθ φασὶ πῆρες αὐτῶν. V.
16. idem prolixius, ἔξεσι λαβείν ἢ πῆσιν, ἢ διὰ ἢ δέξου
ἢ παρὰ ἢ δῆλῶσθ κερύτων ἢ ἡλονότων ἄλλῶν. sed con-
trahit Iustinus, vt dixi, Aristotelis verba quan-
tum fert sententia. V. 40. idem Arist. diuise, ἔσ
αυτομάτη.

Pag. 128. v. 4. idem cum articulo αὐτῶν & v.
36. ὁσῶσθ τὸ ἢ πῶσθ ἔσ- V. 20. idem Aristot. Phys.
lib. 3. cap. 4. εἶναι π ἀπείσθ. Ex eodem additum
ἢπ seq. v. cætera quoque ibidem plenius & pro-
lixius.

Pag. 129. v. 5. inclusa illa, ἢ τὸ ἔχον ἀριθμῶν, addi-
ta ex Aristot. lib. 3. cap. 5. agnoscitque eadem &
Iustinus ipse in confutatione. V. 12. idem Arist.
cap. 6. initio, ratiocinatiue, ἔπ δῆ- & mox, εἰ μὴ
ἔσθ ἀπείσθ ἀπλῶσ. Includa κτ.

Pag. 130. v. 2. addita ex eodem cap. V. 4. post
commation istud, διαίρεσι δὲ ἔσθ, addita ibidem
hæc ætiologia, ἢ ἢ χαλεπὸν αἰεὶν πᾶ ἀτόμοις γραμ-
μάς. V. 7. ibidem ordine inuerso, ἔσθ κτ ἀπείσθ
π. V. 8. includum δυνάμει ab eodem abest. & cō-
tra, ἢ ex eodem addita v. 14. Idem rursus v. 11.
ἐπὶ πύτω, datiuo singulari. V. 27. idem Aristot.
eodem cap. 6. ἀπείσθ ἢ ἢ ἔσθ ἔσθ, ἢ κτ τὸ ποσὸν
λαμβάοισιν, αἰ π λαβείν ἔξῶ ἔσθ ἢ ἢ μὴδὲν ἔξῶ, ἔσθ
ἔστ τέλειον καὶ ὄλον. V. 43. titulus, Εκ τὸ αὐτὸ λόγον,
abest à superiori editione, additus ex interprete.
V. 46. Aristot. cap. 7. ἀλλ ἢ χρεῖσθ ὁ ἀριθμῶσ ἔσθ ἢ
διχοτομίας, ἢ δὲ μὴ εἰ ἢ ἀπείσθ. quæ lectio ab inter-
prete quoque adnotata, cū hac versione; at nu-
merus iste diuisionis eiusmodi, discerni nequit.

Pag. 131. v. 15. V. πῶν ἔσθ, pro πῶσθ ἔσθ- V. 24. Arist.
lib. 4. c. 1. εἶναι πῶσθ, enclitice. V. 15. idem, ἐκείνο δὲ
αἶον ἢ ἔσθ. Sed vulgatam Iustini lectiōnem cō-
firmat pag. seq. v. 32.

Pa. 132. v. 2. includus articulus ἢ, & τῶ v. 3. ab-
sunt ab Aristotel. lib. 4. capit. 4. V. 40. idem

Aristot. ibidem, ὁσπερ γδ εἰ ἀλλοιῦται, ἐστὶ π ὁ νῦν μ-
Ab eodem abest articulus τ v. 42. & contra νῦν
ex eodem additum v. 44.

Pag. 133. v. 3. inclusa κατ', addita ex eodem,
cap. 5. Seq. v. idem Arist. ὅλος, totum, integrum,
caelum sc. quod notavit etiam interpret. V. 30.
si ἐξ ἀνάγκης retineamus, subaudiendum ἐνδέχεται,
vel simile quid. aut legendum ὅτιν ἀνάγκης, vt pau-
lo infra, v. 42. V. 33. articulus τὸ additus ex
Aristot. cap. 5. Idem ibidem μοx, ἔ γδ παὶ τὸ ἐν
ἐν τότῳ.

Pag. 134. v. 11. prior disjunctiva ἢ abest ab Ari-
stot. cap. 10. initio. & contra, articulus ὁ v. 14.
additus ex eodem. V. 16. idem plenius, πῶς ὅ
τούτοις πικρὸς μαιεύσθ- Latini textus.

Pag. 133. 50. pro vnius elocutionis ab interprete
ad marginem annotata etiam alia versio, vnius
predicamenti.

Pag. 135. v. 11. Aristot. in fine cap. 10. ἔτ' ἐστὶ κί-
νησις, verbo scilicet ὅτι ἐ posteriori membro in
prius translato. V. 28. idem Arist. cap. 11. ἰσοπλα-
εῖν ἀντὰ καὶ μεταξύ π αὐτῶν ἕτερον. & mox, ordine
inverso, τὰ ἀκρα ἕτερα τὸ μέσου. V. 36. idem, ἀ μ ἢ,
sed qua. Seq. v. eundem cum interprete sequi
malui. superior Iustini editio habet, σημειῶν ὅ τὸ
ῤε πλεῖον καὶ ἐλαττον κινούμερον ἀριθμῶ: minus apte.
V. 43. congruentius πρῶτον καὶ ὑστέρῳ.

Pag. 136. v. 3. inclusa μ, addita ex eodem ca-
pite. V. 15. idem Aristot. cap. 12. initio, cum
articulo, ἢ ἡ μία: itemque seq. v. ἢ α ὄλο. V. 41.
idem, ἢ αὐ εἶ ὄντα: vt interpret quoque, quatenus
semper sint; Ex eodem additus articulus τὸ seq.
versu: & εἶναι.

pag. 137. v. 3. V. 8. defectus ex interprete
atque Aristotele sic expleri potest: καὶ εἰ ἡμιτὸς
ὁ χρόνος, ἐξ ἀνάγκης ἄρα ἡμιτὸς καὶ ὁ ἕτερος καὶ ἡ γῆ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ
αὐτῆς παραμείλειαι.

Ὡστε ἀνάγκη ἐκ τῆ εἰρημίναν τρεῖς εἶναι μεταβολὰς, πλὴν
τῆ ἐξ ἰσοκείμενου εἰς ἰσοκείμενον, καὶ τῆ ἐξ ἰσοκείμενου
εἰς μὴ ἰσοκείμενον, καὶ τῆ ἐκ μὴ ἰσοκείμενου εἰς ἰσοκεί-
μενον. ἢ γδ ἐκ μὴ ἰσοκείμενου εἰς μὴ ἰσοκείμενον, ὅτι ἐστὶ
μεταβολὴ, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατ' ἀρίθμησιν. ἔτε γδ ἐναντία,
ἔτε ἀντίφασίς ὅτιν. ἢ μ οὐδ' ἐξ ἕχ ἰσοκείμενου εἰς ἰσο-
κείμενον μεταβολὴ κατ' ἀντίφασιν, ἡμεῖς ὅτιν ἢ εἰ ἐξ ἰ-
σοκείμενου εἰς ἕχ ἰσοκείμενον, φθορὰ. Hucusque Ari-
stotelis verbo citat interpret. Tum his subiun-
git Iustini confutationem hanc: Οὐδαμῶδ' ἄρα ἢ
ἄλλ, & quæ sequuntur v. 49.

pag. 137. v. 46. Aristot. lib. 8. c. 1. εἰ οὐδ' ἀδιώ-
τὸν ὅτι καὶ εἶναι καὶ νοῆσαι: & mox, τὸ ὅ νῦν, ἐστὶ με-
σότης π, καὶ ἀρχὴ καὶ τῆ ἐλευτέρῳ ἔχον ἄμα. ἀλλὰ ἀρχ.

pag. 138. v. 6. pro τὸ νῦν ὅτι, idem habet ἐν
πρὶ τ νῦν ἔσται. Seq. versu idem, ἐπεὶ ὅτιν ἀρχὴ τ καὶ
πλευρὰ τὸ νῦν, ἀνάγκη αὐτῶ ἐπ' ἀμφοτέρω εἶναι αὐ εἰ χρό-
νον. ἀλλὰ μὴ εἰ γε χρόνον, φανερόν ὅτι ἀνάγκη εἶναι καὶ
κίνησιν εἴτῳ ὁ χρόνος πάδος π κινήσεως. V. 22. sen-
tentia postulat ἐδὲν τὸ μέλλοντες, vt in præcedenti
membro, ἐδὲν τὸ παρῆχόντος π: vel saltem, ἐδὲ
τὸ μέλλοντες.

pag. 139. v. 2. idem Arist. in fine cap. 1. τὸ νομίζον
ἀρχὴν εἶναι ταῦτῳ ἰσχυρῶ-- & sequenti v. gemina-
ta disjunctiva, ἢ ἔστιν ἕτως, ἢ γίνεθ: ac rursus, ὡ ὁρ-
δῶς ἔχει ἰσοπλαεῖν, εἰς ὁ Δημόκρ. & v. 4. ὡς ἔγω, pro
ἔτι ἔγω. V. 10. inclusum αἰδιον, abest ab Aristote-

tele: & contra, ἕτερον seq. v. additum ex eodem.
quod annot. etiam interpret. V. 34. pro ἀκρως
τεταμένον interpret maluit ἀκρεῖος τ. pro αὐτῷ quo-
que seq. v. non minus apte legeris αὐτῆ, hac.

Pag. 140. v. 6. Arist. cap. 6. τὸ ὅ ἐφ' ὅτις, mutata
coniunctione: & mox, ἀλλὰ μὴ εἰ γε συνεχῆς, μία
μία δ', εἰ ὅ ἐνός τ ἢ κινουῦντες, ἢ ἐνός τὸ κιν. Inclusa
quæ præcedunt & quæ sequuntur, addita ex eo-
dem. V. 26. idem Aristot. cap. 7. ὡσπερ ἢ ἐπὶ τ' ἄλ-
λων: & v. 27. λέγεθ' ὅ πρῶτον: & seq. v. τὸ τῷ χρόνῳ,
geminato articulo. V. 30. idem, ἀνάγκη δὲ τ' ὁρῶν-
variata coniunctione: & seq. v. ἐδεμία γδ, coniu-
ctione transposita. V. 36. idem ἐνδέχεται, indica-
tiue: & seq. v. χρόνον πρῶτον, accus. casu. Inclusum
ὁπουδῶ.

Pag. 141. v. 6. additum ex eodem. Sequenti v.
ἀνάγκη ὅτιν εἶναι, ordine inverso. & rursus v.
8. ἀρίθμησιν ἢ ἀξίωσιν, mutato & ordine & casu. De-
nique v. 12. δέξειε δ' αἰ-

Pag. 142. v. 5. q. R. St. ἀναρχον ἡρημῶν: quæ lectio
quomodo consistere possit, equidem non vi-
deo.

Pag. 143. v. 30. Aristot. cap. 2. lib. 1. De celo, τὰς
ἐνταῦθα συστάσεις, rectius. V. 45. idem ratiocinati-
ue δὲ pro ὅ cap. 3.

P. 144. v. 13. idem cap. 4. extremo, ἐκείνῃ, dem-
pta præpositione: & seq. v. ordine inverso, δάτῳ
εἶναι ὡ σῶμα: ac rursus 143. 38. τ' αὐτῶ κίνησιν, ἐπι-
dem motum. Eodem v. 38. idem rectius, ἰσοδυναμῶ
τὸτο λέγουμεν, vt etiam interpret.

Pag. 144. v. 45. inclusa π addita ex Aristot. c. 9.
Pag. 145. v. 2. idem, πλείους εἶναι, εἴτῳ ἕτως ἐξ ἀπά-
σις ὅτι.

pag. 146. v. 35. Aristot. cap. 3. lib. 2. ordine
inverso, ὅν ἔργον ὅτιν: & v. 37. τῷ δειῶ pro τῷ δειῶ.
ac mox, ὁ ἕτερος τοῦτος, vtrumque eodem ge-
nere. Inclusa, τὶ & κύκλω, in seq. addita ex eo-
dem. V. 40. ὅ post ταῦτα pleonastica est, vt su-
pra 113. 4.

P. 147. v. 40. Arist. eodem cap. plenius, ἐπεὶ δ' ὁ
ἕτερος τοῦτος σῶμα γὰ π δειῶν διὰ τὸτο-

pag. 148. v. 3. idem redditue, ἐκ αὐ ὡ αἰδιον,
omissa γδ-- Inclusa v. 5. & 6. addita ex eodem.
V. 8. idem, τ' γδ ἐναντίον εἰ δάτῳ φύσει, ἀνάγκη ἢ
δάτῳ εἶναι φύσει, αὐτῳ ἢ ἐναντίον. Sequens articu-
lus τὸ ab eodem abest. V. 10. idem, τ' σερῆσεως
πρῶτον ἢ κατὰ φασίς, λέγω ὅ οἶον τὸ θερμῶν τὸ ψυχρῶ.
ἢ ὅ ἡεμία ἢ τὸ βαρῶ, λέγουθ' κατὰ στήρησιν κορυφότητος ἢ
κινήσεως. Et rursus versu 13. ἐναντίωσιν γδ ἔχει ἕκασον
τ' σοιχείων πρῶς ἕκασον. Inclusa v. 15. addita ex eo-
dem. V. 22. idem Aristot. ἀνάγκη ἢ δειῶ εἶναι
φορῶν: sed procul dubio φθορῶν vt Iustinus, ita
etiam scripsit Aristoteles. Inclusa ἢ v. 24. addi-
ta ex eodem Aristotele. V. 25. idem, ἀνάγκη ἢ ὁρ-
σιν εἶναι ἢ ὁρῶσιν ὅ, εἴτῳ καὶ πῶρ. Articulus τ' v. 30.
additus ex eodem: & contra, ἢ v. 31. ab eodem
abest. Eodem v. 31. pro ἔγω εἶναι, idem habet
μένειν, manere. V. 37. ad commation istud,
κίνησιν ὅ ταῦτῳ, motum autem huiusmodi, interpret
in margine adnotat enarratiunculam hanc, se-
cundum elementum suum scilicet. V. 43. κατῶ agno-
scit etiam interpret. sed verius forsitan ἢ εἰ,
ἔσθ.

pag. 149. v. 3. post πῶς desideratur illatiua οὐδ',
ἔγω, vel similis: itemque v. 25.

pag. 184. & 185. vbi prolixè de hac materia disputatur. Ad initium huius paginæ Langus interpres hæc adnotat: Eundem hic refutationis seruat modum quem in euertendis quibusdam Aristotelicis dogmatibus proximo tenuit libro. vt eundem vtriusque operis agnoscas auctorem.

Pag. 180. v. 22. aut γίνεσθαι præsentem tempore scribendum, vt ποιῆσθαι aut aoristum γράσειν præsentem tempore capiendum est.

Pag. 181. v. 21. ἀσφάλητον pro vulg. ἀσφάλητον legendum esse, notarat etiam R. St. & manifeste indicat proxime sequens membrum. Latini textus v. 12. Græca sic ad verbum sonant, *Ecce enim hominem fecit generabiliter generabilem existentem*, id est, *Ecce enim hominem, vt qui esset generabilis, generabilium more fecit. quæ sententia eisdem prope verbis exstat 180. 57. vt incertum sit per interpretem an per librarios pro genite scriptum sit ingenite.*

Pag. 182. v. 32. procul dubio transposito articulo legendum, τὸ ἅμα τῷ εἶναι ἀλλ' ὄντα ποιῆναι: vel saltem transposito participio, τὸ τὰ ὄντα ἅμα τῷ εἶναι ἀλλ' ὄντα ποιῆναι. id est, *superfluum erat ea quæ sunt simul atque ipse erat facere.*

Pag. 183. v. 2. interpres aliam quoque lectionem adnot. ἀλλ' εἰ τὸ τοιοῦτον, *Quoniam si hoc absurdum est.* Et Latini textus v. 57. pro *euenit*, in margine ponit, *sine accidit*. V. 14. idem addita coniunctione atque in super articulo legit, ὁ ἕλιος καὶ ὁ κόσμος, *Sol & mundus.*

Pag. 184. v. 25. congruentius, ἀλλ' ὁ θεός: & mox v. 27. fortasse legas ἢ ὅ ποιῆναι, ἢ χειρίζεσθαι, *eo autem quod facit, non separatur.* Sequentia sane lectionem illam innuunt. V. 45. καὶ ante ἀδύνατον, vel otiosa, vel pro *etiam* posita est. Ad Latini textus v. 31. interpres adnotat, verti etiam posse, *secernit à genitis*: actiue nempe, pro passiuo.

Pag. 187. v. 8. infra in repetitione huius loci, 190. 17. aptior huius loci exstat lectio, εἰ τοίνυν ἀλλόγητος ὁ δημιουργός, καὶ τὸ παράδειγμα, ἀλλόγητος καὶ ὁ κόσμος. V. 23. indicatiuo modo συνυφίστασθαι legitur infra in repetitione huius loci 192. 32. & seq. v. 23. ἀλλ' ὅ, & ipsum: ac rursus v. 36. καὶ δὲ, singulari sine. Latini textus 186. 57. interpres ad marginem notat, Exemplarē causam vulgo, Exemplificam dici. τὰ πᾶσι π (inquit idem ad 187. 3. *Ad aliquid relata.*

Pag. 188. v. 25. in μὲν φησιντο sequentibusque verbis κατανοήσασιν & εὐρήσασιν, transitus est à singulari numero ad pluralem. singulariter enim præcessit, εἰ πᾶσι ἐδέλοιτο λέγειν. V. 33. βαδίσως scribendum esse pro vulgato εὐδέως, manifestum est ex v. 26. vbi itidem opponuntur ἐπιπολάτως πᾶσι φησιν & τὸ βάδισως κατανοῆσιν.

Pag. 189. v. 10. διλογίην coniuncte supra scriptū, 186. 46. V. 19. rectius post τὸ πάρος δειγμα distinguens, sensus enim est, *cum esse Deum, sufficiat ad facturam eius quod efficitur.* & πάρος γὰρ seq. v. idem significabit quod παρέλκει, *superuacuum est.* V. 37. genitium τῷ δημιουργῷ cum declaratiua ἤρωσιν, omittit interpres. nec video equidem quid huc faciant; nisi ποιῆσθαι pro δημιουργῷ reponamus, vt supra quoque ἀλλόγητον & ἀνοσιβήτην copulantur

185. 44. V. 46. post ἀνοσιβήτην desideratur εἶναι θεῖ, vel simile quid, vt 173. 20. & 201. 15.

P. 190. v. 1. inclusum πᾶσι additum ex V. V. 14. supra in respondentis textu aptius legitur, καὶ ὁ δημιουργός πᾶσι τὸ δημιουργῆμα ἅμα τῇ φύσει ἀσφάλητον, omittis intermediis. vt forsan exegetice auctor scripserit, πᾶσι τὸ εἶκόνα τὸ δημιουργῆμα, *ad opificium velut imaginem.* V. 25. interpres legit, καὶ τὸ ὄνομα; subaudito verbo λέγειν. simplicior esset lectio si præcedens commation τὸ ὄνομα expungeremus. quamquam etiam eo retento, & assumpta conditionali εἰ legi potest, καὶ εἰ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ πᾶσι, & si nomen amisit, amisit etiam rem. V. 39. interpres legit, συναφῆτον λέγειν τὸ φησὶν τῷ ἀλλόγητον, vt paulo infra 191. 2. Idem interpres v. 35. ad commation istud, εἰ ἢ τὸ τοιοῦτον, adnotat declarationem hanc, *Videlicet dicere, Non conditum esse opificium.*

Pag. 192. v. 10. ἀπολογία pro vulg. ἀπολογία repositum cum interprete etiam Schilderus.

P. 196. v. 13. appendix ista Περὶ τῶν Ἑλλήνων, bis in superiori editione posita est; semel post Aristotelicorum dogmatum emersionem, & iterum post Responsiones ad Orthodoxos. ego hic post Quaestiones & Responsiones ad Græcos collocare malui. porro quia discrepabat nonnufquam scriptura, quæ per collationem deprehendi notatu digna, ea hic deinceps exponam. Igitur v. 18. ἔχει τὸ πτωχεύειν χεῖρον, superioris loci scriptura est: hoc loco pro ἔχει erat præpositio καὶ. V. 22. articulus ὁ ἐ superioris loco additus. V. 30. ibidem scriptum, οὐκ ἐστὶ σῶμα, καὶ τὸ δὲ σῶμα ὄν: (quam lectionem secutus etiam interpres) & v. 32. ἀρχαίον γὰρ τὸ εἶναι τὸ τὸ δὲ εἶναι. V. 43. ibidem ordine inuerso, ἢ ἕλιος καὶ ἡ σὺν ἡσπέρη. Inclusa quæ sequuntur, addita ex eodem loco.

pag. 197. inclusa v. 6. & 7. addita eodem ex loco. pro ἔπειτα versu 9. legitur ibidem, ἔπειτα & seq. v. μήτε δὲ τὸ πτωχεύειν σοι χεῖρον, μήτε δὲ ἐν τῷ πτωχεύειν σοι χεῖρον. V. 13. ibidem ἐν αὐτῇ, scem. gen. Seq. versu ibidem, τὰ γὰρ τὸ κινήσειν θερμαίνοντα σώματα, πᾶσι τὸ θερμαίνοντων ἑαυτῶν θερμαίνοντων. ἀλλ' εἰ θερμαίνοντων, δηλονότι. Arcerius mutata præpositione maualt πᾶσι τὸ θερμαίνοντων, hoc sensu *calefiunt ab his quæ ab ipsis calefiunt.* cui lectioni aliquomodo patrocinatur quæ mox sequuntur v. 29. & Aristotelis locus supra 152. 29. inclusa καὶ v. 18. ab eodem superiori loco abest. Idem v. 21. μεταβλήσει) habet pro μεταβλήσει: itidemque v. sequenti. quod rarum est & insolens. Rursus ibidem ordine transmutato, ἑαυτῶν ἢ τῷ φησὶν τὸ θερμῶν. V. 30. εἰ inter πᾶσι & καὶ inserta ex eodem loco. sed eadem particula vicissim v. 32. ante τὸ πλεῖον ibidem omittitur; & hoc ipsum nomen τὸ πλεῖον datiuo casu ibi legitur τῷ πλεῖοντι. Articulus ἢ v. 40. additus ex eodem loco. & contra πάντη v. 44. ab eodem abest.

Pag. 198. v. 1. ibidem, ἀλλ' εἰ ἢ ὕλη: & v. 3. ἢ διωκτὸν φησὶν. V. 11. pro ἀλλ' ὅ π legitur ibidem μέγα, *magnum*: quod secutus est interpres. Seq. v. ibidem μεταβλήσει), fut. temp. Inclusa v. 20. & 21. ab eodem abest. pro ἐπὶ v. 25. ibidem copulatiue legitur καὶ, & v. 31. eiusdem loci scripturam secutus sum. hic enim superior editio habet, ἀπὸ τῆς δύσεως

εις αν απολιω, περιθυσον ε απο απολιω εις δυσιν. quam lectionem retinuit interpres. Inclusa v. 43. ab eodem loco absunt. Denique

Pag. 199. v. 18. ordine inuerso scriptum, αιδια ε εφωτα. V. 45. in spatio vacuo interpres addit ε εφωτα--

Pag. 200. v. 2. ω & τας parum huc faciunt. sequentia ita cum interprete legi possunt, ω επ τ ηκοδομων ε τ ποιων ιδειν εστ, vt in aedificiis ε con- similibus videre est. V. 11. conuenientius relatiue, εν αυτω, εν εο, nempe τω γεροντι. V. 20. paulo melius, εν η θαυματος εξιον περιληβθα απο των--

Pag. 201. v. 26. periodus illa, εστιν ζησμων ε τα εσωμασε εσφραξισ ε διωαμιν, haud scio an e margine in contextum irrepserit. atque adeo si retinere in contextu eam velimus & interrogatiue legere πεσιν, potius v. 23. ante το ετασσευαζειν reponenda fuerit: vt nempe ad eam interrogatiuam responsiones quae deinceps sequuntur, ceu ad caput referantur.

Pag. 202. v. 23. pro ελ in superiori editione vacuum est spatium. V. 34. post αμετρον tale quidpiam deest, (ε ε ειδωνε) ε διασθη, vt e sequenti membro manifestum est, & confirmatur 203. 19. vel ε, ζαυται ε, ε ειδηπικον ε ε διασθη- καν ηεε, vt infra est 205. 25.

Pag. 203. v. 21. absque negatione legendum videtur, το εσθ πρις διωαμιν κεσπιεε. nam incorporei proprium est το μη κεσπιεε εσθ σωμα- των, vt in sequentibus docet 204. 7. & 14. 4. v. 44 q. R. St. βυλαδιντε αυτε, absoluta structurae forma.

Pag. 205. v. 32. melius fortasse ω αυτη δεδιδωρον εστο ποιων, erat ei decretum hoc facere. V. 30. pro το ε ειναι superior editio habet ποτι ειναι, aliquando esse: parum ad rem.

Pag. 207. v. 10. inclusum εαυτη vel penitus tollendum est, vel cum praecedenti αυτη commutandum: vt hic legendum sit, τη αυτη βυλασει, & sequens genitiuus εσθ διωαμιν, exegetice sit appositus. Quin & fieri potuit vt hoc ipsum εαυτη praecedentis αυτη varians lectio fuerit, & ab oscitante librario per incuriam huc intrusum sit. V. 12. Schilderus legit καδ' υμας, secunda persona.

Pag. 208. v. 4. in superiori editione scriptum πεδωα, errore ambiguo. πεδωα tamen esse verius, res ipsa declarat, & confirmat interpres. Quae sequitur quaestio, ε φειρεε το ηνδωον, in eadem editione legitur pag. praecedentis v. 31. inter εφειρεε αυτη ταυτα, & sequens εηε. quam collationem cum interpres vitij notasset, nos eius ordinem hic sequi volumus. Exstat eadem quaestio etiam supra 200. 4. V. 24. pro ετιρεων V. legit εκατιραν, vt v. 39.

Pag. 209. v. 29. εα ε εσεβειε, legendum esse cum interprete, annotarat etiam F. Schilderus. V. 37. interpres actiua signif. legit παρθεσπισ, re- presentasti, produxisti, vt allusio sit ad istud psalmi 113. πατα σου ηδωασον ηποιου. qui locus infra quoque citatur 377. 35. sed verior esse videtur lectio quae infra existat 468. 12. Διανοησε, ε πατα σοι παρε- σι, Cogitasti, ε ομνια τibi preesto sunt. nam Dei cogitatio & voluntas cum procedunt, mox facta consequuntur. Sequens gnome, vt 42. ε εδωκα-

των προεν ευρε θεε, Euripidis est in epilogo Alce- stidis & Medae.

P. 210. v. 1. aptius cum interprete legemus, τα κοσμη ε εφωτα αυτη. V. 6. ε εχικισος retinuit etia interpres. sed aptius procul dubio ε ακτισος, vel ε ακτισος, vt 109. 13. & 214. 9: 216. 17. V. 42. sententia & loci mutilati reliquiae postulant ε μιν εδωε, vel ε μεγαλειότητα, vel simile quid. & v. 46. verius forsan εις εσερον. Seq. quoque v. pro το- τι aptius Schildero legemus το τιλος, finis. alio- qui aut ποτα scribendum; aut ποτι retento, mu- tata participij qualitate, legendum fuerit κει- ρηε.

P. 211. v. 14. λεγω εηε repetitur etiam infra 265. 46. sed alibi laepius λεγω ε. Praeced. versu post το εδωα non inconuenienter inserueris particulam η, quam. vt εαυτων prima persona capiat pro ε μιν, vt 93. 36: 97. 21. & alibi passim. V. 28. interpres legit εηε εσθα ε διωαμιν, inserta copula, vt item V. De platonica philosophorum in formicas μεταμωχουσε prolixo Theodoretus noster 57. 38: 158. 12.

Pag. 213. v. 27. post το ειναι ημας. V. addit. με- ρη τα εδωα, donec mors rigido pede fores nostras pulset. Quaestio autem quae ab initio paginae fere hu- cufque continuatur, prolixo discuita supra 176. 9. & seq.

Pag. 214. 17. pro πσιν sententia postulat απ- σειν, fidem negare, non credere, vt versu 2. 7. 38. & 215. 17.

Pag. 215. v. 1. pro ε ποιων aptius legemus ε βε- λησιν, voluntatem. Volfius legit ε ε βελησιν. sensus est: quomodo non absurdum est Deo derogare voluntatem quorum faciendorum habet facultatem? Latini tex- tus v. 6. pro recuperare aptius legemus restituere vel instaurare, vt supra 204. 57.

Pag. 216. v. 16. accusatiui isti seu nominatiui, εσπευτον--φυλατομωον το εδωα, absolute capiendi sunt, pro genitiuis, εσπευσε φυλατομωου το εδωα- τος, sicut videlicet εξον, παρον, εηδερχωμον, & alia similia.

Pag. 217. v. 45. breuis quaedam hic εφωτα προ- ponitur libelli εφωτα ε μοναρχιας, cui supra locus as- signatus 103. 2.

Pag. 218. v. 1. superior edit. εμας habet: ego ημας cum L. & V. malui, nempe prima, non se- cunda persona. V. 3. congruentius vel ε ε- δωαε, vel ε ε εδωασον, vt supra 210. 23. V. 8. q. R. S. βυλωδωου: itemque seq. v. ελ πζοντα, casu ad infinitiuum relato. V. 10. rectius cum interprete legemus, ε ε ταυτα εσεεε, semper eadem fore. Seq. etiam v. auctor fortasse scripsit, ε επ εμει ε ε εμαλων βιωσεεε ομωε, adque insuper me ac te rursus sim- pliciter: eo nempe modo quo v. 73. εμω ε ε εσθ. V. 23. relatiuum ε procul dubio ex- pungendum est, sicque legendus locus, εμωεον κημα ε ημωεον, εεω ε εσεεε ε εωεεεον ημας μων. Pro εσοι ibidem nescio an interpres mal- uerit ελεσοι, dum vertit vere sunt felices. nam εσοι potius sancti sunt. Rursum Latinae interp. v. 52. casus relatiui quo ferri potest si e praecedentibus subaudias infinitiuum. vocari alioqui aptius legemus quod.

Pag. 219. v. 35. mf. liber R. S. ηρεε habet: quod et si retineri potest pro ηρεεε, placebat:

ἤδη tamen cum H. St. malui, quoniam idem loquendi genus vsurpatum etiam supra 40. 34. V. 41. allusio est ad illud Homeri Iliad. ζ, de Bellerophonte, — οἷος δὲ αὐτὸν ὄν θυμὸν κρατῖδων, πάντων αὐθρόων δῆειναι.

Pag. 220. v. 13. duplex videtur facienda esse transpositio. primum enim coniunctione transposita legendum videtur, ὠσπερ μὴ ἐναντία ἀρώσους : deinde hoc ipsum commatione ante precedentem ætiologiam collocandum videtur, proxime post τῆς πιαύταις διατελέσας. sic enim & constructio & sententia cohærebit melius.

V. 29. R. Steph. adnotat, in ms. codice fuisse, Εἰ οὐ φιλοσοφία ἐνδαιμονίαν ποιεῖ, ἔσθι, ἐχὼ τυχὼν ἐκείνος : sed additam ad marginem fuisse notatiunculam hanc, οἷμαι ἔσθως αὐτῶν ἐκείνων : Η οὐ φιλοσοφία ἐνδαιμονίαν ποιεῖ, ἔσθι τυχὼν ἐκείνος. vbi etiam notabis aduerbium ἢ pro articulo ἰ.

Pag. 222. v. 21. pro πάντων sententia postulat πάντων μάλιστα, vel ἑστὶ πάντων, aut simile quid.

V. 37. ἡδύσων, si ab auctore scriptum est, vsurpatum ita est vt in sacris Bibliis ἡλθούσων, & similia. alioqui lege posset etiam ἡδύσων, praterito plusquam perf.

Pag. 223. v. 22. φανείσαι scribendum esse pro vulg. φανείσῃς, participium nempe pro infinitiuo viderat etiam V. Locum autem piarum animarum (inquit Langus) Irenæus περιηγητῶν, Prudentius *Sinum Abrahæ* nominat.

Pag. 224. v. 12. rectius (opinor) cum articulo, ἢ κίνησις, vt supra 140. 8.

Pag. 225. 34. ἀπὸ positum pro ἀπὸ, quippe. De phrasi autem illa v. 36. τελείω χρομῶν pro βαπτισθέντι, βαπτισάτο, vise Clem. nostrum 41. 16.

Pag. 226. v. 19. rectius diuise, πύσθι πῆι δέξασαι λέγον, vt supra 222. 28. Deinde post hoc ipsum commatione deest ῥήσις, χωρισμοίσις, vel simile quid. Seq. v. q. R. St. cum præpositione, ἐμολογῶντες εἰς τὸ πύσθι : de quo loquendi genere Clemens noster 215. 30. V. 35. cum αὐτοῖσιν subaudiendum π : vt sensus sit, effecturum me aliquid. vel cum interprete legendum αὐτοῖσιν. V. 39. ἑστὶν ἄρχοντες si auctor scripsit, rarum est exemplum. sicut apud Hom. Odyss. δ, φουκῶν δλοάτων ὁδμῆ. ἑστὶν ἄρχοντες esse verius, affirmare nolim.

Pag. 227. v. 11. calumniæ illius de Christianis sparfæ, meminit etiam Minucius Felix in Octauio, & Theophilus initio libri tertij ad Autolycom. V. 30. superior editio φραζέντα habet, non intellecto scripturæ compendio, quo φρῶς passim inuenitur pro φραζέσθαι. Idem error admittus erat etiam in sequentibus aliquoties. quod semel hic monuisse sufficiat. V. 44. legi potest etiam σωζήσατε μὲν, indic. modo.

Pag. 228. v. 7. rectius (puto) ἡλίχιον, præter. perfecto, vt v. 5. V. 17. pro ἔσθισιν aptius fortasse legemus ἔσθισεν, extinxit. V. 23. vulg. B. Esaiæ 51. ἐνωπίσασθε, præter. aoristo : & v. 25. ἐξήγουν ὡς φῶς τὸ σωτήριον μου. A. V. 27. vulg. B. Ierem. 31. φωνὴ Κύριος : & v. 29. διαβ. κενῶν, ἐστὶ τὸ διαζήκην λῶ διεδέμην : & rursum seq. v. ἐν ἡμέρᾳ ἀπικαθόμενος μου τὸ χεῖρὸς αὐτῶν. A. Idem locus citatur epistolæ ad Hebr. cap. 8. V. 35. Schilderus maullt πινύ-

σῆδα, audiuiimus, auditu accepimus.

Pag. 229. v. 8. vulg. B. Esaiæ 55. εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσῃ ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. & seq. versu, μαρτυρεῖον ἔδωκα αὐτῶν, ἀρχοντα καὶ περιηγητῶντα ἔδωκα. Idem ἔδωκα — cuius lectionis vestigia existant etiam infra 232. 1. Citatur idem locus Act. Apost. cap. 13. V. 19. pro πειρήσῃ V. reposita πειράσῃ. sed vulgatam lectionem tuetur illud in Epigramm. Πηρεὶς ὁ μὲν γῆσις, ὁ δὲ ἀπὸ ὀμμασι. H. Sequenti πειράσῃ patrocinator apud Clementem 203. 23. πειραχόμενος, in Florentina editione : itemque 118. 13. ὅτω ἀπιμύλιον τὸ τὸ ψυχῆς ὀμμα. regula tamen postulat πειράσῃ, & ἀπὸ μύλιον, reterento, non extrito, vt in περαται & similibus. Exstat autem esaiæ locus cap. 6. V. 34. A. maullt καθεῖς ἴσων, futuro tempore. V. 46. vulg. B. esaiæ 52. πάντα τὰ ἄκρα τῆς γῆς, omittis intermediis : & mox seq. v. τὰ θεῶ ὑμῶν. Verbum ἀπίσῃ ibidem bis tantummodo legitur. A.

P. 230. v. 5. eadem B. eodē capite. καὶ περιηγητῶντα ἔδωκα, ἐδίδου γῆν ποιῶντα. περιηγητῶντα γὰρ περιηγητῶν ὑμῶν Κύριος, καὶ ὁ ἀπικαθόμενος ὑμῶν, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ. Et v. 8. καὶ μετὰ τοῦτο ἔδωκα : & mox inuerso verborum ordine, ἐκείσονται ἐπὶ σὲ πολλοί. Et v. 12. ἢ δεξασου ἀπὸ ὑμῶν αὐθρόων ἔσω θανάσων. V. 16. eadem B. esaiæ 53. ordine inuerso, ὡς παιδίον (q. R. St. παιδίον) ἐναντίον αὐτῶν : & mox ἰδοὺ μὲν, extrito ē prima syllaba epifilo. Et v. 20. quidam περὶ πάντας Seq. v. eadem B. ἐν ἀληθείᾳ τὸ Θεὸς καὶ ἐν κακῶσιν αὐτῶν ἔσθι. A. Citatur idem locus 1. petri 2. Latini textus v. 1. pro *Summitates* interpretes ad marginem apponit, seu *Fines*. V. 30. vulg. B. ἐπὶ σφαγῶν, præpositione variata, non sensu : & seq. v. καὶ λῶσῃ. V. 11. prius αὐτῶν ab eisdem abest. V. 34. eadem, ἡ γῆ εἰς διαίτην : & v. 38. ἐστὶ δόλος ἐν τῷ σωματι αὐτῶν. & v. 40. εἰδὲ δῶτε ἑστὶ ἀμαρτίας τῆς ψυχῆς ὑμῶν : & seq. v. βέλτεται Κύριος ἐν χεῖρὶ αὐτῶν. V. 45. eadem, τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν.

P. 231. v. 9. q. R. St. τὸ ἀλλοίον σου στήθον. Seq. v. vulg. B. ἐπὶ εἰς τὰ δεξιά καὶ τὰ ἀριστερά & v. 39. ἐστὶ μὲν μνησθῆσθαι ἐπὶ ἐπὶ Κύριος ὁ ποιῶν σε, Κύριος Σαβαὼθ ὄνομα αὐτῶν. A. De spirituali animæ lauacro, v. 28. agit etiam 1. petri 3. De carnali Iudæorum sensu, Matth. 23. V. 46. vulg. B. esaiæ c. 55. εἰσακούσατε, imperatiuo modo : cuius lectionis vestigia existant etiam supra 229. 8. Sequens commatione ἐν ἀγαθοῖς additum ex eisdem bibliis.

Pag. 232. v. 2. eadem B. Idem μαρτυρεῖον ὡς ἔδωκα ἔδωκα αὐτῶν & seq. v. ἰδὲ ἔδωκα ἢ καὶ ἡδυσί σου — & v. 6. ἔνεκεν Κύριος τῷ Θεῷ. & seq. versu, ζήτησῃ τὸ Κύριον. V. 8. eadem, λῶσῃ δὲ αὐτῶν ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ἀπολιπίτω ὁ ἀσπῆ. V. 11. eadem, ἐλεηθῆσεται καὶ φρῶς τὸ Θεὸν ὑμῶν, ὅτι ἐπὶ — & versu 14. ἐστὶ ἀσπῆ αὐτοῖς ὑμῶν αὐτοῖς ὁδοῖ μου, λῶσῃ Κύριος : & mox, δηλὰ ὡς ἀπὸ χεῖρὸς ἀπὸ χεῖρὸς ἡ ὁδοῖ μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν. V. 17. eadem κατὰ βῆ, more barytonorum : & seq. versu, ἐστὶ ἀποσφαθῆ. V. 21. eadē ἀπὸ σφαθῆ, præsentit tempore : & v. 23. ἀποσφαθῆ φρῶς με κενόν : & seq. v. ἐνοδοῦσται τὰ ὁδοῖ σου καὶ τὰ ἐπιτάμ. μου. V. 25. Schilderus legit διαχρῆσθε, traducemini. cuius lectionis meminit etiam Langus interpretes : vi sit, traducemini in ecclesiam & regnum cæleste. Rursum vulg. B. versu 27. περιηγητῶντα ὑμῶν ἐν χερσὶ : & mox, τὰ ξύλα τὰ ἀρχῆ. V. 36. pro ὀσπῆ interpretes legit Ζαχαρίας. apud eum is locus existat cap. 12. Danielis

autem locus, cap. 7. καὶ seq. v. post *προεῖπον* superflua est: sequens enim commation, *εἰρημῶν* εἰσι, dependet à superiore illo, v. 35. οἱ ᾧ V. 41. vulg. B. *Esaia* c. 58. ὡς σάλπηγμα, accus. casu: & seq. v. τῷ λαῷ μου. V. 44. eadem, transposito genitio, *ἡρώναί μου παῖ ὁδοῦ ἐπιθυμῶσι*: & seq. v. *κρίσιν Θεοῦ αὐτῶ, iudicium Dei sui*. A.

P. 233. 10. *καταστροφῆς* agnoscunt etiam vulg. B. *Esa.* c. 58: & Clemens noster 112. 34. nisi quod media forma legit *καταστροφῶν*. vt inde colligamus, cinerem in mœre ac luctu non tantum capiti, sed etiam solo seu pavimento insterni solitum fuisse, capiti autem inspergi solitum, declarant cum alia Scripturæ loca, tum hic *Iudithæ* cap. 9. ἐπὶ τῷ σποδῶν ἐπὶ τῷ κεφαλῷ αὐτῆς. V. 21. mf. R. St. τὰ ἱμάτιά σου, sed *ἱμάτια* cum vulgatis *Bibl.* agnoscit etiam Clem. 112. 30. V. 25. eadem B. *ῥῆμα, τυπνῆται*: pro *ῥῆμα*: & seq. v. *δῶς*, præt. aoristo: & mox, ἐν *ἡμέραις σου*, addito genitio: & v. 31. *καταστροφῶν*, pleniore syllabarum numero. V. 33. eadem, ὡς μὴ ἐξέλπιεν ἕδωρ. A. V. 38. eadem B. *Deuteronomij* 10. τῶν ἀρχαίων ὑμῶν: & mox, *κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὅστις θεὸς ἦ ᾤον καὶ κύριος ἦ κρείων: ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ ὁ ἰσχυρὸς, καὶ ὁ φοβερός*: A. V. 46. eadem B. *Leuitici* cap. 26. pro *πλαγίως* habent ἐν θυμῷ *πλαγίως*: & seq. v. mutato verborum ordine, ἢ *καθὲν αὐτῶν ἢ ἀπειτήμους*. A.

P. 234. v. 3. R. St. maault ὑμῶν, à vobis ipfis. V. 23. vulg. B. *Esaia* 57. aliquanto prolixius, καὶ ἐδὲς ἀνδρῶν ἐπιτέχεται τῇ καρδίᾳ καὶ ἀνδρες δικαιοὶ ἀνομιῶν, καὶ ἐδὲς καταιοεῖ. V. 25. eadem B. imperatiue, *προσηγάγετε*: & v. 25. ἐπισηφάσετε, præt. aoristo: & seq. v. ἐπὶ πᾶσι ἐρχάσασθε τὴν γλῶσσαν ὑμῶν; V. 39. *προσηγάγετε* pro vulg. *προσηγάγετε* agnoscit etiā *Langus* interpres: idemque repetitur infra 261. 34. Sequens locus de legatis per *Iudæos* contra *Christianos* passim dimissis, citatur etiam ab *Eusebio*, 40. b: & repetitur infra 335. 22.

Pag. 235. v. 5. *Esaia* locus exstat cap. 52. Sequentia sunt desumpta partim ex *Ezech.* 36. partim ex *Sap. Solom.* 2. & *Esaia* 3. vt not. *Lang.* *Esaia* locus repetitur infra 362. 35. V. 13. vulg. B. *Esaia* 5. τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν: & mox contra, τὸ πᾶχος ἐγγύπιον, omisso relatiuo: ac rursus seq. v. ἢ βυλὴ τῶ *Ἰσραήλ*, omisso genitio *Ἰσραήλ*. V. 17. eadem inuerso verborum ordine, *πῶς ἔστιν ὁ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος*. A. V. 23. vulg. B. *Matth.* 21. & *Lucæ* 19. *ὁμοίως ᾧ αὐτῶν ἐπιήσθη σῶμα αἰῶν ἡσ.* cetera frustulatum excerpta. Locus autē quem *Christus* allegat, exstat *Esaia* cap. 56. Latini textus versu penultimo, *Græca* sic magis ad verbum sonant; *Inutilis enim vobis esse visus est, dum clamaret apud vos; Scriptum est, Domus mea, V. 30. vulg. B. Matth.* 23. & *Lucæ* 11. plenius, *ἔξωθεν ῥε φαν.* & seq. v. τῶν κλεῖς ἔρχεσθε τὰ βασιλείας τῶν οὐρανῶν. A. Vide & *Ioannem* cap. 2. & *Matth.* 21. V. 33. q. R. S. ὡς εἰσέλθετε, καὶ τῶν ἐργαζομένων ἐνωλύσατε.

Pag. 236. v. 2. cum commatio illo, ὡς καὶ μέγιστος ἦ ἀρρώτων, *δυνατὶ καὶ πτωχεῖν*, subaudiendum *προσηγάγετε, προσηγάγετε*, vel simile quid. nominatiuum autem infinitiuo verbo addere *Iustino* haud insolens est, vt supra notavi ad 5. 29. Exprobratio de cisternis contractis, exstat *Ierem.* 2. Sequentes *historiæ* de *Adamo*, de *Abele*, de *Enocho*, de

Loto, exstant *Genes.* 1. 2. 4. 5. 19. de *Noe*, cap. 7. de *Melchisedeco*, c. 14. V. 41. locus *Dauidis* est *Psalmo* 109. *Osee* locus, v. 43. exstat cap. 2. & *Roman.* 9. Sequentia, desumpta ex *Exodi* 32. *Act. Apost.* 7. *Psalmo* 105.

Pag. 237. v. 2. eandem sacrificiorum & musicorum modulaminum causam affert etiam *Theodoretus* noster pag. 105. & 106. V. 9. locus est ex *Ezech.* 20. Sequentia de populo saturo, sunt *Exodi* 32. 1. *Corinth.* 10. *Deuteronom.* 32. Prius ἐπιπαύση v. 16. superuacuum esse censet A. V. 20. in superiori editione diuise scriptum, ὅτιν ἐπιπαύων: qua eiectiua intelligenda sit caro, à verbo ἐπιπαύω. sed νεκρῶματῶν legendum esse monuit etiam H. St. Exstat porro *Moyfis* ille locus *Genes.* cap. 9. Articulum τῶ post χέρτε v. 23. expungendum esse pridem monuerat R. St. V. 29. *κατῆ* vel tollendum est, vel in infinitiuum *φαίνα* transmutandum. *βιβρώσιν* vt retineamus v. 31. subaudiendum ἐπιπαύειν, vel simile adiectiuum. aut indicatiue legendum *βιβρώσιν*. Sic v. 38. post ἀκαθάρτην subaudiendum è præcedentibus verbum εἶναι. Exprobratio quæ sequitur, exstat *Ieremiæ* 4. & *Deuteronom.* 32.

Pag. 238. v. 3. nota in priori membro perfectum præteritum, & in posteriori pluquam perfectum: itemque 237. 7. & 25. v. 7. pro αὐτῶν interpres maluit αὐτῶν, ἴψα. V. 25. vulg. B. *Ezech.* 20. (& *Gal.* 3.) ὧν ἐξήγαγον αὐτοὺς, è quib. eduxi eos: & v. 27. διασκορπίσαι αὐτοὺς: itemque v. 37. ἀφανίσαι αὐτούς. V. 34. q. R. S. δώμασι, domibus. V. 40. vulg. B. *Amosi* cap. 5. καὶ οὐ γινώσκουσιν ἡμέρας αὐτῶν ἢ ἡμέρας, καὶ εἰς πᾶσαν εἰς τὸ οἶκον, καὶ ἢ ἀπαρίσιν (porro *Leonis* nomine interpres ex *Hieronymo* accipit *Nabuchodonosorem*: *Vrsi* vocabulo, *Afuerūs* *Serpentis* appellatione *Alexandrum* M. & *Antiochum* *Epiphanem*) & v. 45. eadem, καὶ γινώσκουσιν ἡμέρας αὐτῶν, ἴ. ἴ. q. R. St. φέγγος αὐτοῦ, lucem eis.

Pag. 239. v. 2. eadem, ἐπέκρινέ μοι ἰλοκαυτόματα καὶ θυσῆας, absque articulis: itemque mox, τῶν θυσιῶν ὑμῶν ἐπεσθῶ ἐξομαί, καὶ σωτηρ— omisso relatiuo. genitiuum autem σωτηρίᾳ, *Salutaris*, agnoscunt eadem B. vulg. V. 4. eadem, μετασπασσον ἀπ' ἐμοῦ ἕχρον ὡδ. cum tamen *σπασθῶς* agnoscat etiam *Hebraicus* textus. A. V. 8. ead. *πεσοῦσθε κατὰ μοῖ οὐκ ἰσραήλ* *τεσσαράκοντα* ἐπὶ αὐτῶν τῇ ἐρημῶν, λέγει *Κύριος*. Seq. v. interpres cum *Ald. ed.* maluit *Ρεμφαῖ*. V. 10. eadem B. *Amosi* 6. καὶ τοῖς ἐξουθενῶσι *Σιών*: & seq. καὶ εἰσέλθον εἰς αὐτούς. V. 19. vulg. B. eodem cap. *κατὰ τῆς εἰς τῆς*, absque aduerbio ἐκείθεν: & v. 21. δειλῶν ὑμετέρων: & v. 22. οἱ καθευδόντες ἐπὶ κλίβανῶν. & v. 24. εἰσφοῖς pro ἀφνας: & v. 26. πίνοντες τὸ θυλιζόμενον οἶνον. V. 30. commation illud τὸ ἀποικισμῶν, cum seq. καὶ μεταφρασθῆσθαι οἶκον κακούργων, abest à vulg. B. vt not. A. V. 36. malim cum articulo, ἐκ τῶν *τεσσαράκοντα*. V. 31. *Ieremiæ* locus est 7. 31.

Pag. 240. v. 9. mf. R. St. *χειμάρους*, nihil ad rem. *Ibidem* mox q. eiusdem R. St. *ἡμέρα τῶν θυσιῶν* V. 17. vulg. B. ἡμέρα ἐπιπέρας σου. V. 19. q. R. St. διὰ χυλῶν σου. Ultimo versu *καταλαλεῖς ἀνομιᾶν* agnoscunt etiam vulg. B. *psalm.* 49. & ferri lectio potest, vt sit, & animo concepisti & factis suscepisti iniquitatem, existimans me fore tibi similem. planior lectio apud *Clement.* est 229.

46. καὶ ἄλλες αἰοῦ. A Theodoro quoque p. 106. bona huius Psalmi pars citatur & enarratur, itidem in tractatu de sacrificiis. V. 37. vulg. B. Esa. 66. ἀποδομίσει, fut. tempore: itemque Clemens noster 249. 28. V. 45. aptius (puto) legerimus αὐτῶν, ἴψῳ, vt mox 241. 3.

Pag. 241. v. 9. σοι pro τοι repositum ex R. Stephan. & F. Schildero. τοι sane ferri nequit, nisi sequens ἔξ accipiatur pro etiam. Sic v. 17. v. sita-
tior phrasis est cum præpositione, ἐν τῷ περιθέρῳ γεν-
νηθέντα. vel etiam ἀπὸ, aut διὰ, vt idem Iustinus noster loquitur 261. 25: 262. 29: 264. 5: 267. 25. 32. V. 23. legi potest etiam ὑμῶν, vos, secunda per-
sona. V. 40 post commation istud, ἔξ διχουσιώσω superior editio habet hæc duo commata, ὡς ἄρ' ἀνώθεν ἐκπεύσεται, πικρῆναι μαχίρῳ. quæ cum è 242. v. 3. perperam huc intrusa essent, nos ea sustulimus. Interpres eorum loco hæc reposit, vt quidem indicat versio; δι' εὐσεβείαν καὶ διχουσιώσω διχουσιώσω, ἢ δι' εὐσεβείαν καὶ ἀδικίαν ἀδικῶν. sed potest etiam sine hac additione recte constare sententia. Seq. v. pro ἐπὶ vestigia in exemplari sunt etiam alterius scripturæ, ὡς: nullo significatio-
nis discrimine. V. 45. exhortatio contexta ex Esaia 2. 52. Iosua 3. Rom. 2. psal. 127.

Pag. 242. v. 13. Esaia locus est cap. 65. & Rom. 10. V. 18. interpres legit αὐτῶν ἡμῶν, prima persona. V. 22. neutro etiam genere legi potest λέγον, rela-
tum ad τὸ πνεῦμα. V. vulg. 24. B. Esaia 63. καὶ δέξῃ σου: & mox, πνεῦμα ἔστιν. & seq. v. ἡ ἰσχύς σου: & rursum, τὸ ἐλεός καὶ τὸ οὐκ ἐκπεύσεται σου. V. 26. eadem ordine inuerso, οὐ γὰρ εἶ πατήρ ἡμῶν. Seq. v. eadem pro ἀπίστω habent simplex ἔγνω, idem nempe verbū in vtroque commate. V. 31. eadem, ἐπιλήθῃς τὰς καρδίας ἡμῶν: & versu 37. ὡς κηρὸς τῆς ἐπιπέσου σου πυρῆς: & v. 44. τοῖς ἑσθλοῦσι ἐλεός: &

Pag. 243. v. 1. ἐξουσιώσω ὡς ἀκέραιοι πάντες ἡμεῖς. A. Latini textus 242. 20 ita potius sonant Græca; *Vobiscum hæredes vel pauculi saltem loci, esse volent ἢ quoque qui iustificant sese, ac se Abrahamæ filios esse dicunt.*

P. 243. v. 6. vulg. B. Esaia 64. ἔξ ὁ κωιδεῖς, articulo pro negatione posito, aptius. V. 8. eadem plenius; καὶ νῦν κῆρις πατὴρ ἡμῶν οὐ ἡμεῖς ἢ πολλός. ἔργα τῷ χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς: μὴ ὀργίζῃ ἡμῖν σφόδρα, καὶ μὴ ἐν χειρῶν κωιδεῖς ἀμαρτίας ἡμῶν: καὶ νῦν ἐπιλήθῃς κῆρις, ὅτι καὶ σου. V. 13. eadem rectius, πάντα τὰ ἐνδεῖα ἡμῶν συνέπεσε, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις. A. V. 28. Esaia locus est 42. 49. V. 37. eadem B. Esaia 62. aptius σῶσά μου: (qua de re & Zach. 9. Matth. 21.) & seq. v. singulariter, τῇ δουλατῇ Σιών: & v. 31. παρρησιάζῃ ἔργον: & v. 38. ἔργον αὐτῆς πρὸς πνεῦμα αὐτῆς: & v. 41. ὡς ἐκκαταλείμενον: & mox παρρησιάζῃς, præterito aoristo: & v. 43. ἐν σολῇ αὐτῆς: & 244. v. 2. ἐν δουμῶ μου: & v. 4. assumpta præpositione, ἐπιλήθῃς αὐτῆς: & v. 7. ἐρρύσῃ αὐτῶν ὁ βραχίον μου. A. V. 16 vulg. B. Esa. 58. ἀγία τῷ δειῶ σου: & mox ἐπ' ἔργῳ. A.

Pag. 244. v. 35. locus de filiabus Sion, desumptus ex Esaia 1. & 3. V. 38. vulg. B. psalmo 13. & Rom. 3. πάντες ἀμα ἠργεῖώθ. omnes simul inutiles facti sunt. V. 45. superior editio ἐσθλοῦν habet, minus ad rem.

Pag. 245. v. 1. verba desumpta ex Esaia 29. & Matth. 15. V. 20. sententia postulat, καὶ μοι, ὁ τοῖς πολλοῖς, δοκεῖ: vel, καὶ μοι ὁμοῦ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, vel

simile quid, nisi forte verior est hæc scriptura, καὶ μὴ, ὁ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, λέγειν ἐπὶ. Latini textus v. 13. ita potius sonant Græca, *Annon potuit vno die ante vel post sabbatum, nascentes perficeret, si sciuit malum esse in sabbatis?* V. 34. vulg. B. Ierem. cap. 4. πρὶτ μὴδῆτε τῷ δειῶ ὑμῶν, καὶ πρὶτ μὴδῆτε ὁ σκληροῦ δαν ὑμῶν. V. 36. locus est Ierem. 4. V. 42. vulg. B. Ierem. 9. ἐπὶ τοῖς Ἀμμὼν, καὶ ἐπὶ τοῖς Μωάβ. A.

Pag. 246. v. 2. nota modi variationem in illis, καὶ ἢ-ἔχει ἔξ- quæ continuata etiam in seq. V. 9. vulg. B. Malachia 1. καὶ ἐστὶ μοι δόγμα ἐν ὑμῖν, λέγει κῆρις πατὴρ ἡμῶν. & seq. v. καὶ διδοῦν ἐπεσθῆμα: & rursum v. 11. ἀπὸ ἀγαθῶν, plur. num. Et v. 13. ἐν πατὴρ τῶν θυμῶν παρρησιάζῃ τῷ- & v. 14. διδοῦν μὴ τὸ ὄνομά μου. A. quo ferè modo citatur infra 201. 36. V. 16. locus Davidis exstat pl. 17. V. 29. pro Ζαχαρίας interpres legit Μωυζῆς, vt v. 8.

Pag. 247. v. 9. interpres clausa post κέκληκε periodo, & post καὶ inserta coniunctione ἐπ, sequens membrum cum tertio connectit, sed ferri tamen & vulgata distinctio potest. V. 11. interpres adnotat designari Psalmum Davidis 88. vel 109. vel etiam 18. V. 19. post λέγει desideratur καὶ, vel alia particula similis. Interpres, vt cohæreat periodus, v. 18. ante ἀπὸ πνεῦμα inter-
ferit particulam ὡς, vt, sunt.

Pag. 248. v. 4. vulg. B. Danielis cap. 7. παρρησιάζῃς αὐτῶν ἐμπροσθεν αὐτῶν, καὶ βίβλοι αἰεθῶν χησῶν. Sequentia magis adhuc variant, vt & apud Clementem nostrum locus de lxx hebdomadibus, 142. 43. V. 36. interpres alteram quoque lectionem annotat, ἢ βασιλείαν, regnum. De decem cornibus bestia, v. 24. idem nos ablegat ad Irenæi lib. 5. & Lactantij lib. 7. c. 16.

Pa. 249. v. 26. concinnior esset oratio, si eodē structura genere legeremus, καὶ τῷ μύλωπι αὐτῶν ἡμῶν ἰαθῆσαι. ferri tamen & hæc lectio potest, prophetæ verbis absque vlla mutatione retentis.

pag. 250. v. 4. ante καὶ ἐπὶ non male cum inter-
pre inferemus relatiuum ἐν, quem. V. 10. V. re-
posuit πρὶ καὶ ἐπὶ. sed mutatione nihil opus est: quia Danielis, non Iustini verba sunt. 249. 42. vulg. B. Esaia 29. καὶ ἀπολωθῶ: & pro κηρῶν, v. 21 quod consonat textui Hebraico, paulus 1. Cor. 19. habet ἀδελφῶν. A. præcedens Scripturæ locus de filiis insipientibus, est Ierem. 4. 250. 19. pro participio κωιδεῖς structura lex postulat potius subiunctivum κωιδεῖτε, vel imperativum κωιδεῖτε. V. 34. post κληροῦσι πῶματα, vulg. B. psalmo 109. habent, συνθλάσει κηρῶν ἐπὶ γῶν πηλῶν. A. V. 46. q. R. St. πεπώρωθ, induratae sunt. altera lectio sonat excacatae sunt.

pag. 251. v. 6. ὅπως. fere superfluum est. V. 25. locus è psalmo 18.

Pa. 252. v. 13. vulg. B. psalmo 72. δόξα πνεῦμα αὐτῶν eodem sensu. & v. 20. ἐνώπιον αὐτῶν, sing. num. & seq. v. πνεῦμα αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν διαπαντός, inuerso verborum ordine. & rursum v. 23. ἔσται εὐεχῆμα, absque copula. A. V. 24. non male cum eodem A. distinguemus ante ἐσθλοῦν: vt id verbum sequentibus iungatur, non præcedentibus. V. 42. q. R. St. ἐν τῇ βίβλῳ τῆ βασιλείου, in libro Regnorum.

Pag. 253. v. 8. ὁμολογῶν excusari potest: couj

gruentius tamen participium ὁμολογουμένως: aut in seq. membro itidem infinitiuo modo legendi διδάσκειν. sic enim maior erit structurae similitudo. V. 10. q. R. St. τὰ ἀπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, dogmata nempe à Spiritu erroris profecta. V. 15. locus exstat Matth. 7. alter, v. 18. Matth. 24. V. 38. ὁμολογεῖν propinquus εἶναι respicit: cum structurae lex requirat potius participium ὁμολογουμένως. V. 43. pro Μαριανῶν apud Euseb. Hist. eccles. pag. 41. legitur Μαριωνισαί, ex Hegesippo: nempe à Marcione, cuius aliquoties supra facta mentio. Ibidem etiam Βασιλειδανὸν scriptum, à Βασιλείδης, diphthongo tertia syllaba, vt apud Clementem passim. V. 46. locus ad quem remittit, exstat supra 218. 42.

P. 255. v. 8. vulg. B. Psalmo 23. κύνες κερταῖος καὶ δυνάτος, κύνες δυνάτος ἐν πολέμῳ. A. V. 21. Psalmus quem indicat, est 109.

P. 256. v. 12. parenthesis illa, ὅτι ἢ γραφὴ, Iustini est, non Dauidis. V. 30. praesens pro futuro positum, περιγίνεσθαι pro παρορρήσεσθαι. V. 35. Iudaeos cruce Christi offendi testatur etiam Matth. 11. Lucas 10. 1. Corinth. 1.

P. 257. v. 14. vulg. B. Pl. 44. geminate, ὁ θεὸς ὁ θεός σου: & seq. v. συμύρα καὶ σακτὴ κεία, nom. casu: & rursus v. 24. περιπαυήσεις, secunda persona. De ornatu autem reginae, vise Clem. 87. 40. & 280. 29. V. 29. mf. R. St. ὁπίσω αὐτῆ, masc. gen. V. 38. maior erit emphasis si legamus, ἢ ὃ ἢ Ηλίας: vel, ἢ Ηλίας ὃ. Exstat autem locus de elia, 3. Reg. 19. V. 44. vulg. B. Rom. 11. ὁπίω ἰστέμασαν.

Pag. 258. v. 14. locus est è Pf. 67. & Ephes. 4. vbi etiam copulatè legitur, ἢ ἔδοκε. V. 37. cum infin. περιγίνεσθαι & ἀψέσθαι subaudiendum μέλλει, vt 254. 23.

P. 259. v. 8. de paschæ mandato vise & 1. Cor. 3. & 2. Cor. 6. v. 23. de duobus hircis luculenta Cyrilli epistola exstat in Actis Concilij Ephesini, 284. 15. Vise & Theodoretum Quæst. 22. in Levit. p. 119. V. 33. rectius ἐπιγνώσεσθαι, media forma, vt supra 249. 30. V. 38. locus ad quem remittit, supra est 232. 39. Sic Malachiae locus 260. 14. supra citatus 248. 31. & indicata ibidem. scripturae discrepantia. exstat autem Malach. c. 1.

Pag. 260. 32. talari sacerdotis tunica, & allegorica eius significatione, Clemens quoque notat 240. 12. 241. 12. 40. V. 38. Dauidis locus est Pf. 16. & Rom. 10. V. 46. vulg. B. Esaiæ 53. verso verborum ordine, ἀνηγήλαυθι ὡς παιδίον ἔναντιον αὐτῆ. qua de re supra quoque 230. 15. V. 39. idem Esaiæ locus supra 230. 34.

P. 262. v. 5. ὡς interrogatiue positum pro πῶς. V. 7. vulg. B. Esaiæ 7. αἰψαί, media forma: & v. 10. ἀκούσατε, prat. aoristo: & v. 14. καλέσεις, secunda persona. V. 18. quoniam insolens phrasilla, ἀπιδαίονησθαι, V. repofuerat ἀπωδαίονησθαι, repellit mala. vulg. B. ἀπιδαίονησθαι, refragatur improbitati. q. c. pluraliter ποινείας, improbitatibus. Inclusa, quæ sequuntur, à διότι ἔστιν-- vsque ad ἢ καταλαβήσῃ, ex octavo Esaiæ capite huc translata sunt: repetunturque infra 290. 42. V. 23. vulg. B. ἢ γὰρ ὡς πὸ φωνῆ. V. 25. eadem, ἔπω ἡχασθαι ἀφ' ἡς ἡμῶς ἀφίλως. vbi etiam nota indicatiuum ἀφί-

λως (vt & infra 291. 4.) pro infin. ἀφίλως. regulariter enim, retento indicatiuo ἀφίλως, in fine periodi nominatiuo casu legendum esset ὁ βασιλεὺς ἢ Ἄσσυρ hoc sensu: qui non venerunt super te ab eo die quo rex Assyriorum Ephraimitidem tribum à Iudaico populo abstulit. Infinitiuum autem illa structura, similis est isti Psalmo 125. ἐν τῷ ἐπιπέδῳ κύνων ἢ ἀχμαλωσίαν Σιών. (qualis etiam infra 278. 34.) quamquam in illa superiori est etiam ellipsis finiti verbi συνέσθαι, aut alius consimilis. V. 31. de illo, Ἰδοὺ ἡ νῆσος, Basilii quoque homilia εἰς Ἰωάννησιν Χειρῶν, vt H. adnotauit: & Iustinus ipse rursus infra 291. 11. & 297. 32. Latini textus v. 31 post, pariet filium, è Græco addenda hæc; sed, Ecce iuuenula illa in utero concipiet, & pariet filium. ea enim vel interpretis vel amanuensis festinatio- ne sunt omissa.

Pag. 263. v. 10. ἰδὲ pro ἰακῶς repositum è vulg. B. Ezech. 14. itemque v. 34. 37. atque ita non interpretis modo legit, sed ipse quoque Iustinus repetit infra 369. 37. V. 14. vulg. B. Esaiæ 66. ad ἢ παραβέβηκότων addunt ἐν ἐμοί. A. V. 42. relatiuum αὐτοῖς respicit nomen extrinsecus intellectum, nempe ποῖς τῶ νόμου περιπέματα. alioqui enim singulariter legendum esset αὐτῶ, scilicet τῶ νόμῳ.

Pag. 264. v. 14. præpos. ἐν expungendam censet H. St. ea nempe forma qua dicitur περὶ συζῆν. retineri tamen potest si cum interprete συνῶσιν absolute capiamus pro ἅμα ὄσον, vel ἐαυτοῖς συνῶσιν, coniuncti viuunt. V. 31. αἰώνια δικαιοῦματα si scripsit Iustinus, ex Iudæorum sententia scripsit; qui caeremonias quoque pro sempiternis functionibus habet. alioqui enim verius eo nomine appellatur moralis lex Moysis; vt patet ex pag. 262. v. 40. & 44. & pag. 265. v. 1.

Pag. 265. v. 16. præceptum de panno coccineo & phylacteriis, exstat Num. 15. V. 24. non male cum interprete legemus εἴρητι, tempore præterito. Sequens historia de Elia, exstat 3. Reg. 19. V. 31. Esaiæ locus est c. 57.

Pag. 266. v. 4. locus quem indicat, supra est 226. 2. V. 22. congruentius δεῖν ἀποφαινομαι, vt v. 38. & 41. V. 43. mutilatus est locus, sententia talem quampiam lectionem postulat qualis expressa est ab interprete, καταναδεματήζοντας τὸν ἐπ' αὐτὸν τῶτον ἢ Χειρῶν πνεύοντας, ἢ μὴ μετανοοῦντας καὶ πᾶν ἀπείποντας ὅπως τῷ χ. -- Posset tamen & breuius ita legi, καταναδεματήζοντας τὸν ἐπ' αὐτὸν ἢ Χειρῶν πνεύοντας ἢ πᾶν ἀπείποντας ὅπως τῷ χ. vt posteriora illa duo commatia de Christianis intelligantur.

Pag. 267. v. 2. Ezechielis locus est cap. 33. At v. 6. sententia magis quam verborum allegatio est, ex Ioann. 5. ex Luca 12. & 19. aut apocryphi alicuius libri verba sunt: inquit L. interpretis. V. 10. aduerbium ποτὶ rectius fortasse post διδάμωρος collocabitur. V. 31. q. R. St. ὅτι ποῖτος ἔσται: quam lectionem sequitur interpretis. V. 38. idem St. annotat fortasse potius ἀλλοτῶν legendum esse, datiuo casu: vt idem sit quod p. 268. 3. κατ' ἐκλογῶν.

Pag. 268. v. 4. interpretis τῶν τῶν hic legit, vt p. 267. v. 43. nō minus tamen conueniens vulgatæ scripturae sententia hæc; probabilius dicere quam vos qui hæc quæ ais dicitis. V. 7. aoristum χεῖσαι pro fut. χεῖσθαι positum, vt alibi. V. 10. pro Ζαχαρίας

interpres Μαχαρίη legit. apud eum enim locus exstat c.14. V.25. locus est Mat.17. at vt v.25. locus è Lucæ 1. & Matth. 3. V. 41. perperam in superiori editione scriptum ἐξ ἀδελφῶν, diuise: quod vidit etiam interpres. V. 45. rectius ἐνεχθῆναι, ex Matth.14. & Marci 6.

pag. 269. v. 1. locus est Matth. 17. At Mosis locus v. 12. exstat Num. 27. & Deuteronom. 34. V.28. post νόσου non male cum interprete inferemus οὐδ', aut simile ratiocinatum.

pag. 270. v.2. vulg. B. Eisaia 39. ἤθελον δὲ εἰρῶναι & seq. v. παρεκαλίτε παρεκαλίτε ἢ λαὸν μου ἱερῆς, omiffa coniunctione καὶ -- & v. 36. ἢ ἔδον κρείν, fing. num. V.18. eadē B. τὸ ἢ ἤμα τῷ θεῷ ἡμῶν: (qui locus citatur etiam i. petri 1.) & μοχ, ἐπὶ ὄρεσιν ὑψιλῶν- & v. 23. ἰδοὺ κρείν μετ' ἰχθῆρος, καὶ ὁ βραχίον μετ' κρείν, ἰδοὺ ὁ μισθὸς αὐτῶ μετ' αὐτῶ. & v. 25. τῷ βραχίον αὐτῶ συνάξει ἀφ' αὐτῶ καὶ ἐν γαστρὶ ἐκρούσῃ. V.32. eadem B. ὄδον ἀνίστασθαι πρὸς ἔδωκεν αὐτῶ, εἰ πάντα τὰ ἔδωκεν -- & v. 36. πάντα τὰ τετραπύδα: & seq. v. τὰ ἔδωκεν ἔδωκεν εἰς, καὶ εἰς ἔδωκεν ἰλορηθῆναι. A.

P. 271. v.10. ἱερῆς si Iustinus scripsit, ψευδοῖς intelligendi sunt .i. falsi sacerdotes. V.13. interpres legit εἰρήνη, & refert ad Christum. exstat autem locus Matth. 11. V. 31. locus est Genes. 49. de quo plenius rursus infra 348. 45.

Pag. 272. v.5. conuenientius cum interprete legemus ἐφ' εἰ, sub quo .i. sub cuius imperio. V.21. locus de derelicta pomorum custodia, desumptus ex Psalmo 78. V.34. historia de asino & pullo, exstat Matth. 21. V.44. pro interrogatio πῶς congruentius relatiue legemus ὅπως, quomodo quemadmodum, sicut.

Pag. 273. v.6. ἀδύνατον non agnoscunt vulg. B. Zach. 9. nec item πῶρος v. 8. Eadem v. 9. πῶλον γέρον habent. sed πῶλον ὄνη probāt etiam euangelista. A. V. 11. interpres legit, ἐν τῷ χεῖρσιν αὐτῶν ἔδωκεν, eo vsi sunt. Minori mutatione legemus κτήσῃ, possessione: (sicut nempe pag. 271. v. 41. ἢ πῶλον αὐτῶ, pullum suum) & rationalem ἢ- expungemus v.13. sic enim structura & sententia constant; præsertim si ὀνομάζειν versu 7. accipiamus pro λέγειν: aut pro eo legamus ὡς ὀνομάζει, sicut nominat. Rursus v.14. pro ἢ legendum ὡς; aut hoc ipsum ὡς ante ἢ inferendum est, subaudito extrinsecus nominatio τινός. alioqui enim plane claudicabit hæc periodus. V. 19. Zachariæ locus est c. 13. & Matth. 26. habent autem vulg. B. Zach. 9. ἐπὶ αὐτῶ ἐξελθὼν μου, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. A. V. 25. q. R. St. μέγας ὄνομα

pag. 274. v.2. legi posset etiam ἐξ ἀνθρώπων ἀπέριματος, vt v. 5. sed alterum loquendi genus repetitur etiam infra 293. 32. V. 7. superior editio, ἔλεγον ἀποδεικνύειν ὅτι-- hiantē sententia. V.19. non male fortasse leg. ὡς πνευματικοὶ οἱ πνευμῶν πάλαι λέγουσιν, propheta tamquam abutentes Dei appellatione) multoties dicunt. Sequentium locorum primus est ex Deuteronom. c. 10. alter è Pl. 49. tertius, v. 27. è Pl. 113. V.40. locus ex Eisaia 1. & 3. Reg. 9. idemque repetitur infra sub finem dialogi, 369. 36.

pag. 275. v. 8. vulg. B. Genes. 18. ἐπὶ ἢ δύοες ἢ σκευῆς αὐτῶ μεσημερίας: itemque v. 10. πῶς ὀφθαλμοῖς αὐτῶ: & v. 11. ἰδοὺ αὐτῶ πνευμῶν ἐξαέρου. A. V. 26.

pro ἢ melius cum V. & interp. legemus παρὰ

Pag. 276. v. 3. ἢ πνευμῶν abest à vulg. B. Genes. cap. 19. itemque πῶτος v.7. Eadem eodem v. 28. duplicata negatione habent, ἢ ἢ μὴ κληρονομήσει. v. 38. conuenientius cum interprete legemus μέγιστον τῶν θεῶν, huiusque. sed idem tamen interpres annotat, si vera scriptura sit μέγιστον τῶν θεῶν, usque ad secundum, subaudiendum esse vel Deum, per Iudaicam derisionem: vel intellectum, quod Basilius dicit δευτέρας ἐπιχείρησιν, & prouerbiū δευτέρας φρονήσας.

Pag. 277. v. 8. vulg. B. Genes. 19. copulate Σόδομα καὶ Γόμορρα: atque ita est etiam pag. 279. v. 3. V.13. interpres expungit καὶ post Σόδομα: & seq. v. post πνευμῶν τῶν ὁλων subaudit ἢ ἢ ὁλων ποιητῶν, vt v. 18. Sed mutilatus videtur locus, atque ita fortasse interpolandus, ἐν οὐδ' ὁ λόγος διὰ Μωσῆος, ἢ δύο ἀγγέλων καὶ ἑδόντων εἰς Σόδομα τρίτον καὶ Κύριον ὀνόμασε πνευμῶν ἢ ἢ τῶν αὐτῶν ἢ ὀφθέντων τῶν Ἀβραάμ λέγειν ἀνάστην id est, Quem igitur Verbum per Mosen duorum angelorum Sodomā digressorum tertium nominauit & Dominum præter illum unum, (supremum sc. rerum Dominumque Patremque) eum etiam Deum ipsum qui cum Abrahamo locutus est, dicere necesse est? Sane v. 33. talem quampiam lectionem innuit: & repetitio pag. 279. v.6. Vel sic, minori mutatione legeris: ἐν οὐδ' ὁ λόγος διὰ Μωσῆος, ἢ ἀγγέλων καὶ ἑδόντων εἰς Σόδομα, καὶ κύριον ἢ ὀνόμασε πνευμῶν τῶν αὐτῶν καὶ ἑδόντων ἢ ὀφθέντων τῶν Ἀβρ. λέγειν ἀνάστην: id est, Quem igitur Verbum per Mosen, duobus illis angelis Sodomam digressis, unum (& solum, ex tribus illis sc.) Dominum Deumque nominauit præter illum (summum Deum Patrem,) eumne istum ipsum qui Abrahamo visus est, necessarium est dicere? Cui lectioni fauent quæ infra repetuntur 287.17. V.18. pro ὅτι interpres legit ἀλλ' ὅτι, vel ὅτι ἢ, sed etiam quia alioqui. n. hiat oratio. V.20. vulg. B. Pl. 109. εἶπεν ὁ κύριος. Alter locus v. 23. exstat Pl. 44. V. 30. ἢ ὁλων excusari potest, vt sup. 60.1. sed legi potest etiam ἢ ἢ ὁλων, geminato articulo: vel etiam omisso priore articulo, ἢ ὁλων, vt v. 3. 18. V.37. ratio illa de die progrediente seu vergente, repetitur etiam infra in secundi diei colloquio, 367. 17.

Pag 278. v.2. vulg. B. Genes. 18. ante λέγουσιν addunt ἐν ἑαυτῶν. V. 4. eadem, εἰς ὄρεα ἐπινασθῆναι πρὸς σε, καὶ ἔσται τῆ Σάρρα ἡ σὺ: & v. 8. συμπεπραμένον, rectius. V. 17. ἐπ' additum ex eisdem. V. 25. eadem λέγον τῶ Ἀβραάμ. καὶ Ἀβραάμ ἀπίστευσεν εἰς τὸ πῶλον αὐτῶ. & v. 29. εἰσεπάσαντο ἢ ἢ ἢ: & seq. versu ἀπέκλεισαν. V. 32. eadem, ἢ δύο θυγατέρας: & v. 34. σῶζον σῶζε: & seq. v. ἀβελήφης, act. forma. V. 40. eadem ἐδαμῆσομαι: & v. 42. καταφρονεῖν με εἰς, ἢ ἢ μικρά ἐκεί σῶθῃσομαι ἢ μικρά ὄνη καὶ (ἢ σῶ) ἢ ἢ μου ἔγκειν σὺ. & v. 46. ἀπέσαν οὐδ' σῶθῃσομαι. A.

Pag. 273. v. 10. verius esse puto πνευμῶν τῶν αὐτῶ, prius digressis. V. 34. locus est Pl. 77.

Pag. 274. v. 16. A cum R. St. legendum putat κρείν, accus. casu. sed mutatione haud opus est. est enim Attica brachylogia, pro, ἐν τῇ κρείναι ἢ ἢ μίλλαι- cuiusmodi structura cum alibi vsurpata, tum 368. 19: 414. 18. nec multum ab similes 305. 28: 322. 19: 335. 18: 368. 8.

Pag. 280. v. 31. vulg. B. Genes. 31. compositis

ἐπιείκων. verba autem illa, ἐν γὰρ λαμβάνοντα, ex cap. 30. huc translata sunt. V. 36. eadem καὶ ἕπον, singulari numero. eadem ibidem mox, semel tantum Ἰακώβ habent, in Iacobi compellatione. V. 42. schema est prothysterion ordo enim verus est; τῷ αὐτῷ ἀλάσθη καὶ ἐξήθε ἐν-

Pa. 281. v. 7. eadem vulg. B. Genes. 32. ἐπαίλιον αὐθροπος μετ' αὐτῆ : quia nempe humanam speciem induerat Angelus Dei. Et v. 13. ἡ κληθῆσε ἐπὶ τὸ ὄνομά σου-- V. 16. verbum ἔσθ' ab eisdem abest. Seq. v. eadem ἐσθ' ἄς οὐ, addito pronomine. V. 20. eadem ἐσθ' pro ἐσθ' ἄς, V. 21. eadem v. Genes. 35. ἐν γῆ pro εἰς γῆν, vsitatio loquendi modo. V. 23. demonstratiuum ἐμὴν ab eisdem abest. V. 24. eadem, τῷ ἀποδιδέσθαι ἐμὴν ἀπὸ προσώπου Ησαΐ ἡ ἀδ. αὐτῆ. A. V. 30. vulg. B. Βῆανος πύθους, nom. casu, vt 282. 22.

Pag. 282. v. 3. eadem B. Genes. 28. ἐπιστήκετο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν, Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τῷ πατρὸς σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. & v. 7. ἐπὶ δάλασται καὶ λίβα καὶ β. καὶ ἐπὶ ἀνάλοαί-- & v. 8. ἐν τῇ γῆ πάση. V. 18. eadem, ἔπιχεν ἑλαων : & seq. v. ἔκαλεσεν τὸ ὄνομα τῷ τόπῳ ἐμὴν Οἶκος Θεῶ. Eadem rursus seq. v. Λαμμάοις habent, absque primori syllaba u. V. 34. eadem B. Exodi 3. ἔλθ' ἄν οὐδ' ἀνύλαγε ἢ γερύσαι ἢ ἴδ' ἴσθ. & seq. v. ὠπίαί μοι : & v. 39. ἐπισκοπῆ ἐπίσκεμμαί ἡμᾶς-- A.

Pag. 283. v. 13. de constructione illa, ἢ ποιητῶν ἢ ἔλων, dictum supra ad 277. 30. V. 22. maior esset emphasis si legeremus, καὶ Θεὸς γενημένος : hoc sensu ; Ἐ nunc Angelus quoque fuit, Ἐ cum eo quod Moysi apparuit viso, etiam Deus fuit. id est, non solum Angeli & Ignis specie apparuit, sed etiam reuera Deus fuit sic enim & mox v. 32. V. 34. vulg. B. Exodi 3. ἐν φλογὶ πυρὸς ἐν τῷ βῆθ. & mox, καὶ ὄρα ὅτι ἡ βῆτος ἱεράειο πυρὸς, ἢ ἡ βῆτος ἡ κατεκείτο. εἶπε ὁ M. Feminino autem genere ἡ βῆτος habent eadem B. etiam v. 38.

Pag. 284. v. 17. vise infra 358. 32. V. 32. vulg. B. Prou. Sol. c. 8. ἀρχὴν ἔδωκ' ἐν ἀρχῇ, principium viarum, (vt infra quoque legitur 359. 9.) & v. 35. πρὸς τὸ προσεγγεῖν ταῖς πηγῆς τῷ ὕδ' & v. 37. ὁ κῆλος ἐποίησε χάρας καὶ ἀκικίτου-- & v. 38. ἢ ὡς ἔργον, plenius. V. 41. eadem ἰαυῆ, euidentiori reciprocationis nota. & seq. v. ἐπίθει πηγῆς, verbo mutato. V. 44. eadem ὅτι ἐκνεφερίνο : & seq. v. καὶ ἐκνεφ. & 285. 3. ὅς τις ἑμᾶς ὁδοῖς φυλάξει ἀρχυτῶν, & rursus v. 6. ἐτοιμάσει, præf. tempore. A. Consonat autem dictum istud cum illo paulino ad Philip. 2. Deus dat Ἐ velle Ἐ perficere.

P. 285. v. 13. locus est Genes. 1. v. 32. locus est Genes. 3. V. 36. in superiori editione duplicis lectionis sunt vestigia, μεμύνηκεν, & ἐμύνησεν. Sic v. 44. interpretes & ἀρχῆ, legit, & aduerbialiter ἀρχῆ, vt pag. 284. v. 8. & 31. vbi vulg. B. paulo aliter habent, ἀρχῆ ἔδωκ', vt modo annotatum est.

Pag. 286. v. 1. pro εἶπος structura & sententia postulant εἶρη, vel simile quid. V. 5. vulg. B. Iosua c. 5. τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶ-- & mox ἐσκόπη ἐναντίον αὐτῶ : & v. 8. γαυῖ, maiori emphasi. V. 10. eadem, καὶ προσεκυμῶσεν, καὶ εἶπεν αὐτῶ-- V. 12. eadem τὸ ἰσάδηνμα, sing. numero & seq. v. ἐρίος ἔστ', relatione ad τόπος facta. & v. 14. ἔδεις ἐξ αὐτῆς ἐξεπορεύετο, ἔδ' εἰσπορεύετο. & v. 16. πνεῦσ' ἔδωκε

οὐ ἰσοχρείον ἢ ἰεργῶ. A. V. 29. Esaiæ locus est cap. 53. V. 36. conuenientius πλωεῖν, fut. tempore, supra 271. 42. V. 38. locus est ἐ π. 109. V. 44. conuenientius fortasse vel ἡμᾶς αὐτῶν ἔδεις, vel ἡμᾶς αὐτῶν ἔδεις.

Pag. 287. v. 25. vulg. B. Pl. 45. σπύργα καὶ σακτῆ καὶ κεία, nom. casu. V. 19. ortasse verius, τῆ ἐξ ὀνόματος αὐτῶ λεγομένη, quæ ex nomine ipsius dicitur, nempe Christiana Ecclesia. V. 42. forsan congruentius προσεγγεῖτε καὶ ἀπλήξετε, eodem vtrobique tempore, futuro scilicet.

Pag. 288. v. 8. Dauidis Psal. est 98. supra quoque citatus 256. 1. V. 25. si post εἰρηδα distinguas, ferri tautologia poterit, hoc sensu ; quos in Solomonē inconsiderate affirmatis dictos esse, in Solomonē etiam inscriptos. alioqui sic breuius efferri posset, ἔς εἰς Σολομώντα ἀνόητος εἰρημνῶν ἢ καὶ ἐπυργαμένους (vel εἰρηδα ἢ καὶ ἐπυργαφσαι) φάσκε. est autem hic Dauidis Psalmus numero 71. citatus etiam supra 251. 43. V. 41. interpretes annotat aut memoria hic lapsus esse Iustinum, aut locum in superioribus, vbi Psalmi sequentis aliqua verba recitata sunt, intercisum esse. Sed respexit fortasse Iustinus ad eum Psalterij locum qui citatur & exponitur 286. 42. cui non multum absimilis alius ἐ psalmis locus 254. 41. Latini textus v. 12. omisum est commatione. sic enim Græca sonant : Dominus in Sione magnus, Ἐ sublimis est super omnes populos.

P. 289. v. 3. psalmus Dauidis est numero 18. cuius particula de Apostolis citata supra 260. 39. & in Apologetico ad Antoninum Imp. 78. 28. V. 22. antichronismus est, præfens εἰ pro præterito ἦς.

P. 290. v. 2. vulg. B. Es. 42. ἐμύνησέ σε : & v. 5. δεδεμένους : & v. 6. τῶ μου ὄρι τὸ ὄνομα : & v. 8. ἰδοὺ ἡκασ. V. 9. eadem B. ibidem, καὶ κενὰ ἀέρα ἀεγυγέλω. & seq. v. geminate, ἐμύνησθε τῶ κείῳ ὑμῶν κενόν, δεξάετε τὸ ὄνομα αὐτῶ ἐπ' ἀκρῶ. & v. 12. καὶ πλεόντες αὐτῶ, καὶ ἴησοι-- & v. 13. αἱ κῆμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις καὶ οἱ κῆτοι. V. 15. eadem βοήσοι : & seq. v. ἀπαργῆσαι : & rursus v. 18. τὸν ἐχθροῖς αὐτῶ. A. V. 30. Esaiæ locus (ἐ 7. cap.) citatus etiam supra 262. 5. ibique itidem indicata vulgatæ scripturæ difsonantia.

Pag. 291. v. 19. pro λεζέμβροι aptius legemus ἡμῶν, natum, ortum. V. 30. pro αὐτῶν requiritur relatiuum ὧν, seu ὧν αὐτῶ, ne quid ἐ vulgatæ scripturæ vestigiis pereat. (sed assumpto αὐτῶ, etiā subiunctiue scribendum foret νομίζετε) vel si cum emphasi legas ἐξ αὐτῶν ὧν-- in redditione v. 32. itidem legendum fuerit ἐξ αὐτῶν τούτων--

Pag. 292. v. 6. interpretes singulariter maluit συνπίθεσαι. V. 27. pro τῷ μὲ & τῷ ἦ V. legit τῷ μὲ & τῷ ἦ-- vulgata scriptura excusatur per ellipsin præpositionis καὶ, vt item in τὸ μὲ & τὸ ἦ-- partim -partim.

P. 293. v. 13. conuenientius fere, τράσpositio- ne facta πρὸς τοῖς ἀνηρωτηθῆναι ὡς ἐμοῦ καὶ νῦν πάλι ἀνερωτήσασθαι-- V. 24. pro εἶνα V. reponit ἐπ' alioqui enim εἶνα superfluum est, & insolens. V. 28. procul dubio verius est quod idem V. sagacissime reponit, μήτι δήο φερεῖτε παρ' ἀ τῆς ὁ μολογήσατε, nunquid aliter forsan sentiatis quam hucusque confessi

estis cuiusmodi loquendi genus etiam infra 306. 30. V. 42. pro *αὐτῆ* interpres maluit demonstrativum *αὐτῆ*, *hec*, vt 294. 7.

P. 294. b. 17. idem interpres fœminino genere *αὐτῆ* legit, ad quas. *νομίζοις* autem intelligendum in vtroq; commate. V. 30. aorista, *βασιλεύσαι & ἡγεῖσθαι*, manifeste pro futuris posita. Relativum δ̄ seq. v. omitti etiam potest, hoc modo, *ὁσὸν γὰρ κελῶν καὶ ἀδόντων ἑμῶς ἀποδείξω*. Sicut autem *νομίζοις* bis intelligendum dixi v. 17. sic λέγεις v. 46. aut post *Σαυῶν* extrinsecus subaudiendū φασί, vt apud Tatianum quoq; Scripturæ autem locus v. 42. de magis Ægyptiis, exstat Exodi 7. alter de pseudopropheta, 3. Reg. 18. P. 295. v. 4. pro *ἄντι* q. R. S. ὄντι habent: quam lectionem supra interpres secutus est 89. 34. V. 10. articulus ἦ ad remotius substantivum *χαρῶν* refertur, non ad propinquius. Locus autem Scripturæ, v. 11. exstat Ps. 18. V. 27. vulg. B. Esaiæ 35. *ἀνδρείων* habent, absque præpositione: & v. 17. ἡ δέξα, sine copulativa καὶ -- V. 30. eadem mutato verborum ordine, ὅψε) πῶς δέξαν κύνει καὶ τὸ ὕψος τοῦ νεφ: & v. 32. *προεκαλείτε*: & v. 40. *ἐν τῇ ἐξημῶ ὕδαρ, καὶ φάραγγ ἐν γῆ δαψῶν*. A.

P. 296. v. 18. interpres plenius legit, καὶ τὰ ἴσα Ἡσαΐα ἢ *προεμνησθέντα μιμημένῳ ἀντὶς ἐπίσταμαι*. Exstat autem Danielis locus capite 2. Esaiæ, cap. 33. V. 25. vulg. B. in eodem Esaiæ loco ἀκούσον) habent, vt *μοχ γνόσον*). A. vtroque imperatiue maullt ἀκούσατε & γνόσατε. V. 20. eadem B. semel tantum habent ἀνομοί. V. 27. eadem prolixius, *τίς ἀναγγεῖ ἡμῖν ὅτι πῶρ. καίε*), *τίς ἀναγγεῖ ἡμῖν ἢ τόπον* -- & *μοχ* nominatiuo casu, *κορυμβόμενος*: itemque v. seq. *λαθῶν--μισῶν* -- & v. 30. *ταῖς χεῖρας ἀποσειάμενος ἀπὸ θύρων, βαρύνων τὰ ὄψα* -- & v. 37. ὅψον) *γλῶ πῶρῶσεν*: & v. 38. *οἱ συμβελεύοντες*: & v. 40. *πάντα σωτηρομήνους*: & denique v. 41. *ἦδει βαδύφωρον* -- A.

Pag. 297. v. 15. conuenientius opinor, ἐξηγῶν, tempore præterito. V. 40. superior editio interrogatiue habet *πίνεις*. quod ferri non potest nisi pro relatiuo ὅν substituatur coniunctio οὐδ̄. V. 42. Esdræ locus est cap. 6.

Pag. 298. v. 6. vulg. B. Ierem. 11. ἐγὼ, ὡς ἀγνίον ἀκακὸν ἀρούρωρον τῷ δούδῳ, ἐκ ἐζων ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν ποιησθῆν, λέγωντες -- A. cui assimilis supra citatus locus 235. 8. V. 17. *βυλευσάμενοι* superfluum est: nisi Hebraico more *βυλευσάμενοι ἰβυλευσαντο* accipiamus, vt infra 300. 18. *ἀποσροφῆ ἀποσρέψα*. V. 24. congruentius fere cum interprete legemus ἦ ἀπὸ Ἰσραήλ, transposito articulo, nisi malis ὁ Θεὸς Ἰσραήλ: vel ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος Ἰσραήλ, præpositione ἀπὸ vel expuncta, vel in nomen ὁ ἅγιος versa. quæ postrema lectio videtur esse verissima. attingit hunc locum petrus apostolus prioris epistolæ c. 3. v. 18. V. 38. psalmus est numero xcvi. cuius pars repetitur 299. 42.

Pag. 299. v. 21. *παρέγραψαν*, legitur etiam pag. 297. v. 38. & infra 310. 24. sed hic verius pene quod habent q. R. St. *ἀπὲργραψαν*. i. obliterarunt, sustulerunt. V. 22. iidem R. St. cod. ἵς ἐποίησ), relatiuo ad antecedentis substantiui casum conformato. V. 25. actiuum *νομίζετε* si malis, per me licet.

Pag. 300. v. 9. mutilatus est locus, & qui-

dem haud parua hic esse videtur leucina. nam procul dubio in ea & primi diei colloquium finitum est, & inchoatum hic colloquium diei secundi. biduo enim continuatum esse hoc colloquium, satis patet ex sequentibus 304. 7: 311. 39: 320. 16: 322. 14: 346. 31. Itaque interpres existimat primum à Iustino hic absolutam esse Psalmi xcvi. expositionem: deinde post digressionem de mutilatis per Iudæos Scripturæ locis, resumptum esse locum Esaiæ de Christo è virgine nato: tum in sequenti Moyse loco ex Deuter. c. 31. actum esse de Israelis in terram promissam inductione per cognominem Christo Iesum Nauæ filium; ac primum quidem de illius Iesu transnominacione dictū esse; de qua supra etiā aliquoties; deinde de populi defectione. Ac de Iesu quidē populi ductore sunt ista circa initium capituli: *Κύνει ὁ Θεὸς σου ὁ κορυμβόμενος πρὸς κερσώπου σου, αὐτὸς ἐξελοθρεύσει τὰ ἔθνη ταῦτα ἀπὸ κερσώπου σου, καὶ κληρονομήσει αὐτὸς ἡ Ἰουδαία ὁ κορυμβόμενος πρὸς κερσώπου σου, καὶ δὲ ἐλθῆσει Κύνειος*. Et *μοχ, ἐλθῆσει Μαύσις Ἰουδαίῳ, καὶ εἶπεν αὐτῷ ἐναντίον πάντος Ἰσραήλ. Ἀνδείξω καὶ ἴσθη. σὺ γὰρ εἰσελεύσῃ πρὸς κερσώπου τῷ λαῷ τούτῳ εἰς τὸ γλῶσσο ὄμοσε Κύνειος πῆς πατρίσιν ὑμῶν, δοῦναι αὐτοῖς. καὶ σὺ κατακληρονομήσεις αὐτοῖς αὐτῶν, καὶ Κύνειος ὁ συμκορυμβόμενος μὲν σὺν ἰσραήλ αἰήσει σε, ἐδ' ἐμὲ σὺ ἔκαταλίπη. μὴ φοβῆ, μηδὲ δειλιά*. De populi autem defectione Deus ad Moysen hæc: *Ἴδου σὺ κοιμάσῃ μὲν ἡ πατρίσιν σου, καὶ ἀναστὰς ἕπῃς ὁ λαὸς ἐκπορεύσει ὅπου θεῶν ἀνοστήσιον ἢ γῆς εἰς τὸ ἕπῃς εἰσπορεύσει) εἰς αὐτῶν, & quæ hic deinceps sequuntur*. Ita vt tres istæ particulae ὡς καὶ διὰ, ad præcedentem orationem, cetera deinceps ad sequentem pertineant. V. 27. vulg. B. Exodi 6. *φυλάξῃ σε, præterito aoristo*: & v. 29. *πρὸς κερσώπου*. A. V. 42. Esaiæ locus est cap. 6. V. 46. rectius fortasse ἢ Θεὸν ἐκείνον, *Deum illum*, id est illum Angelum Dei, illum Dei Filium, Deum & ipsum quo fere modo infra 313. 16. τῷ ὀφθέντος αὐτῷ δεῖ.

P. 301. v. 7. Danielis locus, è cap. 7. supra integer citatus 245. 33. V. 10. pro *γνόσωρον* admitti possit etiā *λεγομένον*. V. 14. ante ὅτι desideratur *δηλῶν*, vel aliud huiusmodi verbum. exstat autem Danielis locus c. 2. Esaiæ locus, c. 53. citatus etiam supra 238. 33. V. 21. aptius fut. temp. *πλωσῆν*, vt supra 271. 42. exstat autem locus Genes. 49. V. 27. Esaiæ locus exstat cap. 9. V. 28. futuro quoque tempore legi potest *ἡγοισάσθῃ*. V. 33. locus est Matth. 8. V. 38. locus è Matth. 7. & Lucæ 13. sed apud Lucam est, *ἐφάρμακον ἐν ὄψιν σου καὶ ὄψαμῳ*: apud Matth. *Οὐτῶ σὺ ὄνοματι πρὸς κερσῆν*. & quæ sequuntur. Domini responsum apud Matth. sic exstat plenius: *καὶ τότε ὁμολογήσῃ αὐτοῖς, ὅτι οὐδ' ἐπέθε ἐζων ὑμῶν. ἀπολαρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι ἢ ἀνομίαν* -- ita vt breuitati Iustinum studuisse manifeste hinc appareat. plenius infra legitur 395. 4. V. 403. verbum ἔφῃ semel tantum positū, in vtroque membro intelligendum est. quod supra quoque adnotatum est. aut indicatiue legendum *μύλλει*. exstat autem locus Mat. 25. V. 46. vulg. B. Luc. 10. *ἐξελίσιαν τὰ πατήρ*. ab eisdem abest commation illud *καὶ σκολοπινοῦσαν*. A.

P. 302. v. 10. locus est Lucæ 9. & 18. at Davidis

dis locus è Pl. 71. & 109. V. 21. aptiui pene aoristum *περὶ δὲ*. V. 22. rectius εἰδήσαι σε βέλονται, vt supra 258. 10. & 297. 23.

Pag. 303. v. 5. Magi Basilio p. 233. sunt ἔθνος Περσικόν, itidemque philoni pag. 600. pueros autem biennio elapso ab Herode trucidatos esse tradit Epiphanius lib. 1. p. 72. H. V. 20. vulg. B. Matth. 2. *περὶ σωτηρίας αὐτῶν*, dat. casu. V. 22. locus est è Mich. 5. & Matth. 2. V. 28. pro ἐπιδήν interpretes videtur maluisse ἐπιτά. sed tota hic pendet oratio: & post longum hyperbaton redditiō sequitur pag. seq. v. 13. V. 33. plusquam perfectum præteritum positum pro perfecto *κατέλευσεν*, vt supra multoties. V. 46. duplicis lectionis sunt vestigia, & indefinitæ *πῶ καταλύσει*, & interrogatiuæ *πῶ καταλύσει* seu *πῶ καταλύσει*. Lucas cap. 2. dicit *ὅτι ἡ αὐτοῖς τόπος ἐστὶ τῶ καταλύματι*.

Pag. 304. v. 13. cum per aoristum ἐπιδήν significat se de Michæ mysteriis supra dixisse, respicit locum qui est 296. 12. V. 25. locus est Ierem. 31. & Matth. 2. V. 36. locus est Esaiæ 8.

Pag. 105. locus est Esaiæ 29. Matth. 15. & 1. Cor. 10. vbi vulg. B. ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς ἔπος ἐν τῷ σῶματι αὐτῶν ἢ ἐν τοῖς χεῖρ. αὐτῶν σέβοντά με, διδάσκοντες ἐστὶν αὐτοῖς. & v. 18. ἀπολλῶ ἢ σφίαν ἢ σφῶν, ἢ ἢ σῶ. ἢ σ. κρύψω. A. Citatus idem locus supra 250. 14. V. 29. locus Danielis exstat cap. 7. prolixè supra citatus 247. 2. V. 41. vulg. B. Esaiæ 30. οἱ πορευόμενοι καταβύβαι: & seq. v. ἐπερώτησαν, composite: & v. 43. συνεπαδίωαι ὑπὸ Αἰγυπτίαν: & v. 45. ἐπ' Αἰγυπτίον ὄνειδος. A. 30.

Pag. 306. v. 4. vulg. B. Zach. 3. τὰ ἀπικεῖσθαι αὐτῶν, ἢ ἐπι Κύριος *περὶ τὸ διάβολον*, ἐπιπέμωμαι Κύριος ἐν σοὶ διάβολε, ὁ ἐκλεξάμενος τὴν. *Ιερουσαλήμ*: & sic infra 342. 43. Latini textus 305. 29. Græca sic magis ad verbum sonant; *Tum ego remissiore illum voce ad me audiendum præparare volens, respondi ac dixi*:— Similis autem verbi ἐπιπέμωμαι v. s. r. patio infra est 317. 46. V. 10. Mosis locus est Genes cap. 3. alter, de magis Ægyptiis, Exodi 7. Dauidis locus, v. 15. exstat Psalm. 95. V. 31. interpretes legit πῶτὰ, *eadem*— V. 38. etiam datiuo casu legi potest ὡς *δυνάμεις μοι*: quod alibi *ὅση μοι δυνάμεις*. 43.

Pag. 307. v. 9. interpretes legit ἢ βαπτιστῶν: non male. nam βαπτιστῶν diuersos à Phariseis agnoscit etiam Eusebius Histor. Ecclesiast. pag. 41. vbi ex Hegesippo Iudæorum sectas recenset has, *Εσάσις*, *Γαλιλαίος*, *ἡμεροβαπτιστῶν*, *Μασθοδαίος*, *Σαμαρείταις*, *Σαδδουκαῖος*, *Φαρισαῖος*. ac fortasse qui *μεριστῶν* hic nominantur, Essæi sunt; quippe qui separatis locis habitarent, & omnia communia inter se habuerint. V. 13. ἔχειν refertur ad propinquius *κέκραμῶν*. alioqui enim ἔχοντας esse debebat. V. 16. ἢ χηλιόπην ἐν τῷ περὶ δέσφω τρυφῶν vt deliram taxat Gregor. Naz. epist. 2. ad Cledon. pag. 315. eiusque erroris auctorem Cerinthum facit Eusebius Ecclesiastica historia pag. 29. Vise & Lactantium, & Betuleij ad eundem Annotationes. H. V. 18. Ezechielis locus est cap. 36. Esaiæ locus, cap. 65. V. 24. vulg. B. Esaiæ 65. triplicata negatione, *ἔδ' ἢ μὴ ἐπίθῃ*— & v. 26. *ποιῶ ἀσκήσιαμα Ιερουσαλήμ*— & v. 30. *ἔδ' ἢ μὴ ἤσῃ*. V. 32. & 33. ὡς ab eisdem abest. V. 35. eadem φάρον, indicat. modo: itemque in seq. *προν*, οἰκοδομήσεις, φυτεύσεις. V. 39. eadem τὰ ἔργα ἢ χειρῶν

αὐτῶν παλαιώσεων ἢ ἢ ἐκλεχτοῖ μου ἢ μὴ κοπιάσεις: & *μοχ*, ὅτι ἀπέρμα ἐυλογημάτων ὑπὸ Κυρίου ἔστ', ἢ τὰ ἔκγονα αὐτῶν— & v. 44. τῶ ὄρει τῷ ἁγίῳ μου. A.

Pag. 308. v. 2. genitiuus ἢ ζωῆς additus ex v. 35. pag. 307. V. 4. locus de Adamo exstat Genes. 2. Sequens dictum desumptum è Psalm. 89. & 2. Petri 3. ac rectius *κρείω* legemus, datiuo casu, vt in eodem Petri loco, *μία ἡμέρα πύργου κρείω ὡς χλῖα ἐπι*. V. 10. locus Apocalypseus exstat capit. 20. locus autem de vniuersali resurrectione, Matth. 22. & Luca 20. V. 40. vulg. B. ezechiel. 3. & 31. *σοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ισραήλ*. cetera non minus discrepant, verbis tamen, non sententia.

Pag. 309. v. 3. Esaiæ locus est capit. 1. vbi vulg. scr. *ἀγαπῶντες δῶρα*. V. 21. Psalmus Dauidis est numero c l x. citatus etiam supra 250. 23. Historia vero de Ezekia, exstat 4. Regin. 19. & Esaiæ 37. V. 44. Dauidis dictum excerptum è psalmo 95. Esaiæ autem locus 310. 6. exstat cap. 7.

Pag. 310. v. 8. εἰς ἐν interrogatiue capiendum pro εἰς πῖνα: quod non est infrequens. V. 13. malet fortasse aliquis *ἐμῶν ποιῶν*, *facturus erat*, vt v. 12. & 15. sed non minus tamen conueniens ἔλεγε. V. 19. ante ἀνίστησαι desideratur ὡς aut consimilis particula. V. 26. v. s. r. patio *πολυώτε λέγειν*, prima Reg. prima de Sara, Genes. 18. 21. de Elisabetha, Luca prima. V. 45. locus è psalmo 23. qui & supra citatus 254. 40.

Pag. 311. v. 33. ante vel post ἐπαῖσαι desideratur *κλέυει*, aut aliud huiusmodi verbum. citatus autem integer Dauidis psalmus loco iam prædicto, 254. 40. Alter Dauidis locus 312. 10. exstat Psalm. 148. præceptum Christi, v. 17. exstat Matth. 5.

Pag. 312. v. 19. fortasse auctor scripsit τὸ μυστήριον τῆς πάλιν χηλίσεως ἡμῶν, (vt infra 346. 31. ἐν τῇ πάλιν παρουσίᾳ) vel etiam composite τῆς παλιγγενεσίας. V. 23. vulg. B. Esaiæ 66. τὴν λόγον προτὸ ῥῆμα: itemque sequent. v. & v. 2. ἵνα τὸ ὄνομα Κυρίου δεξαθῆ. *καὶ ὄρα τῆ*— & v. 28. *ἀνταποδίδοντας ἀταπίδ. τῆς ἀπικειμένων. πρὶν τῶ ὀδύουσαν τεκεῖν, πρὶν ἐλθεῖν τὸν πόνον ἢ ὀδύων, ἐξέβρυχε καὶ ἔτεκε*— & v. 32. *εἰ ὀδύνη γῆ ἐν ἡμέρα μία, ἢ καὶ ἐτήρηθῃ ἔθνος*. V. 34. eadem, *καὶ ὅτι ἐμνήσθης μου, εἶπε Κύριος*. *Ἴδού ἐγὼ χηλιώσαν καὶ σείσειν ἐπίκεισαι, εἶπεν ὁ Θεός σου*. *ἐυφρανθήσῃ Ιερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσεται ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἄγγα. αὐτῶ χάριτες ἀμ. αὐτῶ χάριτες πάντες ὅσοι πνεύσῃτε ἐπ' αὐτῆ*— & v. 42. *δέξῃς αὐτῆς*, *σῶμα δῶσαι*, & paulo post v. 45. τὸ ξύλον, nominatiuo casu.

Pag. 313. v. 1. de virga Mosis, mentio Exodi 4. 14. 15. 17. de virgis à Iacobo in lacus immisiss, Genes. 30. De virga qua fluuium transit, Genes. 32. de scala, Genes. 28. V. 22. locus è psalmo 44. V. 29. cum ἐξῆ subaudiendum *καὶ εἰδῶ*, aut aliud huiusmodi verbum. V. 35. cum infinitiuus *δέσειν* & ἀπορήσεισθαι, subaudiendum è sequentibus finitum verbum *φασί*: aut extrinsecus subintelligendum *μέλλει*. Est autem Dauidis locus è Pl. 1.

De virga Iessæ, v. 33. locus ex Esaia 11. De virga Aaronis, v. 32. locus Num. 17. V. 37. v. sitatius ἀ-
θήνη, vt pf. 92. V. 38. q. R. St. ἐπὶ ξύλῳ: non minus
aptum ὑπὸ ξύλῳ, sub ligno. Seq. v. q. R. St. ἐν τῇ
Μαμβρῇ, addita præpositione. Exstat autem locus
Genes. 18. Locus de 1 x x. salicibus, Exodi 15.
Num. 33 legitur ἐβδόμενοντα σελήνη φοινίκων. A. Da-
uidis locus, psal. 22. de ligno ab Elissæo in Iorda-
nem iniecto, 4. Reg. 6. de figurata seu spirituali
mersione, Esaia 56. & Matth. 21.

Pag. 114. v. 5. de virga Iudæ, Genes. 38. V. 12.
vulg. B. Esaia 11. ἡ ἀδὸς ἐν τῇ ρίζῃ αὐτῆ ἀναθήσει, ἡ
ἀνάσ. ἐπ' αὐτὴν πνεῦμα Κυρίου. A. Præcedente v. pro
λόγῳ V. reponendum censuit λογία, vel θεῶ. V. 17.
pro ἡ μολογήσει, structuræ coherentia requirit
potius ἐπὶ ἡμολογήσει, quandoquidem confessus es.
Latini textus 31; 50. omiſsa periodus hæc; (ne-
scio interpretisne an amanuensis festinatione)
Et vt palma floriturus esse Iustus dicitur est. A Ligno
confp.

Pag. 315. v. 9. inter ὅτι & ἐπιπροσθήτευστο desidera-
tur ὅ, vel alia non absimilis coniunctio. Locus
qui sequitur, exstat pf. 67. & Ephes. 4. citatus et-
iam supra 258. 13. V. 15. locus è Ioel. c. 2. & Act.
Apost. 2.

Pag. 316. v. 22. Baptista de se professio, exstat
Ioann. 1. V. 28. q. R. St. τεκτονικὰ ὄργανα, subtilia in-
strumenta. V. 31. superior editio ἀεργὸν βίον: inter-
pres καὶ ἀεργῶ: ego cum V. ἀεργῶ malui, vt infra
323. 37; 329. 30. V. 38. Davidis locus exstat Psal. 2.
Act. Apost. 13. Hebr. 1.

Pag. 317. v. 2. post σαυρωθῆναι ἢ χεῖρὸν, desidera-
tur ἴδει, ἐξελῶ, vel simile quid. Sequens Legis ex-
secratio exstat Deuteronom. 21. & Gal. 3. V. 10.
vaticinium de passione Christi, prolixè recitatū
supra ex Esaia, 230. 17. exstat autem locus Esaia
53. V. 24. post ἀποθνήσκειν desideratur ἔμελλε, ἴδει,
vel simile quodpiam verbum. V. 30. pro καὶ nō
minus apte legerimus Ναὶ: & v. 44. ἡκατέρως, utras-
que ambas.

Pag. 318. v. 1. quod Iustinus dicit σαυρὸν κωνού-
μῳς & v. 8. σμύρον τῷ σαυρῷ πιδῶν, Greg. Naz. in
carmine dicit σαυρὸν ὑποστασιῶν, crucem adumbrans.
exstat autem historia Exodi 17. V. 19. vulg. B.
Deuteronom. 33 ἀπὸ ὄρων ἕρην ἡ δροσου, à mon-
tibus cali ac rore. Et seq. v. ἀπὸ ἀβύσσων πηγῶν καὶ τα-
δῶν ἡ καὶ ὄρει ἡνιματων ἡλίε τροπῶν: & rursus v.
22. καὶ ὄρει pro κερπῶν. V. 20. vitiatius locus. pri-
mum enim post ἡνιματων desideratur εἰκόνισμα, vel
tale quodpiam aliud. Deinde v. sitatius optatuo
modo ἔχει αὐτὸν scripserimus, vt passim declarant
exempla, nominatim 321. 13. κέρεται vero κωνούμῳ-
τος plurali numero propterea dicit; quia vnum
illud cornu grande, ramulis vtriusque enstantib.
quodammodo trifurcum esse significat in se-
quentibus, & rursus infra confirmat non abſi-
mili loco, 332. 36.

P. 319. v. 5. vt clarior sit sententia, legi potest vel
κῆ ἢ δακόντων ἢ Ισραὴλ ὄφρων: vel, κῆ ἢ δακόντων ὄ-
φρων τῷ Ισραὴλ ἢ ἀνάδεις φάινε) γεγ. V. 14. rectius
καπεῶδες, tempore præterito. i. divi deuotum esse.
V. 15. Esaia locus est c. 27. V. 27. legi posset etiam
περσικῶν, mandatorum. sed ferri tamen & περσικῶν
potest. V. 42. vt plena sit sententia, interpret post
οὐ σελθῆν ἐκεί, addit, πὶ ἔξειτε ἀποκρίναδες.

Pag. 320. v. 1. locus de Abraami fide, exstat Ge-
nes. 15. & Rom. 4. V. 15. locus ad quem remittit,
exstat 238. 2: 244. 43: 267. 40. V. 24. locus è pf.
24. 90. V. 25. ἡ reddituè capiendum pro etiam:
vel sequenti v. ante ὅπως cum interprete inserē-
dum προσήσεται, aut aliud huiusmodi verbum. V.
40. inclusa, ὑπὸ σαυρῶν, addita ex H. St. atque a-
deo ipsa auctoris sententia.

Pag. 321. v. 9. conuenientius potentiali modo,
αὐτὸν πηροῦ, seu αὐτὸν πηροῦ, vt v. 13. & 21. i. honorauerit.
exstat autem illa Legis summa. Deuteronom. 6. &
Matth. 22.

Pag. 322. v. 10. historia de serpente æneo ex
Num. 21. allegorice à Christo etiam exponitur
Ioann. 1. & à Iustino supra 249. 22. V. 19. δι' ὧν
Attica brachylogia pro πύτων δι' ἄ, eorum propter
quæ. V. 28. Legis execratio exstat Deut. 27. &
Gal. 3. V. 30. inter ἡ & ἴδεις desideratur coniun-
ctio ὅτι--

Pag. 323. v. 23. locus Deut. 21. & Gal. 3. V. 26. vt
clarior sit sententia, post εἶς θεῶ distinguere poterit,
hoc sensu, quod prædixerit Deus (id quod à vobis om-
nibus & à vestri similibus ignoratur) hunc esse qui ante
omnia fuerit, eundemque æternum Dei sacerdotem ac
regem esse Christumque futurum fuisse. Sed posset et-
iam masculino genere ἢ legi, distinctione in se-
quentibus post πύτων collocata, hoc sensu, quod
prædixerit Deus, hunc qui à vobis omnibus & à vestri si-
milibus nescitur, cum esse qui ante omnia fuerit. V. 36.
pro ἡροῦσαν non minus apte λεγομένων repositue-
ris. i. eorum qui ab illo denominantur Christia-
ni.

Pag. 324. v. 1. verba Christi exstant Matth. 5. &
Lucæ 6. V. 16. vulg. B. pf. 3. ἀπλήρη, fut. temp.
V. 20. mf. R. St. περὶ προσομιλῶν, minus apte. vulg. B.
Esaia 65. habent, ἐξήπισται τὰς χεῖρας μου πρὸς λ. ἀ-
πειθ. ἡ ἀπλήρονα, οἱ δὲ ἐπηρεύθησαν ὁδῶ δὴ δὴν, idem
locus supra citatus 242. 13. V. 21. Esaia locus è
cap. 53. & ipse citatus supra 230. 36. V. 24. Davi-
dis locus è Pf. 21. V. 31. A. mauult aoristum ἐμπό-
ξαιτες.

Pag. 325. v. 2. in superiori editione vestigia sunt
etiam alterius scripturæ ἀπληκτικὸς παδῶν, qui do-
lores in patiendū percipere ac sentire posset. V. 6. cō-
mation illud πρὸς σε, à vulg. B. & Hebr. textu
(Pf. 21.) abest: repetitur tamen & 26. 4. & legi-
tur etiam in Rom. ed. V. 9. v. sitatius ἱπρῶσ, & in
vulg. B. & infra 327. 42. V. 13. vulg. B. ἐν χεῖρασιν,
cum præpositione, vt infra quoque legitur in
repetitione 328. 16. V. 42. vulg. B. φεβηθῆτω δὲ ἀπ'
αὐτῶ. sed hæc lectio repetitur etiam infra, 333.
41.

Pag. 326. v. 1. aptius fere ἡλάδ. A. retento κέρε-
δες pro ἐπὶ reponit ὑπὸ-- ex 333. 12. V. 7. ἡλαδὸν re-
tinet etiam interpres; cum infra constanter
ἡλαδὸν legatur aliquoties. i. Oleum, vt etiam in
euangelis. sed retineri tamen & hæc lectio po-
test, vt Act. Ap. 1. 12 ἀπὸ ὄρει τῷ κελευμένῳ Ἠλαδῶνος.
V. 12. locus est Matth. 26. V. 19. αἰοῖαν vt hic & in
sequētib. legitur aliquoties, ita & p. 325. v. 7. atq.
adeo etiam in vulg. B. Pf. 21. tamen cum Iustinus
v. 17. dicat, ἡ γνῶς οὐδ' ὅτι μέλλε πάθει; videtur non
αἰοῖαν legisse, sed ἀγνοῖαν, ignorantia; aut certe αἰοῖαν
pro ἀγνοῖαν accepisse. V. 19. locus de Adamo est
Genes. 3. de Caino, Genes. 4. V. 35. benedictio

Iosephi supra exposita est 318.17. V. 38. locus est Matth. 21. alter, qui sequitur 327. 2. est Marci 8. & Lucae 9. atque 18.

Pag. 327. v. 26. cum γερονέναι subaudiendum ὡς ἐστὶν) ἑλέμιστε, vel simile quid. aut indicatiue legendum γέρονε. V. 34. rectius fut. temp. ἄριον ἔσται. apud Lucam κληθῆσθε) legitur, 1. 31. & 2. 23.

Pag. 328. v. 6. locus est Matth. 19. V. 11. potest etiam præterito tempore legi γρόμματα αὐτῶν. V. 21. A. διεβήρουώτες legendum censet si quis διαβουώ-τες seu διαβρουώτες malit, per me licet. mihi suspectum est utrumque, ut etiam præcedens ἐν ἄλλοις. pro quo etiam si vel ἐν ἄλλοις vel ἐναλλοις, aut etiam ἐναίλοις reponas, tamen ne sic quidem satis apte interpolata videtur sententia. Locus vero qui mox indicatur, est Matth. 27. & Lucae 23. V. 26. plenius hæc supra leguntur in textu 325. 15. V. 35. γερονένων ferri potest. sed admitti potest etiam futurum γερονένων, ut 329. 20. & rursum infra 332. 27. V. 39. historia de Herodis insidiis, supra exposita 302. 40.

Pag. 329. v. 3. locus est Genes. 3. alter, v. 15. Genes. 11. V. 18. alter utrum ut redundans expungi potest, vel χ, vel π. nisi forte π γε malis. quod tamen minus huc quadrat. V. 29. Esaiæ locus c. 50. alter de Christi silentio supra citatus plenius 230. 31. V. 45. inclusum μῶτε, à superiori editio- ne abest: itémque εἶναι v. 46. Sententia tamen utrumque postulat, præsertim μῶτε.

P. 330. v. 2. Esaiæ locus c. 53. & 1. Petri 2. cita- tus etiam supra 230. 39. V. 20. ῥ post αὐτῶν super- uacua est.

P. 331. v. 4. etiam accus. casu legi potest ἐπὶ τῷ πτωρ. Et mox congruentius τῷ Ἀρχέλαον διαδέξα- σθαι: vel geminato articulo, τῷ Ἄρχέλαον διαδέξ- θαι. V. 9. cum elliptico isto commatio εἰς Ἀουαίη, in- terpres subaudit ἄκρον seu οἰκίαν: & locum ex apo- crypho aliquo scripto desumptum existimat. V. 12. Iobi locus citatus etiam supra, 306. 6. & Zachariæ, ibidem v. 3. tertius locus, v. 14. exstat Matth. 4. vbi non modo διάβολος & πτωρῶν appel- latur, sed etiam δ πειράζων, v. 13. Affert porro v- tramque etymologiam basilius M. p. 165. b. sed paulo aliter. πτωρῶν μὲ οὐκ, (inquit, ut H. adn.) διὰ τὸ ἀπικεῖσθαι τῷ ἀγαθῷ. ἔπειτα γὰρ σημαίνει ἢ φωνῆ τῷ Ἑβραίων, ὡς ἐν τῷ βασιλείας μεμαθήμενον. Εξήγησε (γὰρ οὐκ) Κύ- ριος τῷ Σολομῶντι σπυρῶν, Ἄδερ τῷ βασιλείᾳ τῷ Σύρων:-- διάβολος δ, ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἐκ σαρκερῶν τῷ ἀμαρτίας ἀ- μῶν, ἐκ κτηρῶν γίνεθαι. χεῖρον μὲ ἡμῶν τῷ ἀπολεία, πτωρ δειγματίζων δ ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς πτωρῶσιν. Vise & Theodoretum nostrum 54. 21. & rursum Iustinum infra 343. 42. V. 22. historia est Matth. 3. alter lo- cus, v. 27. Matth. 4. & Deut. 6. V. 38. locus Lucae 22. V. 42. εἰδῶσθε excusari potest: si quis tamen εἰδῶσθε malit, nequaquam refraga- bor.

Pag. 332. v. 3. sententia postulat, ἐν ἡ μινδὲν μιν- δὲν ἀπικεῖσθαι: de quo silentio & supra 329. 21. & 230. 31. V. 15. si locus est integer, cum κωμῆσαν- τις subaudiendum est ἦσαν. alioqui legi etiam posset, ἀποτὶ ἄον κωμῆσαντες σωήθησαν. Seq. v. q. R. St. καταδιδῶσθαι αὐτῶν. V. 38. allegoria de mo- nocerotis cornu supra exposita latius 318. 30.

Pag. 333. v. 2. locus de Samuelis anima per py-

thonissam euocata, exstat 1. Reg. 18. V. 9. pro δὲ ἔσ sententia postulat διγῶσις, vel simile quid. Sic enim & infra 344. 10. V. 12. locus est Lucae 23. alter, v. 20. Matth. 5. V. 23. conuenientius fut. ἀνέσσειν. & v. 28. post ἀνθρώπων desiderari videtur σῶσαι, aut simile quodpiam verbum. V. 43. de petri nomine mentio etiam supra 327. 16. & Ioann. 1. de cognomine Boanerges, Marci 3.

Pag. 334. v. 3. de Iesu & Aufe supra plus sexies, & rursum infra 343. 11. & Numer. c. 13. Euseb. De- monstr. Euang. lib. 4. c. 17. p. 124. Sed & Theodo- retus quæst. 25. in eundem Numerorum locum itidem annotat, Iesum Ναυε fuisse τὸ πον τῷ δεικνύ- νθαι ἰησοῦ. V. 9. locus de fidere Iacobeo, exstat Numer. 24. de Oriente, Zachar. 6. V. 19. de pe- titione signi, est apud Matth. 12. Lucae 11. Ioann. 3. Hæc H. V. 29. in superiori ed. post ἐν δόμοις, est spatium vacuum, quantum tres quatuorve litte- ras capiat. ei ego inserui πρεῖς, ut hæc inclusa, per incuriam amanuensis è margine in contextum sint infulta; cum doctus aliquis ista marginali annotatione monere voluisset, in aliis exempla- ribus pro τὰσθερονταπρεῖς legi tantum πρεῖς, de- tracto numero maiore, qui est xi: sicut videlicet in vulgatis Bibliis Ionæ 3. legitur, ἐπὶ πρεῖς ἡμέρας, ἐκ Νινευὶ κατασφραγίσθαι. Arcerius minorem nume- rum πρεῖς expungit, & μὲν τὰσθεροντα ἡμέρας le- gendum iudicat: itidemque v. 42. τῷ τὰσθερο- ντῷ ἡμέρας. imperitia quippe scribarum, abbrevia- turas ignorantium, mutationem inuectam cen- set. V. 33. malet fortasse aliquis, ἢ πρεῖς ἄδι- κίας, abdicatione superioris iniquitatis, ut infra 350. 12. & 402. 30. sed ferri etiam vulgata lectio po- test.

Pag. 335. v. 2. παρέχων ferri potest si gerundiue capiatur, pro, ad præbendam ei umbram, seu, ut præberet ei umbram. aliter, indicatiue παρέχων legi potest. pro sequenti δήνης sententia postulat potius δῆνης, seu δῆνας, caloris. nisi forte εἰλης malis: quæ magis propria Solis est. V. 6. vulg. B. Ionæ c. 4. ἡσθ ἔκ τῷ ἐκακοπάθους, ἔτε ἐξέδραμας αὐτῶν: ἔς τῷ ἡσθ ἔκ τῷ ἡσθ, ἐκ τῷ ἡσθ ἔκ τῷ ἡσθ. V. 10. μυεῖδες ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκ ἐργασίας δεξιάς αὐτῶν ἐκ ἀριστερῶν. A. V. 23. locus quem indicat, supra est 234. 42. V. 28. v. sitatius ὅπου κατετίθη. V. 46. post μετανοεῖν, aut certe pag. seq. v. 3. post λόγον, deside- ratur ἕμιλλες, σελήλες, aut aliud eiusmodi ver- bum. præterea magis fortasse consentaneum v. 1. διὰ τῷ ἀποστόλων, per apostolos, ut infra 342. 9. & seq. v. δὲ αὐτῶν παθόντα, propter ipsos passum.

Pag. 336. v. 4. Michæ locus est cap. 4. varians aliquantum in vulg. ed. Citatur idem à Theodo- reto nostro 143. 2. V. 27. nescio an ἐκπεπισμῆλω Iustinus scripserit. vulg. B. Mich. 4. habent ἀπο- σμῆλω, expulsam. V. 45. pro ἔξσημα supra dicit πολ- μνῆσ 250. 3. ad verbum sonat, extra ceterorum mo- rem exorbitantia. 1. enormia & insolentia.

Pag. 337. v. 12. congruentius fere σὺ χρεῖσθαι: ut ut consonet cum datiuo ὑμῶν v. 30. V. 44. Esaiæ locus est c. 57.

P. 338. v. 2. ἐπὶ ferri potest, significatione tem- porali. non minus apta tamen ἑσθ, ab. De hircis autē ieiunij supra 259. 25. de Mose & Iesu Ναυε, 37. 41. V. 19. locus de maledictione Legis, est

Deut. 21. & Gal. 3. V. 21. fortasse auctor scripsit ἡ πείρα αὐτῶν, non deficientes ab eius fide, vt infra 350. 19. Sequentia petita ex Ex. c. 12. V. 26. locus Esa. c. 53 V. 39. locus Iosua c. 2. Pag. 339. v. 4. v. sitatius ἐν τῷ ἐσθλῷ, vt supra 321. 43. & Ex. c. 20. V. 9. cum ὡροῦσιν, subaudiendū ὡς, vel simile quid, vt cum alibi, τῷ 361. 5. V. 12. locus est Es. c. 27. citatus etiā supra 319. 16. V. 18. quæstio Iudæis proposita supra 321. 45. V. 30. potest etiam ante μύνα distingui: vt sensus sit, tales tantummodo enarrationes à Rabbiniis fuisse in mediū allatas. Interdicta vero per eosdem esse collationem & communicationem cum Christianis, declarat etiā Trypho supra 256. 23. V. 43. inclusa, addita sunt ex Matth. 23. Ibidē etiā alio ordine hæc leguntur. nec enim plane ad verbum Scripturæ dicta citare Iustinus solet: sententia ipsa contentus, si memoria non exacte omnia suggerat. id quod è multis locis apparet. Pag. 340. v. 8. ἐπὶ τῷ γῆ, dictum pro ἐπὶ τῷ γῆ ἐπισημαίνον, ad inspectionem terræ promissæ. exstat vero hist. Num. 13. V. 15. de transnominatio- ne Abraami ac Saræ, Genes. 11. & 17. meminit & Clem. noster 235. 1. V. 29. pro πῶτα interpretes nō absurde legit πῶτα, eadem. V. 39. ἰσθμὸν deesse vide- tur altera comparationis pars, in hanc fere sen- tentiam; πῶτου ἢ ἐπὶ τῷ σαυροῦ ἕως ἡμῶν πάροτος, ὁ ἥλιος ἐξέλειψε, vt testantur Matth. 27. & Luc. 23. Historia de Iosua, exstat Iosua 10. repetita infra 361. 27. De sequentibus Christi apparitionibus, Deut. 3. 31. 34. & apud nostrum hunc supra 277. 22 & seq. V. 43 pro ἄλλοι potest etiam ἕτεροι admitti.

Pag. 341. v. 22. q. R. St. ἐπερῶς. V. 32. inclusum ἄφρονος additum ex 230. 32. exstat autem Esaia locus c. 53. V. 42. locus è ps. 8.

Pag. 342. v. 20. locus Ieremiæ 2. V. 28. potest etiam ἀφείλετε legi, temp. præt. V. 29. vulg. B. Zachariæ 2. Τέρπου ἢ ἐνφραίνου θυγ. Σ. διότι ἰδοὺ— & v. 31. καταφύξον) ἔδνη πολλὰ ἐπὶ τῷ Κύριον. & v. 33. κατα- σκλωώσιν ἐν μίση σου, ἢ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πτωχῶν τῶν ἐξέπε. & v. 36. ἢ αἰετέ) ἐπὶ τῷ Ιερουσαλ. & v. 39. ἔδειξέ μοι Κύριος Ιεροσὺν. & v. 40. ἀγγέλου Κυρίου ἢ διὰ β. A. Idem locus supra leuiter perstrictus 306. 4.

Pag. 343. v. 4. interpretes legit ἀπίδειξος, secunda persona. V. 13. haud scio an verius πεπειθῶς, forma passiva. ἀπικηρύξας sane v. 16. puto amanuensium culpa scriptum pro ὡροῦσιν, vitio è vicinia tracto. quod descriptoribus non est infrequens. V. 26. iterum variatio modi; hic ἐπὶ, & versu præcedente ἐπὶ. V. 40. inter τῷ αὐτῷ, & ὁμοίως, deesse videtur ἢ, aut alia huiusmodi coniunctio. V. 44. haud scio an δῶτε auctor scripserit, vel δῶντε. nā δῶσιντε v. sitatum non est.

Pag. 344. v. 3. ἀφίσταται positum pro actiuo ἀφί- σισι seu ἀφισταίει. V. 17. post πῶτες desideratur ἀπαλ- λαγότες, vel simile quid. Mox etiam pro ἀποσπῶ melius quadrat participium ἀποσπῶντες, seu præ- sents ἀποσπῶν. V. 18. pro ἰσον) sententia poscit με- σεύοντες, aut tale quid: vt infra 363. 32. V. 25. cum προσέγγις subaudiendum εἰσίν. desumpta vero hæc ex I. retri 2. ex Ex. 19. ex Malch. 1. V. 28. R. St. adnotat aut superfluum esse relatiuum οἱ, aut deesse verbum quod ei respondeat. Interpretes re- latiuo retento, post θυσίας addit αὐτῶν προσέγγισιν. V. 32. malet fortasse aliquis προσλαβῶν, ea signifi- catione qua mox v. 35. προσδέξομαι. sed retineri &

προλαβῶν nō incommode cum interprete potest.

Pag. 345. v. 20. pro ἡμετέροις admitti potest etiā λεγομένοις: vt supra quoque trib. quatuorve in locis legi posse monui. V. 40. εἰδῆτες referendum non ad propinquis οἷς, sed ad remotius, ἡμετέροις ἀ- δρώπων, v. 32. Tum eodem v. 32. aptius (puto) lege- mus ἐπὶ π, est aliquod, indefinito sc. pro articulo reposito. V. 46. superior editio, ἀπὸ τῷ φαίλων ὑ- μῶν: quod secutus est etiam interpretes. sed cum V. legendum esse φαίλων, patet ex 87. 391: 249. 31. est autē locus desumptus ex Zach. 12. & Soph. 1.

Pag. 346. v. 6. locus Esaia supra citatus ple- nius 234. 29. V. 12. locus est ex 2. Reg. 7. à vulg. B. aliquantum varians. V. 34. ὡς ἂν αὐτῶν habet & Compl. editio, teste A. sed vulg. B. ὡς ἂν: at- que ita etiam supra est 230. 13. existant autem hæc Esaia 52. & 53. V. 41. rursus ἐπὶ pro ἕως: quod apud Dionys. Halic. est perfrequens. V. 43. vulg. B. Deuter. 32. δαυμοίσις, ἢ ἐ δαυ. δαυοῖς οἷς ἐκ ἡδιστα: & v. 46. pro αὐτῶν pleræque editiones pluraliter habent αὐτῶν. & rursus pag. seq. v. 9 ἕως ἀδου κα- τὰ τῶν. cuius incendij ecphrasis poetica supra 106. 8.

Pag. 347. v. 14. locus ex Zachar. 8. Sequens Ios- cus v. 18. ex Es. 62. & 65. V. 20. allusio ad Homer- icum illud Il. β. Καρῶν ἀγροῦτο βαρβαροφῶνων.

Pag. 348. v. 8. locus Genes. 26. alter, Genes. 28. V. 30. locus ex Genes. 49. citatus etiam supra 271. 37.

Pag. 349. v. 3. de Scripturæ locis per Iudæos oblitteratis, supra differuit Iustinus 297. 40. V. 17. aduerbialiter quoque legi potest ἐμοίσις. V. 20. locus Matth. 8. V. 29. locus de popularium suo- rum errore, supra est in oratione ad Antoninum Pium Imp. 69. 23. & rursus 91. 9. V. 32. rectius forsan ἐπιφρον, vt infra 356. 24. Quæ sequuntur Græca, sic magis ad verbum sonant; Per Davidem de hoc Christo loquens, ὁ ἀμικί. Est autem Davidis locus Ps. 71. V. 42. de sole idem affirmat etiam Trypho supra 276. 16. Iudæis tamen diserte So- lis ceterorumq. cælestium siderum adoratio in- terdicta Deuteronomii 17.

Pag. 350. v. 7. locus Zach. c. 3. & 6. Sequen- ti v. rectius κλάσον), plangent, ex Zach. 12. atque adeo ita est etiam supra 249. 31. 289. 42. & infra 355. 31. V. 25. vulg. B. Esaia 49. πῶς φυλάξω Ιακώβ ἢ τῷ Διασωσῶν τῷ Ισραὴλ ἐπιφρον. ἰδοὺ δὲ δόξα σε εἰς διαθήκην ἡμῶν, εἰς ὅς ἐστι. In eodem loco v. præ- cedente cum τῷ κληθῆναι subaudiendum, ἔνθα, χάειν, vel simile quid: item in sequentibus. V. 31. ἢ pro vulg. ἢ agnoscit etiam interpretes. V. 32. H. S. annotat, legi etiam posse, γὰρ διπλότῃσι ἢς γέννης, ὡς αὐτῶν εἶπῃ, γίνεσθαι ποιῆτε: sicut nempe Christum Matth. 23. dicentem au- dimus, Scribas & Phariseos circumire mare ac terram vt vnum profelytum faciant: & quum factus fuerit, inquit, ποιῆτε αὐτῶν ἢς γέννης διπλό- τῃσι ἡμῶν. atque adeo ita etiam Iustinus paulo post, v. 45. dicit, profelytos non modo non cre- dere, sed etiam duplo magis quam Iudæos blas- phemare nomen Christi. Sed ferri tamen & vul- gata lectio potest si respiciam) ad locū Ezech. 33. quo Inspector gregis spiritualis, si peccatorem monere neglexerit, præter suā culpā etiā peccat. sanguinē luitur) perhibetur. V. 37. vulg. B. Es. 42.

Exodi 16. & 17. item Exodi 13. De calceamentis & vestimentis, v. 30. Deuter. 8. & 29. V. 33. de vitulo aureo Exodi 32. De solstitio, v. 38. Iosuae 10. & infra 418. 31. V. 42. in *δωάντα*, triplicis lectionis sunt vestigia, nempe *δωόντα*, *δύσαντα*, & *δωύτα*. nam *δωύσαντα* vsu receptum non est.

Pag. 362. v. 9. pro *δαμάλεις νεοτόκους* 1. Reg. 6. legitur *δὸ βόας παροποτοκούσας*. V. 27. interpres post *καί κεινός* distinguit. V. 35. locus ex Esaia 3. citatus etiam supra 235. 6. & infra 366. 20. nec multum ab similibus alius ex Ieremia, 298. 6. V. 37. vulg. B. Esaia 3. *διότι βεβούλευον*: & v. 44. *τείθειν τὸ πῶδόν*: licet *ὄδόν* melius cum Hebr. textu congruat, & v. 45. *κατασέσει* eis κείσιν Κύειος, & σήσει εἰς κρίσιν τὴ λαὸν αὐτῶ. αὐτὸς Κύειος εἰς κρίσιν ἢ εἰς μὲ πῶν παροσ. & pag. seq. v. 3. *ὕμεις ἀδικεῖτε*: & seq. v. τὸ πῶδόν πῶν τὸ πῶδόν κατασέσειτε. A.

Pag. 363. v. 7. vulg. B. Esaia 5. *ὡς χροῖα μακρῶ*: & v. 9. *τὸ πάχος ἐργασίω αὐτοῦ ποιήσει, ἵνα ἰδωμιν*. & v. 11. *εἰ πθίνετε τὸ σκότος φῶς, & τὸ φῶς σκότος*: & v. 15. *οἱ πίνοντες τὸ οἶνον, & οἱ δυνάσαι, καὶ οἱ κεραινώτες τὸ σίκ.* qui locus citatus etiam supra 235. 11. V. 19. eadem B. *ἰσὸ φλογὸς ἀνέμῳ, ἢ ῥίζα αὐτῶν ὡς χροῖος ἔσαι*: & v. 21. *τὸ λόγιον τῶ ἀγίου Ἰσρ.* & v. 23. *Κύειος σαβαὼθ ἐπὶ τὴ λαὸν αὐτοῦ, & ἐπέβαλε πῶ χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ*. A. V. 26. vulg. B. loco praedicto, *παρωξύνθη τὸ ὄρη, & ἐβρόθη τὸ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κότρη ἐν μέσῳ ἔδου. & ἐν πᾶσι τοῦτοις ἐκ ἀπερσῆν ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἢ χεῖρα αὐτῶ ὑψ.* quæ lectio à Iustini proposito aliena est.

Pag. 364. v. 20. concinnius fere τὸ τῶ τείπου, geminato articulo. V. 29. historia ex Genes. 49. & Deuteronom. 33. V. 38. cum οἱ πῶς ψυχῆς ὀφθαλμοῖ subaudiendum è praeced. membro *ἀσθενεῖς ἦσαν*.

Pag. 365. v. 7. locus ex Esaia 42. & Matth. 12. citatus etiam supra 353. 2. V. 22. vulg. B. esaia 65. *καὶ ἐξέζη*: (vt infra quoque 366. 9.) & mox repetito articulo, καὶ τὸ ἐξ Ἰουδα. V. 28. eadem B. *τῶ λαῶ μου*: & mox *ἐγκαταλιπόντες*, tempore praeterito: licet praesens cum Iustino agnoscat etiam Hebr. textus. & v. 30. *ἐτοιμάζοντες τῶ δαμονίῳ τρέπεσαν, καὶ πλερεῶτες τῆ τύχῃ κέρασμα.* & v. 32. *ἐν σφαγῇ* cum praepositione. V. 33. post *σπικνούσῃτε* addunt haec; *ἐλθῆσα, καὶ περικνούσῃτε.* A. V. 41. *ἰσπολαβόμενος* retineri potest, si pro *ἰσποδέξόμενος* capiamus. alioqui legi posset etiam *ἐπιλαβόμενος*, vt v. 29. V. 43. vulg. B. esaia 2. *καὶ νῶ οἶκος τῶ Ἰακώβ*: & seq. v. *ἐν τῶ φῶτι* & rursus v. 45. *οἶκον τῶ Ἰακώβ, ὅπ ἐπλήθη, ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, ἢ χεῖρα αὐτῶν κληρονομῶν.* A.

Pag. 366. v. 5. vulg. B. Esaia 65. *ῥῶξ ἐν τῶ βόσπυ*: & seq. v. *εὐλογία ἔστιν ἐν αὐτῶ*, nulla sententiae discrepantia. A. V. 18. rectius cum articulo τὸ *δικαιον*, vt mox v. 22. V. 20. locus ex esaia 3. citatus etiam supra 235. 6. & 362. 35. V. 40. post *ἐπεδῆ*, vel certe seq. v. ante *οἱ λόγοι*, deest *ὡς*: sed illo in loco pro *ὅπ*, in posteriori autem pro *ὄσπ*.

Pag. 367. v. 1. inclusum *καὶ* non agnoscit interpres. nec videtur locum habere posse. V. 15. iterum hic intercessa est oratio, (inquit Langus interpres) iusta videlicet obiurgatio, qua Iustinus Iudaeorum improbitatem, vt & ante aliquoties, libere taxavit; atque item dialogi siue dissertationis continuata narratio. nam dere-

pente hic gratiarum actio sequitur, quod Trypho cum suis benigne Iustinum audierit. V. 20. vsitatus *αὐτὸ ἐπιχειρήσας*, accus. casu. Ibidem *ἔρρεθη* scribendum esset penultima breui, secundum grammat. obseruationes. V. 31. legi potest etiam singulari num. *τέκνον αὐτῶ*, vt in proxime sequenti commate *ὕδρ αὐτῶ*. V. 33. de octava, eademque prima, supra quoque 260. 31. V. 42. cum *σεῖφλω* subaudiendum *ὡς*, vel simile quid. Seq. v. melius cum interprete legemus *ἐργον*, datiuo casu.

P. 368. v. 1. si *ὅπ* pro *διόπ* seu *ἐπιδῆ* capias, & *ὡς* v. 3. redditu accipias pro *idcirco*, recte constabit sententia. alioqui pro *ὅπ* ἢ *δ* legendum fuerit *καὶ ῥδ*, etenim, de diluuij autem altitudine agitur etiam infra quaest. ad Orthodoxos xxxiiii. V. 19. *εἶναι* positum pro *ἵνα*, *ire*. exstat autem historia Genes. 9. V. 21. pro *Σῆθ* omnino *Σῆμ* legendum est, vt in sequentibus. *Seth* enim, Adami filius fuit; Noei autem filius, *Sem*. V. 35. vulg. B. Genes. 9. *ἐπιμαρτυροῦσας Χάμ πατῆρ*: (quod à Iustini lectione alienum est) & v. 37. *ὁ θυὸς τῶ Σῆμ*, geminato articulo: & seq. v. *παραπνοῦν ὁ θυὸς τῶ Ἰάφεθ*: & v. 39. *ἐν τοῖς σκωλώμασι τῶ Σῆμ*. A.

Pag. 369. v. 19. congruentius *ἡμᾶς ὄντες*, vel *ἡμᾶς ἔναι*. nominatiuus enim hic valde insolens est. V. 21. locus Ierem. 2. V. 25. locus ex esaia 29. & Matth. 15. V. 36. locus ex Esaia 1. & Rom. 9. citatus etiam supra 88. 33. in vulg. B. est, *ὡς Σόδομα ἀν ἐργασίω αὐτοῦ, καὶ ὡς Γομορρα ἀν ὁμοίω αὐτοῦ*. V. 38. locus ex Ezech. 14. citatus & ipse supra 263. 9. Sequentia petita ex Matth. 8. V. 43. locus ex esaia 66. supra 263. 13.

Pag. 370. v. 25. aptius cum V. & A. legemus *ἀμεταβλήτως*, aduerbialiter. V. 30. locus ex Ps. 31. V. 31. pro *ὡς* legi etiā potest *ὡς ἡμῶν*. V. 34. rursus modi variatio est, in *καὶ ὡς* -- *ἡνώσκουσι ὅ*. V. 43. q. R. S. *τοιαῦτα ἔπραξε, καὶ ὅπως ἐκλαυσεν ὁ μέγας ἔτος βασιλ.* Exstat autem locus 2. Reg. 24.

Pag. 371. v. 2. praepositio *ἐν* pene redundat: & seq. v. conuenientius aoristum *πῶξεν*. V. 15. Langus interp. suspicatur Pompeiū hunc Adrianum vel Antonini ducem fuisse, qui post Vespasianos Iudaicam rebellionem contuderit, cum Prudentius in Apotheosi aduersus Iudaeos canat;

*At tua congesta tamulant holocausta ruinae,
Quid mereare, Titus docuit, docuere rapinis
Pompaeanae acies: quibus exstirpata per omnes
Terrarum pelagique plagas, tua membra feruntur.
Exsiliis vagus huc illuc fluitantibus errat
Iudaeus, postquam patria de sede reuulsus,
Supplicium pro caede Iuit, Christique negati
Sanguine respersus, commissa piacula soluit.*

P. 372. insolita illa Iustino locutio, v. 31. *αὐτῶν πατέρων διδασκαλίας, Patrum doctrina*, suspensionem alicui mouere possit, quasi veteris Iustini non sit hic libellus: cum ille hucusque tantum prophetarum & Apostolorum testimonia citarit: quem admodum etiam illud infra 375. 3. *τῶν τῶ ἐκκλησίας τεσφίμοις*: & 375. 45. *τῶν ἐκκλησίας ὑμῶν*: & rursus 379. 38. *τῶν ὑμῶν τῶ ἐκκλησίας*, nouum quidpiam sonat: & pro *ὑμῶν* potius *ὑμῶν* in superioribus vsurpatum est. vt taceam quod reliqua etiam phrasibus in hoc tractatu nitidior est quam in Paræ-

enim integrum locum citat, sed tantum excerpit quæ ad institutum suum magis sunt accommodata. V. 31. q. R. St. εἰρηάζειο, itemque seq. v. παρεδέξατο: Leontius m. παρεδέξατο, præterito aoristo.

Pag. 383. v. 7. q. R. St. δικαίως καλέσται: & v. 23. ψυχὴ ἢ πάλιν ὁμοίως-- V. 26. & ante εἶδος à q. R. St. abest.

Pag. 384. v. 2. ijdem R. St. cod. καὶ τὸ λοιπὸν ἢ φωνήεν: & v. 19. ἢ περὶ τὴν ζωὴν περὶ-- V. 25. de luce primitiva vise etiam Ioann. Damasc. lib. 2. c. 22. & oratione in Transformationem Christi. H.

Pag. 385. v. 8. q. R. St. εἰς ἥλιος καὶ ἐν τῷ φῶς λέγεται: & v. 11. ἢ ἡδὴ, κεχωρισμένους ἔχον, οἷον ἢ θεῖον λόγον ἢ ἢ πάλιν ἐκ ἑῶν, οἷον ἢ ἀνθρώπων. V. 17. Leontius loco supra citato, εἰς ἡδὴ ἡδὴ, absque articulo. V. 23. q. R. St. ἢ μονογενῆς, pro ἢ ἑνός. V. 29. interpres καταφύγων legit, modo subiunctivo. V. 44. post ἀσκαλιβήρας q. R. St. addunt πάλιν, τινισμῶν.

Pag. 386. v. 15. locus ex Coloss. 2. V. 22. q. R. St. πάντα ἐρεῖ ὅτι δυνάμεισ' ἀφ' ἑσῆα πάντα παράγω, omnino dicit quod potentie exuberantia omnia produxit. V. 39. Euthymius Zigabenus Pano- plia Dogmaticæ titulo xvi, qui est καὶ μονοφυσίτων, in citatione huius loci, legit, οἱ ἢ Χριστιανισμὸν ἠμαρτήσομεν, qui larvatum Christianismi schema præferunt: vt infra 408. 23. citat autem ἐκ τῶν πῖστεως λόγων. Agnoscunt eam lectionem etiam q. R. St. m. Iidem R. St. m. γρηγοριῶν pro τιστῶν v. 46. & 387. 4. ἢ κατέλιπε: & v. 13. μεταποιῶν; ἢ ἕκειν ἢ ἀνθρώπου σῶμα, τὸ σῶμα ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ καὶ ἀδανά; ἢ διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν λοιπῶν δέμιν; id est, an in Deitatis substantiam conuersus? aut corpus mansit quidem corpus hominis, sed propter vnionem deinceps permansit incorruptibile atque immortale? & rursus v. 18. εἰ δὲ ὁ λόγος διὰ τὴν ἕνωσιν εἰς τὴν ἑαυτῶν εἶσαν μετέλαβεν τὸ σῶμα, πάλιν ἐρωτήσομεν πῶς-- Quod si Verbum propter vnionem in suam substantiam transmutauit corpus, rursus interrogabimus quomodo--

Pag. 387. v. 45. q. R. St. pro παρὰ λέγειν habent λοιπῶν, contristat.

Pag. 388. v. 4. ἀεὶσφερε, affer: & v. 8. ὁ δὲν ἀπὸ τῆς βλάβος τοῖς ἀγνοῦσιν-- eodem sensu. Seq. v. editio superior habet ἐδὲ διὰ τὴν, neque propter & quæ corruptio turbauit etiam interpretem. nostra lectio plana est, hoc sensu; Ac quomodo in vnioem non metuitis audire crimen, dum res diuinas ad regulam exigere aggredimini? vsus est autem eo verbo auctor etiam 387. 44. V. 10. τὸν καὶ ὑμῶν interpres vertit populares vestros; cum potius significare videatur vestri similes. V. 12. q. R. St. πρὸς ἑαυτὸν, proposituerunt. exstat autem similitudo Esaia 29. 49. & Rom. 9. V. 23. q. R. St. λέγοντες, singulari numero. est autem locus ex Esaia 66. V. 35. q. R. St. ἡμῶν pro ἡμῶν. V. 43. q. R. St. ἡμῶν, genitiuo casu: & mox, δισσαμένων.

Pag. 389. v. 1. iambus est, qui euidentius apparet si tollatur articulus τῶν, præsertim si legamus εἰς ἀγνοῦν μοι ὁ λόγος. V. 8. q. R. St. post δὲ addunt λοιπῶν-- locus autem qui sequitur, desumptus est ex Ioann. 1. V. 13. q. R. St. σωτηρίῳ pro σωτήριον. V. 21. vsitatus fere gemino articulo, πῶς ἢ ἐκκλησίαις ἡίσι, vt supra 375. 3. &

379. 38. aut articulo ad regens substantium relato, πῶς ἐκκλησίαις ἡίσι. articulus plane omissus supra 375. 45. V. 29. q. R. St. ἐφ' ἡμῶν, tempore præterito. vtro ante mode legas, participium pro infinitiuo positum est propter particulam ὡς, quæ cum participiis in eiusmodi locutionibus frequens est, vt apud Aristot. Eth. 9. 2. ὡς καὶ ἂν αὐτῶν εἶσαν αἰσθητῶν τῶν ἡδονῶν, quasi per se expetenda sit voluptas: & infra 414. 12. Sed inuenitur tamen hic quoque pro participio verbum infinitiuum, vt supra 31. 5. V. 39. q. R. St. εἶδον ὁφθαλμῶν καὶ καρδίας, tamquam oculum puriss. seu clariss.

Pag. 390. v. 5. q. R. St. περὶ γένους, genit. casu, num. sing. Locus qui sequitur, desumptus ex 2. Timoth. 4. cetera concinnata ex Ioann. 1. Act. Apost. 17. & Rom. 11. V. 18. q. R. St. ἀπὸ τῶν ἀσφάροντες, ἢ μακαρίαν ἐλπ. V. 25. epitheton illud ἀδελφῶν, Iustini modestiam non sapit: quippe qui talium encomiorum sit parcissimus. Immo totus liber hic an Iustini sit germanus, valde dubium est. hoc certum est, non paucas hic quæstiones esse quæ non tantum indignæ sint Iustino, sed etiam illius temporibus longe inferiores. Exempli gratia, quæst. 82. & 86. Hebraicorum nominum etymologia accersuntur ex Origene, cum Iustinus in Hebraicis ita se versatum fuisse declaret, vt etiam Hebræos docuerit, 354. 12. & Origenes octoginta circiter annis post Iustinum floruerit, Alexandri Severi temporibus, anno Christi cccxxi. vt docet Eusebii Chronicon. Adhæc vt supra in Quæstionibus & Responsonibus ad Græcos 160. 4. & pag. sequentibus ita hic quæstione 127. taxantur Manichæi: quorum hæresiarcha post Iustinum annis circiter 130. exstitit, sub Probo Imperatore, anno Christi cccxxx, vt in Chronico tradit idem Eusebius. Similiter & aliæ sunt quæstiones non pauca, quæ magis ad Theodoretum & recentiorum, quam ad Iustini tempora congruunt; vt etiam ea quæ de baptismi ceremoniis (399. 42. & 486. 22.) & de anachoretis 465. 18. dicuntur. de illis. n. nulla mentio in descriptione baptismi 93. 44. nec de his in descriptione politiæ Christianæ 496. 44. immo & prima hæc quæstio magis ad extincti quam ad vigentis hellenismi seu paganismi seculum quadrat, sicut etiam lxxiv. & cxxvi. quæstio. Nec est verisimile à diuersis collectas esse has quæstiones, cum ex vna quæstione ad aliam remittatur lector; nempe à 104. ad 97. vt & supra in Aristoteleorum dogmatum confutatione 136. 6. & 126. 5. Sed de his alii peritiores iudicent: nos nostrum persequamur institutum.

Pag. 391. v. 33. q. R. St. περὶ σκεπέρας: Langus interpres legit, τὴν ἕνωσιν ἢ ἀπ' αὐτῶν ἡμῶν ἢ παλαιὰς διαθήκας περὶ σκεπέρας, ἀπ' αὐτῶν ἡμῶν τῶν παλαιῶν. At phrasis illa v. 25. λόγους θείας δυνάμεισ' μαρτυρουμένοις, exstat etiam sup. 204. 28. & repetitur in fine huius libelli 492. 3. vt inde quoque eundem esse vtriusque tractatus parentem conicere liceat. V. 43. in spatio vacuo deest præpositio διὰ: interpres plenius legit, διὰ τὴν ἕνωσιν ἡμῶν πῶς--

Pag. 392. v. 2. pro παρηγορημα rectius cum V. legemus καταπόρημα, vt supra 160. 34. certe quod καταπορηῖν siue καταπορεῖν hic dicitur, id διαβῆναι est

v. 17. V. 7. & seq. verba Scripturæ, desumpta ex Matth. 20. 22. 7. ex Lucæ 12. Matth. 13. & Lucæ 13. V. 27. composite quoque scribi potest *ἡ σιμολόγησις*. V. 36. historia de Balaamo, exstat Num. 24. V. 45. vulg. B. Ezech. 21. διότι ἦσαν.

Pag. 393. v. 2. inclusum ὁδὸν additum ex iisdem: itemque *μαντείον* v. 5. & contra *ἔξ* v. 3. ab eisdem abest. Pro *κατασκοπίται* v. 4. interpres videtur maluisse *ἡπατοσκοπίται*, *exta inspicere*. V. 21. historia exstat 4. Reg. 18. & Efaia 36. repetiturque infra in vltima quæstione, quæ est numero 146. V. 29. q. R. St. τὸ κέρας habent τὸ διδάσκειν, *discrimen, differentia*. V. 34. A. mauult ἀγνοσίδεως: nec immerito. est enim hæc compositionis forma vsitator. ἀγνοσίδεως tamen ita excusari potest vt *δυσόδοξα*, & similia. exstat autem locus Pauli. Tim. 5.

Pag. 394. v. 8. ὅτι pro ὅς seu ὅσον positum est. V. 20. Apostoli verba desumpta ex Act. 20. repetita etiam infra 404. 11. at locus v. 23. desumptus ex Matth. 7. V. 40. verba desumpta ex Matth. 5.

Pag. 395. v. 3. congruentius fere optatiuum ἀποφάνιστο, vel imperfectum indicatiuum ἀπεφάνιστο. Sequens locus, desumptus ex Matth. 7. citatus etiam supra 301. 37. V. 12. verba ex Rom. 12. V. 18. post ἐν τῇ κρίσει, subaudiendum ἀντιλάλοῦνται, vel simile quid aut ἐ superioribus repetendum *παθητικοῦ ἔσονται*. Seq. v. etiam accus. casu τὸν ἀνθρώπου legi potest, si *κομίζεσθαι* actiue capiamus pro *accipere*, vt infra 442. 31. V. 40. q. R. St. pro *ἔξ* ἔξ habent *ἔξ* ἔξ δάπεδα-- respicit autem locus hic ad Ioann. 5.

Pag. 396. v. 15. verba ista *ἔξ* ἔξ videntur magis ad remotius quam ad propinquius commationem referenda: vt quæstionis totius hæc sit sententia; *Si notionem boni vt mali, ἔξ vt finis, ἀ Deo accepimus, quomodo non vtriusque [auctor ἔξ] causa est, qui amborum ἔξ cognitionem ἔξ facultatem naturæ nostræ ad illorum expletionem iudidit?* Responso sane talem videtur sententiam requirere. V. 28. respicere videtur ad dictum Platonis supra citatum 81. 43. V. 36. A. mauult ἐξυπνίσει, opt. modo.

Pag. 397. 34. locus ex Genes. 8.

Pag. 398. v. 1. interpres legit, *ἕρως ἔξ γῆ, ἀγέλων ἔξ ἀνθρώπων οἶκος ἐνοικουῶτων, σῶμα τε ψυχῆς*. Posses etiam ita interpolare, *ἕρως ἀγγέλων οἶκος, ἔξ γῆ ἀνθρώπων ἐνοικουῶτων, σῶμα τε ψυχῆς*. V. 45. membrum istud, *ἢ ἔξ τὰ ἐν γαστρὶ τελευτήσαντα*, interpres superfluum esse censet.

Pag. 399. v. 4. locus ἐ 1. Cor. 15. V. 15. de infanticidio Herodis, Matth. 2. de Ioannis in vtero subsultatione, v. 17. Lucæ. 1. de hymno lactentium, v. 18. Psalmo 8. V. 45. ἀετῶν ἕρως vsurpatum pro composito *καταετῶν ἕρως*, vt patet ex pag. seq. v. 9. & sequentibus. exstat autem locus Iobi 3.

Pag. 400. v. 3. locus ἐ Pl. 144. alter qui sequitur, est Efaia 1. & Ioann. 9. V. 11. interpretis distinctionem sequi placuit: superior editio vno spiritu habet, *διὰ τὸ ἵνα ἐγὼ (φωσὶ) μὴ ἐξυπνίσσω*, quasi dicere velit, *Vnde factum vt ego non sim natus?* V. 22. cum istis, *ἢς ἀπ' αὐτῶν*, subaudiendum *ἡσυχίας, ἀρετίων*, vel simile quid. V. 26. idem argu-

mentum supra 374. 34.

Pag. 401. v. 12. nomen Θεὸς substantiæ significatiuum esse, itidem supra expositum 374. 82. 379. 9.

Pag. 402. v. 12. si ante *ἔξ* inferas articulum *ἔξ*, concinnior erit membrorum coherentia. De isto autem ἀσκητῶν genere nullam in superioribus mentionem fieri memini: & *μοναχῶν* vocabulum v. 31. magis ad Theodoretum & recentiora quam ad Iustini tempora pertinet. V. 20. locus de spiritali piscatura est Matthæi 4. V. 40. post *παραεσθῶν* deest *ἐμβάλη*, aut aliud huiusmodi verbum.

Pag. 403. v. 16. ante articulum τῷ desideratur præpositio ἐν: vel post τῷ ἔξ ἀρχῆν ἐργασία subaudiendum participium *ἐμβάλη*, aut aliud consimile. V. 43. locus est Matth. 13.

Pag. 404. v. 4. locus Matth. 24. Sequens locus, 1. Tim. 4. vbi vulg. B. habent *διδασκαλίαις δαιμονίων*. V. 8. locus 2. Tim. 4. v. 11. locus Act. Apost. c. 20. citatus etiam supra 394. 18. V. 15. locus Matth. 24. V. 34. locus Ioann. 11. V. 40. nota nominatiuos absolute positos pro genitiuis; vt infra quoque 411. 33. regularis. n. structura est, *λαβόντος τὸ ψαμίον ἔξ ἰδού*. exstat autem historia Ioh. 13. De precatione Christi pro discipulis, v. 44. est Ioh. 17.

Pag. 406. v. 4. rursum nominatiuus est cum infinitiuis, vt sup. 5. 30. V. 10. locus ex Act. Apost. cap. 7. V. 19. q. R. St. *δυνάμει* pro *δυνασείῃ*. V. 26. *σιμῶσι* positum pro composito *περὶ πτωχῶν*: aut subaudiendum aduerbium *μᾶλλον*, vt alibi sæpe: præterea subaudiendum etiam verbum substantiuium *ἔσθῃ*. V. 31. de Hieroglyphicis meminit Diodorus Siculus lib. 4. & Clemens noster aliquot in locis, præsertim 237. 37. & prolixè Ioannes Pierius in libris de hoc argumento ex professo scriptis. V. 38. historia ex Hebr. 11.

Pag. 407. v. 19. melius fere ὅς ὄφιν, omisso articulo, vt in sequentibus commatiis, & infra 441. 9. Desumpta vero hæc ex Exodi 7. & Pl. 77. Latini textus pag. 406. 30. ex Græco rectius leges, *tunc apud Ægyptios habitæ sunt disciplinae vulgares ἔξ humiles: in honore autem ἔξ pretio tunc fuerunt*. V. 24. quæstio ex Exodi 13. & Num. 19.

Pag. 408. v. 2. interpres legit *ἐπιτάμεισεν ἐπιπέκλωσι*, ex Iosua c. 6. ibi enim τῇ ἐβδόμενῃ ἡμέρῃ captæ dicitur Hierichûs. De octiduana circumfusione victimarumque oblatione contra legis mandarum, disputatum etiam supra cum alibi, tum 245. 6. V. 8. interpres ad explendum defectum, de leproforum & puerperarum purificatione latas leges infert. sed spatii angustia res tam multas non capit. Quantum ego colligere possum, talis quæpiam requiritur lectio; *ἔξ ἔξ τῶν ἐν πρῶτῳ, διὰ τὸ ἐν τῷ καθάρισμῷ ἀφαιρίσεως, ἔξ ἔξ τὸν νόμον ἔξ Μωϋσῆος, τέττα ἔξ αἰθρῶν τῶ νομίμου ποσῶ καθάριζεσθαι*: hoc sensu, *Si mandauit propheta vt quæ Iosphi ossa per successionem portabant, etiam secundum Dei præceptum per ordinatam in purificatione expiationem, secundum legem Moysis, eius numeri legitima quantitate purificarentur*. Sunt autem legis verba Numer. 19. hæc: *ὁ ἀπὸ ἕρως ἔξ πιδνικῶν πύσος ψυχῆς ἀνθρώπου, ἀκαθάριστος ἔσται ἐπὶ ἀ ἡμέρας. ἔτος ἀγία*

διόσται τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑσπέρῃ καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐσθέρῃ, καὶ καὶ δαεὶς ἔσται. vt significet, eos qui Iosephi ossa baiulabant, expletis sui muneris vicibus, etiam purificationis numerum ex legis prescripto expleuisse, tertio nempe & septimo die peracta expiatione; atque ita & Iosephi & Legis mandato ex æquo satisfecisse. attingit eandem purificationis rationem infra 452. 30. V. 21. locus Matth. 23. at v. 50. locus ex Lucæ 7. & 8.

Pag. 409. v. 7. de martyrum corporibus idem eisdem pene verbis Theodoretus noster tradit, cum alibi, tum 159. 3. in Clemente nihil tale inueni. itaque & hæc recentiorum magis quam veterum illorum temporum esse videantur. V. 30. locus ex Matth. 15.

Pag. 410. v. 1. possit etiam accusatio casu legi ἄλλω τῶν ἑσπερίων, relatione ad infinitivum facta, vt in sequenti membro. sed excusat tamen & genitios illos partim nomen ἁγία, partim verbum ἀπογομνῶν, quatenus priuationis significationem habet. Exstat autem historia Marci 2. Quæstio quæ sequitur, desumpta est ex Matth. 18. & Act. Apost. 12. V. 16. cum illis, πῆς δὲ τῶν ἀνθρώπων, subaudiendum ἡσυχαστῶν καὶ γινώσκων, aut tale quid.

Pag. 411. v. 4. historia de Enocho, exstat Gen. 5. de Elia, 4. Reg. 2. Sequentia desumpta sunt ex Genes. 3. & Rom. 5. V. 18. locus de Ezechia, est 4. Reg. 20. & Esaiæ 38. V. 24. responsum illud parum congruit cum isto, Lucæ 12. & Matth. 10. ἀλλὰ καὶ αἱ τεύχεα τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἔσονται ἐξέθλωται. & Sit sua cuique dies etiam apud ethnicum poetam. Locus qui sequitur, exstat Deuter. 22. V. 45. de diluio in eandem sententiam supra 368. 1. ex Gen. c. 7.

Pag. 412. v. 11. ἢ vel è sequentibus huc irrepserit, vel post ἔχει aliquid omissum est. Desumpta vero hæc ex Leuit. 11. V. 4. locus Genes. 1. V. 40. sacrificiorum causam eandem affert etiam Theodoretus noster 105. 1. & 106. 1. V. 45. præpositionem δὲ deesse hoc loco, monuerat etiam R. St. & sequentia satis arguunt.

Pag. 413. v. 5. quæstionis argumentum ex 1. Reg. 15. & Ionæ c. 3. V. 26. de Baptismo Ioannis, Matth. 3. & Lucæ 24.

Pag. 414. v. 1. quæstio ex Lucæ 11. V. 20. simplicior structura est, ἄσπι τῶν δαυμάτων ἢ ἐπιπέτατο. V. 40. quæstio ex Ioann. 12. & 6. Responsonis verba pag. seq. v. 2. desumpta ex 1. Corinth. 15.

Pag. 415. v. 15. pro γυναιξὶ δούρῳ aptius cum interprete legemus γυναιξὶ δούρῳ. V. 21. locus interpolari posse videtur in hanc ferme sententiam, ἀδύνατον ἢ τοῖς δαίμοσι κἀποχρῆν πειθῆσαι ἢ ἀπόντος τοῦ δαίμονος. ὅσα γὰρ ποιεῖ, τῇ παρουσίᾳ παρόντος τοῦ δαίμονος ποιεῖ ἢ ἀποχρησθέντος, ἐδὲ τὰ ἔργα αὐτῶν παρέσιν. 1. Impossibile est eum qui à demonibus arreptus tenetur, facere quidpiam absente demone. quæcumque. n. facit, illius presentia, presente sc. demone, facit, qui cum abscessit, ne vestigia quidem eius adsunt. V. 32. historia ex Lucæ 8.

Pag. 416. v. 4. pro ἔγνωσαν sententia requirit potius ἐνέγνωσαν interpretes videtur legisse δαυμάτων aut ἐξέγνωσαν. V. 18. congruentis mascul. gen. ἐαυτῶν. respicit enim ἢ ἐκκλησιαστικόν. V. 38. pro καὶ δαεὶς interpretes legit ἀκαθάρτα, impura, vt v. 46. V.

45. cum eodem interprete legendum videtur, vt membrorum iusta sit consonantia, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἢ ἐπὶ αὐτῶν ἄρρενα καὶ ἐπὶ αὐτῶν θήλεα.

Pag. 417. v. 1. Esaiæ locus est c. 6. Ezechielis, cap. 1. V. 32. vulg. B. Daniel. 4. ἐμμεγαλῶ θησον habent pro κλέψουσιν. V. 37. articulus ἡ, attributo caret: nam v. 41. vbi redditio est periodi, per resumptionem mutata est constructio. cuiusmodi ἐξολλοῦ ab alijs quoque factas obseruavi.

Pag. 418. v. 9. pro posteriori ἀπειρωθῆναι verius (opinior) legemus ἐπιμαρτυρῆναι, redemptioem. V. 13. ἢ ἀνθρώπου positum pro ἢ ἢ ἀνθρώπου, Filij hominis. Seq. v. si quis παγκόσμιον malit, per me licet. sed παγκόσμιον tamen tueri potest simili modo compositum παγκόσμιον. V. 19. Ezechielis locus est c. 37. V. 21. interpres legit, ἐπὶ τῷ πλάτῃ τῶν σκελεμάτων. V. 22. vulg. B. Ioann. 5. ἔρχεθ' ὄψεσθε: & mox, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται: quæ lectio mihi quidem videtur esse verior. Historia de Iesu Nauæ, v. 26. exstat Iosua c. 11. recitata etiam supra 361. 41. V. 28. πτωχῶν respicit intellectum ὄνομα: alioqui enim si τῶν πτωχῶν respexisset, feminino itidem genere dicendum fuisset τῶν πτωχῶν.

Pag. 419. v. 20. nota rursus nominatiuum absolute positum. V. 23. locus exstat Genes. 1. V. 39. Moysis locus exstat Deuter. 32. Esaiæ locus, cap. 1.

Pag. 420. v. 3. congruentius πρὸς αὐτῶν, id est πρὸς σαυτῶν, ad teipsum, vt Matth. 23. V. 6. mf. R. St. πρὸς τῶν μητιέων Μακρίων: sed apposita margini hæc annotatio: ἔχει τὴν φωνὴν ἐστὶ ταύτα. ἢ γὰρ τῶν πρὸς κρείων μωτίεων φωνὴ τὸ παρ' ἡμῶν ἐστὶν ἐναγγέλιον, ἀλλὰ τῶν Μακρίων Μακρίων λέγει. μή ποτε οὐκ ἔστι διδασκάλου ὅτι ἔστο, ἀλλὰ τῶν μεταγραφεῶν πρὸς δίκην καὶ διὰ τὸ ἔστι ἐν τῇ λύσει ταύτη ἢ ζήτηματος προσκεῖται. Exstat autem locus Ioann. 20. V. 35. δὲ δὲ positum pro præterito δὲ δὲ. locus ex Genes. 3.

Pag. 421. v. 5. locus de quiete Dei à creationis opere, est Genes. 2. V. 11. legi potest etiam καὶ ταύτα, eodem modo. V. 15. verbum ἐπὶ negat interpretes exstare in nostris Bibliis. inuenitur tamē in vulgata editione Græca, ceteris aliquantum variantibus, hoc modo, Gen. 2. καὶ ἐπλασεν ὁ θεὸς ἔπ' ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θηρία τῶ ἀρῆ, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τῶ ἕρπυ. καὶ ἡγάγη αὐτὰ πρὸς τὸ Ἀδὰμ. Et contra, negatiua NON, Latini textus v. 15. à Græco textu abest. V. 21. superior editio, πῆ ἐστιν ἡ τέτων ἐρμηνεία, sed congruentius πῆ, vt infra 441. 20. V. 28. ἐκπέρας ferri potest, & masculino genere, & neutro. sed legi posset etiam ἐκπέρας πρὸς ἐκπέρας, vtriusque actionis. V. 45. quæstio ex 1. Reg. 28.

Pag. 422. v. 16. Attica brachylogia est, ἄν, pro τέπων ἄ. De dæmonum præstigijs supra quoque 407. 18. De Samuelis anima per Pythonissam euocata, supra 333. 1. exstat autem locus 3. Reg. 22. V. 35. pro ἐπὶ aptius fere legeris ἀπὸ.

Pag. 423. v. 5. interpres ἔσται legit, fut. temp. V. 10. superior editio habet διανομῶν. sed διανομῶν probat etiam interpres. Sequens locus ita fere interpolari potest, εἰς ἔγνωσαν ἢ πηλικύτης Κελεσοῦ σοφίας, ἢ ταύτα δειμνηροσύνης καὶ τῶν δαυμάτων, ἀνεφανόμενος φυλακῆς ἡμῶν, διαμένοντις ἢ τῶν ἡμῶν ἐπὶ ἀδυσία, τῇ διαδοχῇ τῶν πεποιημένων. id est, in considerationem tantæ Christi sapientiae, quæ ista contra mot.

tem fabricata est, ut crescente nostri custodia, genus nostrum in immortalitate permaneret, per successionem eorum qui partu indies eduntur. V. 17. nescio an melius præpositione in primum commation tralata legerimus, ἐν δὲ τῇ παραστάσει τῆς μέλλ. V. 30. defectum interpres in hanc sententiam explet; ἢ γὰρ ῥηθὲς τὰ δεινὰ τῶ καὶ ἀμαρτήματα, καὶ τὰς ἐπιπελάσεις αὐτοῖς πικρὰς πικρίας καὶ ἀλέουσαν ἢ γαρῦτος τὸς οὐλοφθνας τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐπαρῆς δι' αὐτὴν μελαροουπὶ τῶ καὶ ὀφθαλμοῦ ἀπαλλαγῆ μελωδοῦν. Quæstionem sequentem idem hoc fere modo proponit: εἰ ἢ τῶν σωμάτων ἰατρεία παμμεγέθεις π ὄντως ὄσι χρείμα, π ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων ἢ τῶ ποιῆτε ἀγαθοῦ γένηθ' ἔυρεσι; V. 40. tale quidpiam fortasse auctor addidit, ὥστε ἔχει ἕκαστος ἐπ' ἐκείνη σωματικῶν ἐχρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐτῆ παθητικῶς ἔδει ἐς γερνοῦτε ἐλέγχονται, id est, quæ propter non tantum ob illam iactitare se non possunt, sed etiam ob hanc plane indigi fuisse coarguuntur. Est autem locus de Salomone, v. 38. 3. Reg. 4.

Pag. 424. v. 18. loca sunt ex psalm. 148. Matth. 3. Act. Apost. 7. 2. Cor. 12. V. 39. fortasse melius, ἵπτι καὶ αὐτὸς ἕγενός, calos ἔσ ἵπτι dixit. V. 32. verius opinor ἐν τῶ ἀέρι ὑπερκαύουσα, in aere nobis superincumbentia: ut infra 428. 15. διασύναια vero à Cicerone internalla nominari, Langus ad marginem versionis annotarat. Loci qui sequuntur, petiti ex Matth. 9. & ps. 8. at si legas ἀπὸς ἐξ ἕρα-νῆ, locus est Exodi 16. & Ioann. 6. V. 38. interpres legit ἐσπληροῦσθαι, relinquetur.

Pag. 425. v. 2. concinnius fere τῆ τῶ παροπλά-σου, repetito articulo fœminino: præsertim cum articulus ille τ in superiori editione post præpositionem ἀπὸ collocatus sit; perperam, aut tollenda est ante hoc commation distinctio, ut infra v. 20. Ibidem q. R. St. ὑπὸ τῆ δὲ θεοποιήσεως. V. 23. de cœli forma supra 146. 36: 148. 45: 150. 20. V. 26. interpres locum sic interpolat, ὅτι τῆ ἄλιον ὄψι ἀποκρῦπτῶς, ἢ σώματι. Sequenti v. Gulielmus Canterus Nou. lectionum lib. 8. c. 19. legit, ἔπος οὐδ' ὄ γενός ἐπαρῆται τῆ γῆ. ut menda sit ex non animaduerso scripturæ compendio, quo ἔπος poni solet pro γενός. V. 30. idem ibidem legit τῶ ἀλλήλων, ut p. seq. v. 41. & sic legit etiam interpres. V. 32. locus ita fortassis explendus, ὅλα τῶ ἕγενῶ κύκλω εἰς τῶ παντὸς καταγασιν λειτουργῶντες, ὡς τὸ ὑπερχειν τῶ φωσφῆς, καὶ φαίνεν αἰε, id est, toto cali orbe ad huius V. miversi collustrationem ministrante, ut exstent luminaria, semperque luceant.

Pag. 426. v. 16. verius opinor, πῶς αἰ ἀχρηστος, quomodo non inutilis, ut versu 42. Parabola vero de Lazaro & diuite, exstat Lucæ 16. V. 23. locus ex Matth. 27. V. 38 cum illis, ἔχουσαν τὸ οὐκ ἔαν ἔχειν ἑωφύω, subaudiendum καὶ ex præcedentibus, v. 30.

Pag. 427. v. 19. quæstio ex 1. Tim. 6. & 1. Cor. 15. de qua & supra 195. 42.

Pag. 428. v. 3. & 4. superior editio ἀκρίβει. quod quomodo confitere possit, non video. V. 20. locus è ps. 18. alter, v. 21. ps. 103. V. 27. congruentius verbum δεικνύει. aut cum participio δεικνύων subaudiendum ὄσι, vel simile quid. De ingentis vero in eandem sententiam supra 223. 43. V. 34. post τὸ πενήμερον subaudiendum ἔχουσαν, vel περιέμεινε, ut v. 42. vel aliud quid huiusmodi. De hoc autem Ionæ typo etiam supra

334. 21.

Pag. 429. v. 3. locus ex Matthæi 12. V. 30. locus Matth. 27. V. 34. locus Ioann. 18. V. 44. in τῶ παρῆ ellipsis est præpositionis, καὶ, παρῆ, aut alius eiuscemodi.

Pag. 430. v. 3. etiam genitio casu legi potest διὰ τῆς, per hoc. V. 12. locus Lucæ 3. V. 30. locus Lucæ 3. & Niceph. Ecclesiast. hist. l. 1. c. 11. V. 44. locus Lucæ 1.

Pag. 431. v. 8. fortasse auctor scripsit τὸ δεικνύων, ut interpres legit. cuius locutionis exempla in Indice inuenies complura. Locus Esaiæ qui sequitur, ex cap. 53. citatus etiam supra 230. 32: 286. 30. V. 38 locus Iobi 2. V. 40. de anima in eandem sententiam supra 201. 202. Locus qui sequitur, exstat Matthæi 10.

Pag. 432. v. 13. cum illis διπλασιασθέντων τῶ τῶν, subaudiendum è præcedentibus τῆ ἐπὶ αἰών. De septenario autem numero etiam Clemens noster, cum alibi tum 370. 371.

Pag. 433. v. 17. locus Lucæ 10. at locus Pauli qui sequitur, Philipp. 4. V. 41. primus Scripturæ locus, exstat Hebr. 1. secundus, 1. Cor. 10. tertius, Gal. 4.

Pag. 434. v. 8. defectum interpres ita supplet, διὸν δά τρεον, ἢ φθονεθὸν ἢ ἐ παντοδύναμον εἶναι τὸ διὸν ἀνάγκη. quæ lectio cum tautologiam habeat, verior fortasse ista, διὸν δά τρεον, ἢ ἀπὸ τῆ ἢ ἐ ἀπο-τελῆ αὐτὸν ἔχειν διωκαίν ἀνάγκη. id est, duorum alterum, aut imperfectum, aut non sui iuris eum habere potentiam, necessum est. Responsonis etiam initium hoc fere modo suppleendum videtur. λέγεται ἰδὲ ὁ θεὸς καλὸν ποιῆν καὶ ἀγαθὰ χαρίζεσθ' πᾶσι γὰ ἀγαθω-σύνῃς κριμῶς ἐστὶ, καὶ τὰ εἰς πᾶσι τῶς κτίσεις αὐτῶ ἐνερ-γητῆματα πάντοτε καὶ πανταχῶ ἐπαρῆματα κατὰ τὴν ἐσὶν ἢ μὲν τῶ πλησίον χαρίζεσθ' λέγει, ἢ δὲ ὁμοίως τῶς ἀν-θρῶπις τῶς χαρίζεσθ' ὁμοίως τῶς πλ. id est, Dicitur quidem Deus bonum prestare, ἔσ bona largiri: omnis enim bonitatis fons est, ἔσ que in omnes creaturas confert beneficiâ, semper ἔσ ubique cernere licet evidentissime: at non proximo largiri dicitur, neque eo modo quo homines proximo suis quæ possunt. V. 20. pro δέστω in superiori editione εὐσίας scriptum; nihil ad rem. V. 24. interpres legit, τίτε λέγει τὸ διὸν φθονεθὸν, ὅτι τὰ μὴ ἐνδεχόμενα ἢ ποιῆ. Sed sunt præterea etiam duarum aliarum lectionem vestigia. nam vel sic legeris, τότε λέγει τὸ διὸν ἀφθονον ὅτι τὰ μὴ ἐνδεχόμενα ποιῆ, tunc Deum inuidia vacare dicere, quum facit quæ fieri nequeunt, vel sic, τὸ τι λέγει τὸ διὸν ἀφθονον, ὅτι τὰ μὴ ἐνδεχόμενα ποιῆ καὶ τὸ φθονεθὸν αὐτὸν λέγει, ὅτι τὰ [μὴ] ἐνδεχόμενα ἢ ποιῆ. id est, quomodo non præter rationem est, ἔσ dicere Deum inuidia vacare, quia quæ fieri nequeunt faciat; ἔσ dicere eundem esse inuidum, quod ea quæ [non] possunt fieri, non faciat? In eandem fere sententiam disputatum supra 183. 2: & 167. 19.

Pag. 435. v. 4. locus ex Rom. 11.

Pag. 436. v. 7. locus Danielis 7. V. 19. legendum videtur, αἰς καὶ παρῆ καὶ γενεαίματος: mutato scilicet articulo genere, & addito verbo substantiuo, ut 490. 1: 493. 32. & alibi. Belle porro huc facit quod & Tertullianus tradit, per martyria sanctorum creuisse Christianismum: nam Christianismi semen esse sanguinem Christianorum, V. 25. lacuna hoc modo videtur explen-

da, εἰ ὡς ἂν σωματίων ἐγένεσθαι-- V. 27. deesse videtur, ὅτι σῶματος ἀπαλλαγῆσαι: & seq. v. ἀεὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ κείνῃ τῇ ἐξ-- vt hæc quaestio sit sententia; Si vsque ad corporum resurrectionem anima à corpore digesta, meritorum retributionem non adipiscitur, num interea subdita est quaestioni vsque ad resurrectionem? V. 44. locus est ex 2. Cor. 5. alter, pag. seq. v. 2. Esaia 14.

Pag. 437. v. 44. pro ἐνοητικὴν Schilderus ex præcedenti membro reponendum censet ἀδηπικὴν. sed haud scio an verius ἐνοηματικὴν, vel potius coniuncte, ἐνοηματικὴν ἢ λεγόμενον ἀδηπικὴν, sicut pag. præced. v. 30. hoc sensu, Ac cogitativus quidem sensus dicitur quo & seipsas illæ, & alia aliam inter se percipiunt: intellectivus autem quo eius quod supra eas est, cogn. consequ.

Pag. 438. v. 5. nescio an verius ἐστὶν ἀδηπικόν, est quiddam sensu perceptibile. V. 20. locus est Sapientia 3. Præcedentia petita ex 1. Reg. 13. Psalmi 88. Act. Apost. 13. V. 26. locus ex Ezech. 33. sequentia desumpta ex 2. Reg. 12. V. 44. Iosifæ laudes depromptæ ex 4. Reg. 23. ex 2. Paralip. 34. 35. 36. de filio Iosifæ, pag. seq. v. 8. 4. Reg. 24.

Pag. 439. v. 27. locus 2. Paralip. 35. V. 34. locus Prouerb. Solom. 11. & 1. Petri 4.

Pag. 440. v. 5. interpretis legit ἀπειροχάλοισι. sed retineri potest etiam ἀπειροχάλοισι, pueris malitiam non expertis, seu malitia expertibus. exstat historia 4. Reg. 2. V. 45. locus 1. Cor. 15.

Pag. 441. v. 9. de dæmonum præstigiis supra quoque 407. 18. V. 15. in superiori editione duplicis scripturæ sunt vestigia, ἀνόμαζον, & ἀνόμασαν. Sunt autem hæc petita partim ex 12. Matthæi, partim ex 10. V. 27. locus ex Genes. 32. V. 34. locus ex 2. Cor. 6. V. 40. Origenis citatio, & hoc loco, & rursus infra 444. 28. satis arguit hæc Iustini non esse; vt supra quoque monui, ad 389. 42.

Pag. 442. v. 2. articulus ἢ à superiori editione abest. sed rectius additur, vt pag. seq. v. 9. V. 2. locus Genes. 8. V. 12. locus Genes. 15. & 22. V. 24. superior editio habet ἢ θυσιῶν: Schilderus legit ἐπὶ θυσιῶν: mihi ἢ θυσιῶν visum est proprius. Seq. v. legendum videtur ἐλοχάτωσιν vel ἐλόχλησιν ἐκτύρωσιν. 4. Reg. 1. Scriptura dicit, κατέβη πύρρον τὸ ἕρπον, ἢ κατέφαγε τὸν θυο πνευτικόν τέρχου τὸν σφερόποιον, ἢ τὸν πνευτικόν αὐτῶν. Præcedentia desumpta sunt ex 3. Reg. 17. & 18. Elissæi petitio exstat 4. Reg. 2. V. 40. de miraculis eiusdem Elissæi, 4. Reg. 4. 13. & 4. Reg. 1. 6. Latini textus p. 443. v. 15. ab verba illa, maxima ex parte, Langus interpretis in margine adnotat, seu, maxima parti, hominum scilicet. Ad sequentem periodum idem Langus hæc adnotat: Id esse non potest vt corpus inanime reuera surgat & viuat. Resurrectio quidem peculiariter corporum est; animæ autem immortales sunt: sed tamen corpus sine anima sua non resurgit & viuit. Quare hic forte legendum animata, ἐμψυχα. Hæc Langus.

Pag. 443. v. 30. post ἀνέστησαν idem Langus addit, ἢ ἀναστρέψαι μέλλουσιν. V. 40. vulg. B. Rom. 8. 11. ζωοποιήσει ἢ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν, vivificabit etiam mortalia corpora vestra.

Pag. 444. v. 1. à lacunæ vestigiis aliquantum

discessit idem Langus. mihi propior videtur hæc lectio, ἀπέδειξεν ἢ ἀσφαλῆς ἢ ζωοποιίας πίσωμα εἶναι ἢ τὸ Χριστοῦ θάνατον ἢ ἀποθανόντος ὑπὸ πάντων ἢ ἀνθρώπων, τοῖς ἐν τῷ παρόντι ἢ αἰῶνι σίμπασι, ἢ πάσαις ἢ ἐν τῷ ἄδη φαχῆς. id est, vt demonstratio esset, mortem Christi, qui pro omnibus hominibus est mortuus, certum vivificationis argumentum esse cum omnibus ijs qui sunt in hoc præsentī seculo, tum omnibus animabus que sunt in inferno. V. 6. locus de Enecho, est Gen. 5. de Elia, 4. Reg. 2. V. 10. locus Apostoli exstat 1. Cor. 15. V. 8. cum illis, τὴν ἢ δι' αἰωνίαν ἢ τὸ Χριστοῦ ἀναστάσεως, subaudiendum ex præcedentibus ἀθανάσιαν. Forsan etiam cum præpositione legendum διὰ ἢ τὸ Χριστοῦ ἄνατος. V. 29. de hoc responso vide quæ adnotauimus ad 389. 42. & 441. 40. Origenis autem interpretatio cum ad nos non peruenerit, Epiphanium vise in libro De Mensuris & Ponderibus. Ad Bezel Langus adnotat: [Esfelam] in pace, in retributione, 1. Esdræ 4. Hæc Lang. V. 38. Matthæi locus est c. 11. V. 46. Marci locus est c. 6. vise & Luc. 9.

Pag. 445. v. 18. Marci locus exstat eodem c. 6. V. 27. lacuna sic fortassis explenda. Λυγρὸς ἢ ὁ εὐαγγελιστὴς τὸ τοῦ Μάρκου ἢ ὁ εὐαγγελιστὴς ἐκεῖνος, id est, Lucas quidem euangelista hoc, at Marcus euangelista illud. Exstat autem Lucæ locus, c. 7. Marci, c. 6. V. 35. Scripturæ locus exstat Esaia 53. 1. Petri 2. 3. Reg. 8. V. 37. legendum suspicor, πῶς ἢ ἢ βρέφος, Atque adeo quomodo infans.

Pag. 446. v. 10. locus ita videtur explendus, καὶ τὸ, Τίς γὰρ καταδέξεται ἕσται ἀπὸ ῥύπου; AM' ἐστὶς, ἐὰν ἢ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ ἢ γῆς: - ἴδεν ἢ. id est, Et dictum illud, Quis enim purus erit à sordibus? At nemo, etiamsi vel vnica dies vita eius fuerit super terra: nullo modo-- Est autem locus ex Iobi c. 14. citatus etiam à Clemente 201. 26: 217. 19: 221. 32. Non multum ab similibus hic Prouerb. Salomonis c. 20. τίς καταδέξεται ἀγρὸν ἔχειν τὴν περὶ ἄνθρωπον ἢ τίς παρρησιασθήσεται καταδέξεται εἶναι ἀπὸ ἀμαρτηρῶν; V. 15. locus ita ferme restitui potest: ἀρμεζέει τοῖς βρέφεσιν τὸ γὰρ βίος, ἀντὶ ἢ πολιτείας ἔδειξεν ἐνταῦθα ἢ χροσθῆ. τὸ ἢ βρέφει ὡσπερ ἐκ ἐστὶ πολιτεία ἐδεῖμα, ὡσπερ ἐκ βίος. id est, nullo modo conuenit infantibus. nam vocabulum VITA pro vita actionibus hic Scriptura posuit. infanti autem vt nulla sunt vite actiones, ita neque vita. V. 22. sic interpolandus videtur locus, εἴτε τὰ καταδέξεται ἢ ἀκατάδεξεται ζῶα πάντα, καὶ δὲ ἢ ἢ χροσθῆ παρὰ δέδωκε δέδωκε δέδωκε. ἢ γὰρ ἢ Πάντα φωνή, ἀφελικτικὴ ἀμφοτέρων ἢ σεβαστικῶν καταδέξεται. id est, Si vas quod Petrus in visione vidit, habuit omnia & munda & immunda animalia quemadmodum nobis manifeste Scriptura tradit: nam vox Omnia, complexu suo prædicta comprehendit vtraque. exstat autem locus Act. Apost. c. 10. his verbis, ἐν ἢ εὐαγγελιστὴς πάντα τὰ τεσσάρων ἢ γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἔρπετα, καὶ τὰ πετεινά ἢ ἕρπον. at καταδέξεται pro γῆς) seu ἢ cum alibi vsurpatum, tum infra 474. 37: 476. 27. V. 31. post verba illa, ἀπὸ ἢ ἢ αὐτῶν, desideratur σφερόποιος, ἐφοποιίας, vel simile quid: aut præpositio ἀπὸ cum articulo ἢ tollenda fuerit.

Pag. 447. v. 12. ita interpolandus videtur locus, τὸ αἶμα, σκεῦος ἐν ἢ ἢ πάντα τὰ περὶ γῆς καὶ τὰ περὶ ἀπείρας, θηρία τε καὶ ἔρπετα, καὶ περὶ ἀλλήλων εἰρηται ἢ ἀκατάδεξεται, ἀντὶ ἢ, σκεῦος ἐν ἢ-- id est, Dicitur ergo illud, Vbi in quo erant omnes volucres & quadrupedes, seraq;

Quoniam propter senium & suum ipsius & liberæ coniu-
gis, Abraham patriarcha desperaverat è libera se proli-
ficare posse; & nihilominus postea prolificationis pro-
missione ab omnipotenti Deo accepta, Deo credidit se vel
preter ætatis annos patrem fore filij è vetula sterili sibi
nascendi: propterea Deus ei promissionis huius sigillum
dedit circumcisionem præputij eius membri quod-
qua de re & epist. ad Rom. c. 4. V. 46. de spirituali
circumcisione quæ dicuntur, petita sunt ex E-
phes. 4. Coloss. 3. Rom. 13.

Pag. 458. v. 4. locus ex Coloss. 2. V. 12. lacu-
nula sic expleri poterit, πῶς οὐδ' ὁ θεός, ὁ τῶν ἀνθρώ-
πων τὸ εὖ δυνάμει ἐπείκει, quomodo igitur Deus, qui
hominibus imperat quod vires eorum superat, hoc est non
peccare. V. 18. locus est Rom. 3. V. 21. πῶς ἀν-
θρώπων ferri potest: congruentius tamen πῶς ἀν-
θρώπων, ut mox v. 26. quoniam sc. eodem casu
præcedit πῶς τῶν ἀνθρώπων. V. 32. locus ad Philipp.
3. at Lucæ locus, cap. 1. de quibus etiam infra
489. 27. V. 40. iustitiæ summa illa eodem fere
modo exposita etiam supra 323. 44.

Pag. 459. v. 3. post τὸ δ', desideratur ὡς seu ὅτι:
vel absolute ac μιμητικῶς accipienda sunt verba
sequentia. De peccatrici autem natura idem fer-
me hic tenendum quod de ingeniis infra tradi-
tur 461. 33. & de humanæ carnis imbecillitate
506. 6. V. 31. post ἐπιτομὴν πρὸς τὴν φιλικὴν ἀποτόμην de-
sideratur præpositio εἰς: aut hac omissa sequenti
versu post τῶν ἀμαρτάνων supplendum verbum
καταλείπει. V. 43. locus Esaiæ i. citatus etiam su-
pra 94. 11. & obiter 244. 33. alter qui sequitur v.
46. Ezechielis est c. 33. Sequentia 460. 6. con-
fer cum epist. ad Rom. c. 3.

Pag. 460. v. 24. malim δὲ ἐπιτομὴν διδάσκειν, ut
legit etiam interpres. confer eadem cum 331. 42.
V. 38. congruentius fere cum eodem interprete
legemus, συγκρίνει αὐτῶν τὸ (nempe τὸ ἀποτόμην) ἐν
τῷ λοιπῶν ἀνθρώπων, frequentius quam & ipsos apostolos
& ceteros homines. V. 44. verba desumpta ex He-
br. 3. & 5.

Pag. 461. v. 25. quoniam superior editio ha-
bet ἐν ἑαυτῷ ἡμεῖς, V. legit ἐν ἑαυτῷ νεότητι, Arcerius
ἐν ἑαυτῷ νεότητι: ego, ne magna fieret mutatio,
diuise scripsi ἐν ἑαυτῷ νεότητι. Ibidem mox rectius
ἡμεῖς, itemque v. 38. nempe gemino v. à ver-
bo ἡμεῖς. Seq. v. idem V. legit ἐπιτομὴν ὁξέων
νομιμάτων. ego illud ὁξέων è margine vel è glossa in-
terlineali puto in contextum irrepsisse, adnota-
tum videlicet ab viro docto qui ἡμεῖς τὸ ἐπι-
τομὴν νομιμάτων significaret eisdem esse qui pau-
lo post v. 40. ὁξέων τὸ ἐπιτομὴν nominantur. opi-
nionemque istam confirmat quod rursus v. 38.
itidem ἡμεῖς τὸ καὶ ἐπιτομὴν νομιμάτων absque
ὁξέων epitheto repetitur. V. 32. V. ἐστὶ τὸ ση-
μειον: itemque interpres. Sequent. v. pro μεταβολῆς
idem V. legit μεταβολῆς. V. 35. interpres trans-
positis adiectiuis legit, οἱ λίαν βαρυκέφαλοι, κερ-
αῖοι μεγαλοκέφαλοι. Capitones & κεφάλαια eodem
argumento dici, notum est è lexicographis. V.
42. prior locus, 3. Reg. 4: alter, v. 45. 1. Cor. 12.

Pag. 462. v. 3. locus ex Deut. 31. & 1. Reg. 16.
V. 14. V. παρρησίᾳ. recte. sensus enim est; quam-
obrem etiam in ecclesiis usus talium instrumentorum &
ceterorum prae infantibus conveniunt, è cantionibus su-
blatus est. V. 17. pro ἡδονῶν idem V. reponit ἡμε-
-

κῶν: potest etiam minori mutatione legi ἡδονῶν.
V. 26. locus Ephes. 6. V. 30. sic ferme interpo-
lari poterit locus, ἡμεῖς γὰρ ἐστὶ θεός, ὁ ἐν ἰσχυροῦ-
σιν καὶ ἐδύνατον καὶ ἀνακείμενον, δαιμόνων γίνεται ἀπι-
λακτον. & ἀπαξαρτῶς γινεῖ τὰ τοιαῦτα μελετήματα πη-
λῶπις τὸ ἡμεῖς ἐν τῷ κατ' ἐνοσίχθων ἀρετῆς. id est, nam
verbum Dei est: quod & cogitatum, & cantatum, &
pulsatum, ad demones abigendos facit. atque ut uno
verbo dicam, valent eiusmodi meditationes ad animam
in veræ pietatis virtutibus perficiendam, si per ecclesia-
sticas cantiones à piis instituuntur.

Pag. 463. v. 1. supra quoque Iudæis ut obsti-
natio, ita & obstinationis pœnæ meritissimæ ex-
probrantur 234. 3. V. 4. primus Scripturæ lo-
cus Lucæ 23. alter, 1. Cor. 2. & Act. Apost. 3:
tertius, Rom. 10. V. 13. ἀπόκασις legendum esse
pro vulgato ἀπόκλισις, vidit etiā interpres. V. 21.
locus ita interpolandus videtur, ὡς γινώσκοντες αὐ-
τὸν ἀπὸ θεοῦ, ἐπὶ τῷ ὡς σύμψυχον ἔχοντες τὸ θεὸν ἐν τῇ
ἀναστάσει αὐτῶν, perinde atque si eum Deo adversarium esse
nosset, atque adeo Deum in eius interemptione suffra-
gatorum haberent. V. 38. si Iustini hæc sunt, mirum
est hic ab eo reticeri quod Tryphoni supra bis
ab eo exprobratur, nempe Iudæos ad premen-
dam religionem Christianam, per totum terra-
rum orbem legationem contra eam dimisisse,
234. 37: 335. 22. Alludit autem hic ad Matth. 28.
& Act. Apost. 4.

Pag. 464. v. 13. locus ex 1. Cor. 9. præceden-
tia loca, indicata sunt paulo ante. V. 20. locus
Act. Apost. c. 10. V. 25. locus 1. Cor. 15. alter qui
sequitur, Ioann. 5. V. 43. locus Matth. 19.

Pag. 465. v. 6. cum coniunctione legi potest
καταλείπει τὸν πατέρα, vel καταλείπει τὸν π. V. 15.
convenientius cum interprete legemus τῶν ἀν-
θρώπων. De anachoretis & eremitis quæ dicun-
tur v. 23. potius ad Theodoretum quam ad Iustini
tempora pertinent: id quod infra in Christiani
definitione perspicitur evidentius, 496. 44. V.
32. Apostoli locus est 1. Cor. 15.

Pag. 446. v. 13. ἀποβελλῆκτος si auctor scripsit,
absolute accepit & neutraliter. ut sit quædam
hypallage, pro, ὁρῶντες ἐν τῇ γῆ ἀποδιδόν ἡ καὶ τὴν
φύσιν ἀποβελλῆκτος τὸ σπέρμα, videntes semen in terra
mortuum naturam suam amisisse. V. 27. locus Act.
Apost. 1. V. 33. locus Ioann. 16: v. 37. 1. Cor. 6.

Pag. 467. v. 4. locus Rom. 14. V. 8. vacuum
spatium talem quampiam lectionem requirere
videtur, τὸ τίλον καὶ τὴν συνήθειαν κερῶδον, quod per-
fectum more solito dicitur. V. 19. pro αὐτὸ εἶναι V.
repositum εἶναι: quia sequitur ἄλλο εἶναι.
sed αὐτὸ εἶναι retinet etiam interpres. Latini tex-
tus v. 24. & 25. pro habitu non minus apte relatio-
nem legeris. V. 34. locus Pl. 101.: alter, psal. 96.
V. 49. interpres, ut versio indicat, ita supplevit
defectum: κατὰ τὸ ὅ θεός, μὴ ποιῆσαι πλεονασμους,
καί τὸ τὸ καὶ ἐδύνατο καὶ δυνάται ποιῆσαι, ἢ ἀπλῆς ἐν
τάτῃ ἐδείχθη ἢ αὐτῷ τελείως εἰς τὸ εὖ πᾶν καὶ ἡδονῶν
ἔτος ἀδὲ αὐτῶν πᾶν ἔλαβεν ἐν τῷ εἶνα δεικνύσθαι κόσμῳ.
qua de re supra quoque 185. 5.

Pag. 468. v. 13. idem locus supra 209. 36. V. 18.
παρρησίᾳ positum pro σωφισίᾳ. V. 36. q. R. St. τῆ-
σται μὲν δυνάτω. V. 41. hæc quoque Irenæi citatio
suspectas has quæstiones reddit. nam Iustinus
aliquanto vetustior est Irenæo: quippe qui

Antonini Pij anno tertiodecimo, Christi centesimo quinquagesimo tertio, sanguine pro Christo fuderit; quum Irenæus primis Commodi annis, sub annum Christi cxxxv. insignis haberi cæperit, ut Eusebius in Chronico & Ecclesiastica historia lib. 5. c. 27. declarat. quamobrem etiam à S. Hieronymo in Ecclesiasticorum scriptorum catalogo Irenæus duodecimo post Iustinum loco ponitur. immo Irenæus ipso Iustinum ut antiquiorem citat libro aduersus hæreses quarto & quinto; ut ex prolegomenis & veterum de Iustino elogiis supra perspicitur.

Pag. 469. v. 13. deesse videtur, εἰς ἑσπερίαν τῆς ζώνης: vel addito demonstratiuo, ἐκεῖνα εἰς ἑσπερίαν τῆς ζ. cuiusmodi epanalepsin huic scriptori non infrequenter esse cognoscet ex Indice. V. 22. isto fere modo explenda videtur lacuna, εἰ ἀνάγκη ἐστὶν τῶν μὲν πῶς ἀνάσσει ἐν δόματι ἢ ἐν αὐτῷ τῷ Κουεῖν ἐδιδυμερῆσθαι, ἢ ἀναχθέν ἐκείθεν. ἔχει μὲν γὰρ ἀσέβησιν εὐλογον τὸ ἐν παύσει τῆς ἀνισορροπίας πλεονεξίας τῆς ἀνισορροπίας ζῆτον πῶς αἰτίαν, ἢ μὲν ἐν εὐλογον τὸ ἐν τῆς ἀνισορροπίας κατασκευάζειν πῶς ἀποείαν ἀπὸ τῆς ἐν δόματι τῆς Κουεῖν, ἢ δὲ — id est, necessario vestimenta quæ post resurrectionem gestavit Dominus, aut ab ipso creata sunt, aut aliunde sumpta. etenim plausibilem rationem habet, ex omnibus in historiam relatis cuiusvis in historia prætermissi causam querere: at non item rationabile fuerit, ex eo quod in historiam relatum non sit, dubitationem extruere de vestimento Domini, sed— V. 36. quæstio ex Ioann. 20. & Matth. 28.

Pag. 470. v. 2. locus ex Ioann. 6. & Matth. 14. V. 35. Davidis locus, Psal. 102. Pauli, 1. Tim. 2. V. 44. congruentius & visitatius, τὸν Χριστὸν ἐκ δειξάντων, accus. casu.

Pag. 471. v. 26 congruentius, παρὰ τῶν εἰληφῆ, indicatio modo, non infinitiuo. V. 36. locus ex Genes. 4.

Pag. 472. v. 2. locus 1. Cor. 9. V. 14. pro χηζον, iusta structuræ norma postulat vel χηζισσα, vel χηζοντος. V. 20. pro βασιλείαν superior editio βεβαιωαν, stabilem, firmam: parum apte, ut patet è sequentibus. Est autem petita quæstio ex 1. Cor. 6. Gal. 5. Ephes. 5. V. 36. locus Ioann. 5.

Pag. 473. v. 17. prior locus, Ioann. 2: alter, Ioan. 7. V. 42. locus ita forsitan interpolandus, ἢ ἢ τῶ θεῷ ἀσέβησιν ἄλλον αὐτῆ τύπον ἀσέβησιν αὐτοῦ. ἄλλως γὰρ τῆ ἀνάγκη τῆ ὄρας ἐκαλύπτει τῶ Κουεῖν ἢ ἀλλήλως. hac sententia, non quod horæ necessitas comprehensionem eius prohiberet: sed Dei providentia alium ei locum destinaverat. alioqui enim horæ necessitate prohibita fuisset Domini prehensio, & sacra Scriptura non attribuisset eam regioni loci. Locus qui sequitur, exstat Lucæ 22. & Ioann. 7.

Pag. 474. v. 9. post commation istud, κακωδῆρος ἢ ὁ ἀνθρώπος, omiffa videntur hæc, aut alia cuiusmodi verba, πῶς ἐστὶν δὴλον ὡς ὁ ἀνθρώπος— V. 12, conuenientior videtur lectio, εὐσέβησιν, ἢ τῶν πλεόντων δωάμεων, κακωδῆς κέκτηται. hoc sensu; Neque enim aliud quidquam eorum quæ existant, cali inquam, terræ, aeris, luminarium, & similibus potestatum, malis exerceri forsitum est.

Pag. 475. v. 18. vocabulum πνεύματος asterisco notatum à V. probatū tamen etiam interpreti.

Pag. 476. v. 7. primus locus, Act. Apost. c. 22. alter, 2. Tim. 4: tertius, v. 12. Rom. 12: quartus,

v. 36. Matth. 5. V. 42. deprauatus est locus, forsitan etiam mutilatus, idque vel in medio, vel in fine. si mutilatus non est, leui mutatione ad præcedentem periodum sic annexi posset: ἵνα γὰρ ἵαντων ὁζόντων οἱ δικαιοὶ πλεονάζουσιν μὲν ἐν τοῖς ἑσπῆρῶν ἢ ἐν οὐρανῶν πνεύματι, ἢ ἐν τοῖς ἀσέβησιν τοῖς βιωπικῆς, βίον ἔρεσιν ἀσέβησιν αὐτοῦ, ἐν ἢ γίνεται πῶς διαφορῆ πνεύματι καὶ πνεύματι, καὶ πῶς δικαιοῦν τῶ καὶ ἀδικῶν διακριθῶν. id est, ut nempe iusti, videntes se in laboribus quidem pro pietate perferendis superiores, in rebus autem huius vitæ pares impiis, aliam expectent vitam, in qua erit præmiij ac pœnæ differentia, secundum iustorum & iniustorum distinctionem. qua de re & pag. 474. v. 45.

P. 477. v. 17. locus ex Deut. 32. & Pl. 105. V. 26. καὶ ἐν non video quomodo hic retineamus. & siue ὁ χριστιανισμὸς καὶ εἰς legamus, siue καὶ εἰς τῶ τῶν, parum concinna efficitur phrasis. V. 37. locus Genes. 1.

Pag. 478. v. 9. interpres post ἀπεβλήσθαι inferit πῶς τελευτῶν: sed antecedens ζῆτον. V. 25. fortasse legendum, καὶ φῶσει καὶ ἐπιβλήσθαι ἀπὸ ἀλλοῦ φθορῶν ἑσπερίων, & natura & insidiis alia ab aliis corruptionem patiuntur. V. 30. locus ex Deuter. 32. V. 44. locus ita fortasse interpolandus, μήτε σωπιεῖαν μήτε πτωρίαν ἐν τοῖς μέλλουσιν κολάζει ἢ ἔξειν μίλλοιται, καὶ διὰ τῶ ἀπολέμωτον ἔχοντα πῶς κατὰ σῶν: id est, nec salutem nec pœnam inter eos qui punientur habitura, & propterea inexorabilem conditionem obtinentia. interpres ἀχρηστῶντα maluit quam κατὰ σῶσιν.

Pag. 479. v. 20. idem interpres mauult ἰδαζέσθαι ἑσπερίων quam ἑσπῆρῶν. V. 29. A. mauult χεῖμα, littera, & hic & in sequentibus. χαμμή tamen confirmat perpetua repetitio, etiam in vltima responsionis clausula. V. 40. legendum videtur aut, διαρεῖται τὰ ἑσπῆρῶν ὄντα: aut διαρεῖται τὰ ἑσπῆρῶν ὄντα πειρώμερον, eum qui contemplari conetur, illum qui supra naturam est.

Pagin. 480. vers. 11. καὶ inferui cum interprete. V. 15. cum commatio isto, ἐν τῶ τῶ. subaudiendum ἑσπῆρῶν, hoc sensu: Si calum propterea quia secundum Græcos globus est & mouetur, in hoc loco est: quomodo— Exstat autem hæc Græcorum sententia supra 132. 1: 146. 36: 148. 36. sequentia desumpta partim è Pl. 101. 103. 135. : partim è Iobi 9. & tractata eadem supra 450. 11. V. 46. operculi similitudo exstat etiam apud Theophilum 254.

Pag. 481. v. 2. locus ex Iobi 9: citatus etiam supra 450. 16. comma tamen illud ὡς καμάσιν, desumptum ex Esaiæ 40. ibi enim legitur, εἰς ὅσους ὡς καμάσιν ἢ ἑσπερίων, ἢ διατέρας ὡς σκωλιῶν κατὰ κέιν. Sic pro illo, v. 6. ὁ κρεμάσιν πῶς γῆν ἐπ' ἑσπῆρῶν, legitur Pl. 135. τῶ σερβάσιν πῶς γῆν ἐπ' ἑσπῆρῶν. V. 14. verba ista, διὰ τῶ ἕτως τὰ καὶ τῶ ἑσπῆρῶν σκωλιῶν, videtur significare potius, quod ita res Christiana contra Iudæos constabiliatur. V. 22. fortasse ita supplendus locus, εἰ δὲ καὶ γὰρ καὶ εἰς νόμον πατέρα, τετελευτηκότος τῶ καὶ εἰς πῶν πατέρα τῶ πῶν δα φρονήσιν τῶν. id est, Licet enim lege patrem fieri, si defunctus sit qui natura filium aut filiam genuit, quomodo scilicet Mardocheus Estheram patris defuncti filiam sibi adoptauit. V. 25. legendum videtur, ἢ φημιολογία ἀπίστῶν πῶν. V. 38. lacunæ sic fortassis explebuntur; τῶν διὰ πῶς γῆν καὶ ἔχει ὁ Ηλείος τῶν ἑσπῆρῶν, πῶν πῶν.

κτ' ἢ αὐτὸν ἡρόδοτον λογιζομένων, τὸ Ἰωσήφ μὲν μόνον παι-
δοποιήσας κτ' ἢ νόμον, ἢ λοιπὸν ἢ παύσας, κτ' φύσιν
id est; quum aut, ob rationem quam Eli ad Iosephum
habet, eodem modo recenseantur, & Ioseph quidem solus
secundum legem sit filius, ceteri autem omnes secundum
naturam. V. 37. locus ex Deuteronom. 25. &
Matth. 22.

Pag. 482. v. 23. lacuna sic forsan explenda,
λαβὼν ἢ ἐπ' ἐπιόγῃ ἀδελφόν, hoc sensu: nihil certe ab-
surdum fuerit neque nocuerit, si supra uxorem suam fra-
ter superstes defuncti fratris uxorem duxerit. V. 25.
erosus iste locus ita ferme restitui poterit; καὶ
συμβάλῃ ἢ εἰσεῖν τίῃ ἢ τεθνηκότος γυναικὶ ἡσάρχειν, ἀπὸ
ἀδελφὸν τὸ ἢ αὐτῆ εἶναι διώσῃ τῆ γυναικί τῃ ἢ ἀδελφῷ
ἢ ἐπ' ἐπιόγῃ ἢ παύσας ἢ νόμον. hoc est, Etiam si
vero contingat de mortui uxorem esse sterilem, tamen id
vel ipsi mulieri esse ignotum potest: eo autem quod igno-
rum est, non est ut quis transgrediatur vel despiciat le-
gem. V. 37. lacunculam ita expleffe videtur inter-
pres, ὅτι πῃ αὐτὸν ἡρόδοτος παρεκλήθει.

Pag. 483. v. 14. rectius cum articulo τῶς θείας
γενεαῖς, ut mox v. 25. ἢ θεία χρείς. V. 16. interpres
in spatio vacuo restituit ἀποδεχθῆναι, vel simile
quid. V. 24. Augustinus quoque eisdem pene
verbis; Duos patres habere potuit Ioseph: unum, à quo
genitus: alterum, à quo fuit adoptatus. V. 25. si post
commation istud, ἢ μὲν κτ' νόμον, ἢ v. 28. confestim
subiungatur illud, ἢ ἢ κτ' φύσιν, aptior erit & con-
structionis & sententiæ coherencia. hoc est, Ut
autem Dominus nominaretur Filius Iosephi, qui duos
habuit patres, alterum secundum legem, alterum secun-
dum naturam: diuina gratiæ singulari dispensatione
factum est: ut, cum audimus Christum esse quidem filium
Iosephi, sed non secundum naturam ex eo genitum, ne mo-
ueamur isto ceu peregrino loquendi modo. V. 34. lo-
cus Matth. 1.

Pag. 484. v. 4. pro Ἰσραηλιτικῆς non est dubium
quin legendum sit ἰερατικῆς, ut v. 7. itidemque in
Latino textu, & regia & sacerdotalis tribus. V. 15.
non Moses tantum, sed ipse quoque Christus
Lex & Verbum dicitur, ut Clemens noster do-
cet 154. 30: 168. 12: 350. 34. Non dissimulandum
tamen, ex responsione videri ordine inuerso le-
gendum, ἢ νόμος, ἢ ἀπὸ τῶν ὀνομαζομένων ὁ Μωσῆς ὀνο-
μαζόμενος, non Lex, sed ipse Legislator Moses nominatur: ut
cum alibi, tum in illo Lucæ 16. ἔχουσι Μωσῆα καὶ
τοὺς προφῆτας, ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. V. 20. duplicis le-
ctionis sunt vestigia, πῶς εἶναι ἢ λόγον, & πῶς εἶναι ὁ
λόγος: quarum posterior est congruentior. Seq.
locorum alter est Act. Apost. 8. alter Matthæi 28.
V. 31. locus Esaia 7. V. 45. legendum videtur
μαδοῦπι, vel ascita præpositione καὶ μαδοῦσα.

Pag. 485. v. 11. locus Ioann. 2: sequentium al-
ter, Matth. 12. alter Lucæ 11. V. 18. superior
editio habet διὰ τὸ: quod ferri nequit, nisi mox
infinite legatur μακαριζομένοις ἐπέρις, quam obrem
διὸν scribere non sum veritus. V. 45. post ἡσάρ-
χεις πῶς, desideratur ἢ λόγον ποιῆται, vel simile
quid.

Pag. 486. v. 17. locus Lucæ 2. V. 29. locus
Marci 14. V. 35. lacuna sic forsan explenda, ἐπὶ
δὲ αὐτῆ ἢ μείζονα ἢ κύνειον, ἡσάρχεις ἢ ἐπιόγῃ μὲν
ἢ δάνατον αὐτῆ ποιῆται ἢ ἐπιόγῃ ἢ ἐπιόγῃ ἢ ἐπιόγῃ
id est, Quoniam
que vngens Dominum mulier facit, ea ad Domini post
mortem sepeliendi sepulturam facit. V. 38. locus

Ioann. 12. V. 46. παλαῖον quorsum hic faciat, non
video. verius esse suspicor, τὸ ἀπλῶς ἐλαῖον, simplici
oleo. nam v. 31. absque vilo epitheto dicit ἢ χεῖρας
τῶν ἐλαίων: itemque pagina præcedens v. penul-
timo, ἐλαῖον χεῖρόμεθα: opponens videlicet inter
se ἐλαῖον & μέρον: quorum illud simplex est, hoc
compositum. Aliam τὸ μείζονα huius allego-
riam affert Clemens noster 76. 17. 26. ut inde
quoque intelligere liceat hæc veteris Iustini
non esse germana: præsertim cum supra in ba-
ptismi descriptione (93. 44.) nulla de his cere-
moniis fiat mentio.

Pag. 487. v. 4. locus Philipp. 3. V. 12. alte-
ra historia, 1. Reg. 14. altera, 2. Reg. 24. V. 19.
locus Ezech. 18. V. 34. καὶ posita pro ἰσὺς, si. V.
46. V. datiuo casu legit, τῷ εἶναι ἐν, eo quod vnum
est.

Pag. 488. v. 17. similitudo de Adamo, supra
quoque in Fidei expositione attingitur, 374. 8.
vnde Langus interpres colligit vnum vtriusque
opusculi auctorem esse. V. 25. constructionis
est enallage. nec enim articulus τὰ cum suo co-
mitatu, respondens sibi verbum hebet. in causa
est synonymia: quia τὰ λεγόμενα positum pro
ἀλλήλων: quod si hoc loco accipias, concinnior
erit structura coherencia. V. 34. interpres legit
κτ' ἢ πῶς παρεβόλη. sed meo quidem iudicio, nihil
vetat retinere lectionem vulgatam κτ' παρεβόλη,
hoc sensu, Hunc autem in sua transgressione (scu præ-
uaricatione) agnouerunt agricola hoc est Iudæi. exstat
autem parabola Matth. 21. V. 40. locus Lucæ
23: alter, 1. Cor. 2. de quib. etiam supra quæstio-
ne cVIII.

Pag. 489. v. 2. rursus modi mutatio est in il-
lis, ὅτι πῶς ἐχρη-- μὴ βελτίωρος ἢ-- V. 5. pro ἀγνοῦσα
μὲν sequentia postulant magis γνοῦσα ἢ-- de ἀγνοῦσα
enim agitur v. 15. Eadem quæstio tractata etiam
supra 462. 49. V. 11. post verba ista, τὸ ἢ ἡσάρχεις
ἡσάρχεις γνοῦσα ἢ κληρονομοῦσα, subaudiendum ta-
le quid, ἐν τῷ δὲ ἡσάρχεις-- V. 27. locus de Zacharia
& Elifabeta, exstat Lucæ 1: de Paulo, Philipp. 3:
Affinis huic quæstio cIII.

Pag. 490. v. 11. Angelum cum Iacobo, Mose,
ceterisque patriarchis locutum, Christum Dei
filium fuisse, diserte asseritur supra in disputa-
tione cum Tryphone Iudæo, 274. 20. & sequen-
tibus: & rursus 357. 18. Similiter etiam verba
illa Exodi 23. quæ v. 20. hic allegantur, τὸ ἢ ὀνο-
μα μὲν ἐστὶν ἐπ' αὐτῶν, in eadem Disputatione 300.
35. de Iesu Nauæ, qui Christi Seruatoris typus
fuit, non de angelo ut hic, enarrantur. ut hinc
quoque non absurde colligas hæc non esse Iu-
stini veteris. nec enim est credibile illum sui
oblitum esse, aut aliter Iudæis, aliter Christianis
auditoribus Scripturam interpretari voluisse.
Ad hæc, illa ipsa verba Exodi 23. non Mosi à
Deo dicuntur, sed populo dicuntur à Mose sub
persona Dei, ἢ ἰδοὺ, (inquit) ἐγὼ ἀποστέλλω ἢ ἀγγέ-
λόν μου πρὸς σε, ἵνα φιλῶσιν σε ἐν τῇ ἔδῳ, ὅπως
εἰσαγγῆσθαι σε εἰς τὴν γῆν τὴν ἡτοίμασα σοι. πρὸς σε γὰρ ἐγὼ
ἢ εἰσαγγῆσθαι σε εἰς τὴν γῆν, ἢ μὴ ἀπίστευε: ἢ γὰρ μὴ ἐπαρτήθηται σε τὸ ἢ
ὄνομα μου ἐπ' αὐτῶν. Secundum Iustinum igitur
hæc à Christo de Iesu Nauæ dicuntur, qui ipsius
Iesu Christi & typum & nomen gessit. V. 22. lo-
cus Deuter. 1. verbis paululum variatis V. 24.

δε χλῆους potius quam χλευασμῶς scripsit, quia illud magis quam hoc requirebat spatii angustia. itidem & Beur. apographon. V. 32. procul dubio cum St. & B. legendum ἢ μιλῶν ἢ ἢ ἡμερῶν. V. 35. Beur. apogr. καταδιαιρεῖν, duplici manu: (primum enim κτ̄ scriptum erat, post alia manu additum διαιρεῖν) St. καταρρημαζῶν. posset etiam admitti καὶ ἀνέμειν aut κατατάθειν. V. 37. St. mauult ἐγὼ ἰσχυρῶς, subiunctio modo. V. 46. inclusa ὅτι adita ex St. & B.

Pag. 494. v. 4. iidem rectius diuise, μάθημά π: & seq. v. ἐυρημῶν, inuentum, vt pag. seq. v. 16. sed posset etiam ἡζυμῶν legi, i. captum, electum. V. 8. εἰ ante τοῖς ἐσχατοῖς redundare putat Stephanus, vt supra 264. 12. ego superiore in loco retineri posse arbitror: hoc autem loco potius in seq. v. ante δαίτη ponendam existimauerim. V. 17. St. & B. ἀλλ' εἰ κοινῶ legunt: vt scilicet κοινῶ postiore loco idem significet quod ἀκάτερες, sicut supra 237. 36. Sed haud scio an verius, ἀλλ' εἰ παύτη κοινῶ, vel ἀλλ' ὅσως κοινῶ: vt sancta & licita intelligatur mensæ communio: qualis & Iudaica fere, (quamquam scrupulosior) 61. 21: & 266. 10. V. 45. St. diuise καὶ ὄντες, aptius. Latini textus versu penultimo Stephanus annotat se his quoque verbis vti potuisse, Neque humana sunt ea mysteria quorum œconomia illis commissæ est.

Pag. 498. v. 25. in mf. vix aliud quam primam nominis ἀγίου litteram apparere, notat St. Ibidem mox εἰδῆσαι malim cum B. apogr. V. 36. ante εἰληπῆ vel post φυλάσσειν desiderari vocem ἡλεις, vel cum articulo ὁ ἡλεις, notat idem St. V. 45. idem concinnius εἰ ἐπιπέφω καὶ περὶ ὅτι, inserta copula: vel iterata prapositione, εἰ ἐπιπέφω, καὶ περὶ ὅτι.

Pag. 499. v. 4. idem mauult κειροῦται. fut. tempore. Mutilata in sequentibus fuisse vetustiora quoque exemplaria, testatur margini adscripta librarii notatio hæc: ἔτος ἢ ἐν τῷ ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑδῆς ἐσκοπῆν, παλαιότατον ὄντος. Expleri autem hoc prope modo lacuna poterit: καὶ ταύτην ὅτι περὶ ὅτι ἀπὸ ἀνευδρίας καὶ ἐκδοκῆς τὸν κτ̄ πᾶσαν ἢ γὰρ ἐστὶ ἀπὸν πεπισυκότας, εἰδῆν τοῦ περὶ ὅτι τὸ ἐκροβῆν ἢ δουλαγωγῆν δυνάμενον. ἢ γὰρ ὅτι πολλὰ γὰρ κεφαλοτομουμένοις πὶ καὶ σαυροῦσιν, καὶ περὶ βαλλοῦσιν θηρίοις. id est, Atque adeo hunc eius aduentum tam indubitato expectant qui per totum terrarum orbem in eum credunt, vt nihil plane sit quod exterrere illos ac mancipare sibi possit. Annon vides enim quot & quam multis in locis decapitentur, crucifigantur, bestis que obiciantur? In eam enim sententiam supra quoque ad Tryphonem de inuicta Christianorum constantia prædicat 337. 13. V. 9. non minus apte legeris, ὅσων πλείονες κολάζονται, quanto plures supplicis afficiuntur: vt pag. præced. v. 13. κολάζονται καὶ ἡμέτεροι, πλείονες καὶ ἄλλοι. Seq. v. Stephano conuenientior videtur scriptura hæc; ταῦτα ἀνθρώπων (vel ἀνθρώπων) δουκὶ τὰ ἔργα; ταῦτα δὴ αὐτῶν ἐστὶ θεοῦ. id est, Itæne videntur hæc ab homine (vel ab hominibus) fieri? Immo vero sunt Dei potentia. V. 14. Beureri apographon pro ἢ habet ἢ, an. V. 15. in Beureri apographo nullum est spatium vacuum: & sane absque omni additione constare potest sententia. sed ne quid mf. exemplaris vestigiis decedat, πῶς cum St. inferi poterit,

pleonasmō haud ineleganti. Eadem porro philosophorum discrepantia de Deo & primis rerum primordiis, taxata etiam supra 4. 39. & à Clemente 19. 18. 29. V. 20. St. pluraliter legit δὴ αὐτῶν, nempe οἱ φιλόσοφοι. V. 31. quia hic quædam repetitionis est suspicio, Stephanus prius illud commation καὶ ἀγαθὸς, supposititium esse putauerit. potest tamen etiam retineri vulgata lectio: quippe quæ significet Deum non modo bonum esse, sed etiam solum esse bonum, vnicum omnium boni fontem. V. 33. post τὸ πᾶσι veretur idem St. ne aliqua desint. V. 38. mf. exemplaris margini adscripta hæc adnotatio: ὅτι ἐκρύπτετο ποσότης χροῖος τὸ μυστήριον ὃ ἀγίας πελάδες, μέχρι βασιλείας τῆς ἐν Ἰερουσαλὴμ. quasi hoc è Iustini loco isto possit colligi. V. 41. Beureri apographon habet ἰδεῖν καὶ πύσσει: St. legit, ἰδεῖν καὶ ἀκούσαι. sed & hoc modo interpolari locus potest; ἰδεῖν καὶ εἰσαυθῆσαι πόσα ἢ καὶ πῶς ἔστι (vel, ἰδεῖν καὶ κατανοῆσαι τὴν αὐτῆς μεγαλειότητα) ὅτις αὐτῶν πᾶσι περὶ ὅτι δὴ αὐτῶν; id est, videre atque perspicere quot & quanta ea sint: seu, videre atque cognoscere ipsius maiestatem. Beureri apographon ibidem περὶ ὅτι. V. 46. idem ὅτι δὴ αὐτῶν ἀπαλλομήτως.

Pag. 500. v. 9. idem Beureri opographon, ὃ μὴ αὐτῶν κολάσεις, relatione ad τὴν ἀδικίαν facta. sed non male St. ὃ μὴ αὐτῶν ἀμαρτίας: sicut Paulus Rom. 6. τὰ ἐργα τῆς ἀμαρτίας, δαίματος. V. 12. idem St. locum ita interpolat, ὡς ἕσθ' ὅτις καὶ Καλλίουσιν φιλαδρωπίας καὶ ἀγάπης οἱ ἐμίσσην: Beureri apographon sic, ὡς τῆς καὶ Καλλίουσιν φιλαδρωπίας μία ἀγάπη τῶ θεοῦ ἐκ ἐμίσσην. Sed melius fortassis hoc modo; ὡς ἢ ἔξ καὶ Καλλίουσιν φιλαδρωπίας μία ἀγάπη τῶ παντοκράτου θεοῦ ἐκ ἐμίσσην ἡμῶν, i. quomodo ex immensa humanitate vnica Dei creatoris dilectio non odio nos profecuta sit. V. 15. glossēma in contextum irrepsisse videtur: vt videlicet ἡμετέροις: & sequentia, λέγων, Αὐτὸς καὶ ἡμετέροις ἀμαρτίας εἰδῆται, probatio sint ex Esaiā: cuius prophetæ integer locus supra citatus 230. 26: & 45. V. 17. etiam cum articulo legi posset καὶ τῶ ἀνθρώπων, vt in sequentibus. V. 38. dubiam exemplaris scripturam esse notat St. nempe περὶ, vel περὶ ὅτι. quorum posterius sequitur Beureri apographon. V. 38. forsan ita explenda lacuna, ἐπιγνώσει περὶ τοῦ πατρὸς σου πατὸς, cognitionem Patris tibi suggeret: & v. 41. ἐν τῷ κόσμῳ, vel ἐν τῇ ἐσθ' ἕρῳ, vt alibi non semel loquitur. Ibidem mox post ἡμῶν (inquit St.) apparet littera; quæ sitne principium vocis αὐτοῦ, an vocis ἀπὸν, dubito magis tamen in illam quam in hanc coniecturam propendeo. Expressit vero hanc sententiam etiam Ouidius initio Metamorphoseōn, dum canit, Pronaque cum spectent animalia cetera terram, Os homini sublime dedit, calumque tueri Iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. αὐτοῦ agnoscit hic etiam Beureri apographon.

Pag. 501. v. 16. pro ἕρῳ haud scio an verius ἀνθρώποις legerimus. nam ex ὄνοϊς in 'αἰ' οἰς proclivius est in exscribendo lapsus. V. 27. ad mf. oram rursus adiecta hæc annotatio, καὶ ὅτι ἐκ τῶν εἰρη τὸ ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑδῆς. Steph. ita locum interpolat: τότε τὸν ἕσθ' ἐμίσσην καὶ δὴ αὐτῶν τὸ πᾶσι δαυμασῆς

ἢ μακρείσεις, ὅταν κείνο τὸ πῦρ ἐπιγῶς. Si absque verborum transpositione defectum explere velimus, ita fere legerimus: τότε τὸν ὑποκρίματος ὑπὸ διανοίας θαυμάσιος τὸ πῦρ τὸ ἐπιγῶν (vel τὸ πῦρ τὸ πρὸς αἰῶνα) ἢ τότε αὐτὸν μακρείσεις ὅταν κείνο τὸ πῦρ (nempe τὸ αἰῶνον ἢ ἀσβεστον) ἐπιγῶς. V. 34. Beureri apographon coniuncte habet *σεσοφιλῆς* *ἡμῶν*, sublato nempe interstitio quod est inter *σεσοφιλ.* & *ἢ*. sed ne sic quidem nos hoc è loco extricauerimus, vt videtur Stephano. Non male forsan legerimus *σεσοφιλῆς* *τῆς* *ἡμῶν*: quorum vtrumque verbo Euangelij satis apte quadrat. V. 38. non *διηγουμένος* sed *ἐκδιηγουμένος* scriptum fuisse putat Stephanus: & potius *ἐκδιηγουμένος* quam *ἡμῶν*: quia facilius in omissionem quam in mutationem lapsus est. V. 43. lacunulam sic explet idem St. *ἢ ἀρχῆς* *ἐνθεῖς*: Beur. apogr. *ἢ παλαιῶς* *ἐνθεῖς*. Veretur porro Stephanus ne totus hic sermo ad finem vsq. sit supposititiuus, & alio sermone clausa fuerit à Iustino hæc oratiuncula; præsertim, cum illi res non esset cum Christiano, qui *εἰς* *τοιαῦτα* *τὸ* *λόγον* *βῶθρ* penetrare posset; sed cum Diogneto Christianæ doctrinæ adhuc rudi. Adde quod, cum præcedentia Iustinum redoleant, si cum cæteris eius scriptis conferantur, & multa cum illis habeant communia, nullæ tales contemplationes alibi apud eum inueniantur. V. 45. de illo, *μύμωρον* *ὑὸς* *λογοθεῖς* plenius supra 316. 39.

Pag. 502. v. 3. participium *δωρομένη* eidem Stephano & passiuam significatione admittere videtur. V. 30. post *ἐκ* *ἐγῶ* Beureri apographon inserit copulatiuam *ἢ*: sed possis etiam non minus apte legere *ἢ* *τὸ* *ἴδ*. Ibidem mox cum St. & B. legemus *μὴ* *ἀγαπήσας*, hoc sensu; (inquit idem St.) *à* *serpente* *decipitur*, *quod* *vitam* *non* *amauerit*. V. 32. Beureri apogr. *ἢ* *τω* *οὐδὲ* *σε*, *Esto* *igitur* *tibi*. V. 35. sic locum interpolat St. & Beur. apogr. *ἢ* *καρποῦ* *ἔρῳ*. mihi non minus aptum videtur *καρπὸν* *ἐκ* *πληρῶν*, *fructum* *perficiens*, seu ad iustam maturitatem perducens. Seq. v. aequè conuenienter legerimus *παρὰ* *θεοῦ*, *ἢ* *Deo*. Ibidem mox Beur. apogr. *παρὰ* *θεοῦ*: corrupte. V. 37. de Eux corruptione ad oram mf. additum hoc scholiolum, *ἢ* *ἔδαν* *μὴ* *φθαρσύνῃ*, *παρδόνον* *ἀποκαλεῖ* *φθαρσίαν* *ἢ* *παρφακῆς* *πρώτος* *εἰσὶ* *ἔξαστο* *τὸ* *ἐπιπίμων*, *διλονότι* *φθαρσίαν*. Qua dere supra quoque 327. 28. V. 40. vox *κωρὸς* suspecta est Stephano, & quidem eo magis quod non satis euidenter in vetusto exemplari legatur. Si *κωρὸς* scripsit auctor, intelligendæ sunt *αἱ* *κῆ* *σῆς* *τῶ* *ἐνιαυτῶ* *κωρὸς* *τελέμῃ* *ἔορτῶ*. seu *συνήγεις*: de quibus Exodi 34. & liquidius Deuteronomij 16. hoc modo, *σῆς* *κωρὸς* *τῶ* *ἐνιαυτῶ* *ἔορτῶ* *πᾶν* *ἀστυγικόν* *σου*, *ἐναντὶ* *κωρὸς* *τῶ* *σου*, *ἐν* *τῶ* *πύθῳ* *ἢ* *ἐὰν* *ἐκλήξῃ* *αὐτὸν* *κωρὸς* *ὁ* *θεός* *σου*, *ἐν* *τῇ* *ἔορτῇ* *ἢ* *συνήγεις*. Sed & mox plurali numero *ἀμύζονται* legendum fuerit, aut forte comma quodpiâ hic omissum est.

Pag. 503. v. 10. *πίπας* Langus appellatiue hic episcopum significare putat; sicut videlicet presbyteri & diaconi Romani apud Cyprianum epist. 7. lib. 2. scripserunt *Cypriana* *Papa*: & apud Niceph. lib. 18. c. 45. legitur, *διμῆσιμος* *Alexandrinus* *Papa* *Eulogius*. itemque lib. 6. cap. 9. A qua Langi sententia propemodum me abduceret ar-

ticuli omisio, efficeretque vt proprium nomen esse putarem. sed video mox itidem v. 14. absque articulo dici *πρὸς* *ἀρχοντας*. & memini Apolloniū quoque in Syntaxi huius ellipseos mentionem facere, itidem *βασιλεῖα* dici tradere de eo qui tunc temporis imperio præesset. alioqui Suidas quoque tradit *πάππας* à Syracusanis dici patrem, à cæteris vero Græcis *πάππας*, gemino *ππ*, necnon *ἀππας* & *ἄββας*. V. 14. *ἀρχοντας* videtur intelligere qui tunc imperium tenebant: ad eos enim est Apologeticus alter, 53. 1. V. 32. pro *ἐπι* V. legit *ἐπ*, adhuc. V. 35. locus est Ioann. 8. & 17.

Pag. 505. v. 1. interpres legit, *ἢ*, *ἡδύκμοι*: -- *ἢ* *σιωπῶν*, *ἢ*, *Ἀρτεμίδιον* *ἢ* *ἡδύκμοι*. V. 8. locus ex Lucæ 15. V. 42. de funambulo itidem Chrysofostomus dicit, *ὁ* *δὲ* *ὄρνις* *τεταμένως* *βαδίζων*. Hesychius *νευρεβάτιω* vocat. H.

Pag. 506. v. 13. de alimentis in eandem sententiam Clemens noster 59. 32. Plutarch. p. 13. Philo p. 40. Athen. p. 80. & Iustinus noster iterum infra 516. 40. & Iuuenalis, *Non* *uiuas* *ut* *edas*, *sed* *edas* *ut* *uiuere* *possis*. V. 29. sensus est, *καὶ* *μὴ* *ἴδον* *ἔδῃ* *πάλῳ* *πίστω*, *nec* *quidpiam* *proprium* *præter* *fidem*.

Pag. 507. v. 3. de vitiosa *ἐντραπιλία* epist. ad Ephes. c. 5. V. 6. locus ex Esaiæ 5. V. 31. Baccharum consuetudo in hastis velandis, explicatur à Turnebo Aduers. lib. 27. c. 5.

Pag. 508. v. 12. locus de admonitione fraterna, petitus ex Matth. 18. V. 42. locus 1. Cor. 2.

Pag. 509. v. 14. A. congruentius *πύπτας*, subiunct. modo. sed *νομίζων* cum eodem in *κομίζων* vertere non est necesse. De psalmodia vero & Paulus Coloss. 4. V. 31. de Cadmea victoria Euripides in Phænissis, & Themistius orat. 9. p. 104. De pomo Eridis v. 38. cum alij tum Lucianus. H.

Pag. 510. v. 15. locus ex ep. ad Rom. 1. De contractib. violentis, 511. 5. Esaiæ 58.

Pag. 511. v. 6. accusatiuus *σὺ* *πύπτας* respicit verbum infinitiuum quasi videlicet præcesserit, *τὸν* *ἐπιπάτω* *ποιεῖν* *δεῖ*. V. 14. comicus ille pater à Terent. expressus in persona Mitionis: inquit Lang. V. 16. *δυσωδία* interpres in communi significatione pro ingrato odore accipit, videtur tamen hic actiue potius significare *olfactus* *difficultate* (i. olfactus hebetudine minus probe odores oblatos discernente) *peccatum* *illius* *obliterare* *connitens*. Sic v. 32. *εἰ* *δὲ* *ποτε* *καὶ* *κατεπιθῆι*, aptius pene verteris, *si* *tamen* *aliquando* *etiam* *urget* *necessitas*. V. 35. locus Matth. 5. at v. 38. locus ex Lucæ 4. & Rom. 2. Illud autem v. 46. *μὴ* *π* *ἄεξ* *κατὰ* *τοῦ* *ἴστος*, Plutarchus libro *ἐπὶ* *πολυπραγματούς* (si recte memini) tribuit Platoni: inquit V. Sequens præceptum de vini vsu petitum ex 2. Timoth. 5. tractatum etiam supra 508. 5.

Pag. 512. v. 42. præceptum de alimentis plenius supra 506. 14. Sic cautio de mulieribus 517. 16. tradita supra 508. 14.

Pag. 517. v. 13. consuetudo de athletarum post victoriam cornatione & triumphali *εἰσπλάσει*, exponitur à Turnebo Aduers. lib. 27. c. 5. V. 42. nō minus apte distingui potest ante *ἐπιθῆγας*, nisi forte legendum, *διακομῆν* *ταῖς* *ἰδέσας* *ἐπιθῆγας*, *curiosa* *sunt* *in* *componendis* *eorum* *capillis*. alioqui enim post *διακομῆν* *ταῖς* *ἰδέσας* desideratur *ἡγεῖσθαι*, vel aliud huiusmodi verbum.

Pag. 518. v. 3. nota participium masculinum cum substantiuo fœminino, vt apud Clem. 268. 37: 312. 47: & 81. 52: 136. 31. aut extrinsecus subaudiendum neutrum substantiuum ζών. V. 4. locus Prouerb. 26. & Iac. 3. At Ieremiæ locus, ca. 5. V. 14. locus 2. Cor. 11. V. 18. rectius cum interprete legemus, *ἡμεῖς ἐσμὲν ὡς ἡμεῖς* — V. 30. forsitan τὴν τὰ legendum, absolute videlicet pro *ἡμεῖς τὴν τὰ*, eodem modo, itidem. alioqui enim structuræ norma postulat τὴν τὸν, vt legit V. V. 33. & ἐν ἐργασίᾳ & ἔργον legere possumus, ex parabola de callido œconomō, Lucæ 16. De ἀποργία vero Clemens quoque aliquoties, & Paulus ad Tit. 3. V. 38. locus ex Ioann. 16. & 2. Cor. 7.

Pag. 519. v. 5. congruentius pene præteritum *ἔμελλες*. Latini textus v. 3. ita fere magis ad verbū sententiam auctoris expresseris: *Pudor autem ille in vitio est, cum veremur ne, si ipsi nostris manibus opus faciamus, aliquis nos erummosos & omni ope destitutos existimet: sed hoc dumtaxat cauendum, ne quis eos qui se Deum nosse aiunt, malitiæ improbaque vitæ nomine traducat.* id est, pudere nos debet non laboris vilius, sed tantum vitæ probrosæ. V. 19. locus ex Mat. 5. At v. 19. locus ex Eph. 4. 1. Cor. 12. Rom. 12. Latini textus v. 24. malim ad ambiguitatem euitandam, *sermone esse diuites; seu, sermone esse locupletes.* id est, sermone multum pollentes: quod fit nempe non copia verborum, sed rerum quæ proponuntur grauitate ac pondere, neruosis argumentis.

Pag. 520. duo ista loca ex vno eodemq. Iust. lib. desumpta supra suo loco in Notationibus attigimus. hic vero ea iisdem verbis quibus in manus scriptis exemplaribus Palatinæ bibliothecæ exarata sunt, ob oculos ponere libuit, vt & consensus liquidum exstet documentum, & eo maior Iustino adstruatur auctoritas.

ANNOTATIONES POSTERIORES.

Notationib. nostris supremam impositam manum arbitrabar, cum ecce C. V. Marquardus Freherus admonet, à Iacobo Billio Sacrarum Observationum libro secundo, in alteram Iustini Apologiam integrum caput esse conscriptum. Statim ergo ad Electoralem Bibliothecam propero. Billique Observationes viso. Perlecto capite, intelligo Perionium quoque non modo vertisse Iustinum, sed etiam annotationibus plerosque ipsius libros illustrasse. Petito igitur illo quoque codice, nouum mihi laborem paratum comperio. Nec enim licebat superiores annotationes retexere, ac Perionianas Billianasque observationes nostris intexere: quippe quod maior pars iam expressæ erant. Quod vnum ergo restabat, noua ordiendâ erat tela, & quæ partim à Perionio, partim à Billio notata erant, denno consignanda. Ac Billiana quidem ad verbum transcripti omnia: è Perionianis autem, quia proluxa erant, ea tantum excerpsti quæ à nobis erant præterita. Disputationes vero & digressiones quas idem Perionius subinde suis obseruationibus inspersit, pler. sq. omnes omisi, pauca breuiter tantum attig. iquippe qui solum de genuina lectione, quæ vel mihi vel aliis in mentem venerunt, annotare propositum habui. Vt ergo telam redordiar.

Pag. 1. v. 30. Perionius mauult *ἡμεῖς*, infinitiuo modo. sed & vulgatum *ἡμεῖς* ferri potest, si *ἡμεῖς* absolute ac parenthesis capiatur. In exordio autem imitatus Iustinus Demosthenem oratione pro Ctesiphonte, vt recte idem notauit Perionius.

Pag. 3. v. 1. articulum *τὸν*, assumpta coniunctione *καὶ* Perionius in sequens membrum transfert, & legit, *Τὸν καὶ ἡμεῖς δεῖσαν μάκαρες θεοί:* vt eo modo & poetica articuli abusio euitetur, & Homeri locus ex Il. a melius exprimitur. Sed neque hic mutatione opus est. nam & citatio satis est euidentis, & articulus pro demonstratio pronomine alibi quoque à Iustino vsurpatur, vt Index noster in *δ* aliquot exemplis declarat.

Pag. 6. v. 23. locus Perionio videtur corruptus: quod Platonis verba hæc sint libro decimo de Republ. *ὃ φίλε Θέμις, εἴπερ μὲν τρίτος ἀπὸ τῶν ἀληθείας εἰ ἀρετῆς ποιεῖ εἰδὼς δημοκράτης, ὃν δὴ μινετιῶν ὠκεῖσθαι, οὐδὲ καὶ δεύτερος, καὶ οὐδὲ ἡδὲ γινώσκων ποῖα ἐπιτηδεύματα βέλτερος ἢ χείτερος ἀνθρώπων ποιεῖ ἰδέσθαι καὶ δημοσίᾳ.* quippe quod ibi non tertius sed secundus post Veritatem Homerus statuatur opifex in effingendo exprimendosque Virtutis simulacro. Eundem autem Homerum, vt mendacem & corruptorem ciuitatis, è Republica eiici à Platone libro tertio. V. 41. idem P. *ἀκεανὸν* legit, gen. casu, ex Il. 14. V. 20. nisi *εἶδος* Iustinus eam intelligat quam Ideam vocant, fall. m esse ait Perionius quod dicit, Aristoteles nusquam Speciei vt principij facere mentionem. nam in libris De Natura, & in iis qui *μὲν τὰ φυσικὰ* inscripti sunt, *εἶδος* eum sæpe pro Forma dicere. Deinde non duo tantum, sed tria præter Deum ab Aristotele poni rerum principia, Materiam, Formam, (quam Speciem & Rationem ab eo nominari) & Priuationem Præterea Aristotelem secundum primum summumque Deum, non *ἡμεῖς* statuere, vt Iustinus ait v. 25. sed *νοήσεις*, intelligentias siue mentes.

Pag. 7. v. 40. idem P. negatiue legit, *ἐν τῷ ἡμεῖς εἰληπταί καὶ τὰ φθαρτά.* nam Animæ fines ab Aristotele contrahi, dum partes quæ intereunt non comprehendit, sed eam tantummodo quæ rationis est compos. Platonis autem diuisionem exstare in principio libri noni De Repub.

Pag. 13. v. 10. inter *εἶδεν* & *ἀλλ' ἡμεῖς κέλευθε*, aliquot periodos apud Platonem interiectas esse, notat idem perionius. quas si quis desideret, in Timæo inueniet. Solet enim Iustinus in eiusmodi citationibus ea potissimum afferre quæ magis ad rem faciunt.

Pag. 16. v. 39. idem P. ex vulg. Sibyllinis hanc lectionem annotat, *Εἰς θεός, ὅς μόνος ἀρχεῖ, καὶ μεγέθους.* Sequentis versus ex tertio Sibyllinorum libro hanc lectionem affert, *Ἀντοφίης, ἀέετος, ὅς ἐν μόνος ἀπὸ τῶν ἀπάντα.* & v. 46. *ἔργα τε, ὅραται:* & mox pro *ἡμεῖς*, præteritum *σεβάσθαι*, absque augmento: & rursum v. 21. *ἀπερὶ φασίην ἰδύτης.*

Pag. 17. v. 30. locus ex Iliados nono: at v. 36. ex secundo Iliados. V. 44. Sophoclis locus non exstat in septem illis tragœdiis quæ ad nos peruenierunt. Hæc P.

Pag. 22. v. 26. Homeri locus de catena, est Il. nono, initio. P.

Pag. 23. v. 16. Homeri locus ex Il. nono : alter v. 31. Iliados primo.

Pag. 31. v. 24. ex Platonis Menone extremo, ἡδὲ αὐτῶν, de eo : & mox εἰσέβη τά τε. atque adeo facta commatum traiectione, locum ita legit, τὸ δὲ σαφές ἐστὶν αὐτῶν, ὅποιον πρὸς τοῖς ἀνθρώποις παρεγγυημένον ἢ ἀρετῆν, εἰσέβη τά τε, ὅταν ἀρετέρον ἐπιχειρήσωμεν αὐτὸ καὶ αὐτὸ ζῆτεῖν, πῶς ἔστιν ἀρετῆς.

Pag. 33. v. 32. P. ex platonica Socratis apologia mauult, ὅτι καὶ γὰρ πούτῳ καὶ σμικρῶ πρὸς αὐτῶ πούτῳ σοφώτερος εἶναι : quia videlicet Socrates ibi se cum alio in quem inciderat sapiente comparat.

Pag. 34. v. 16. locus ex Odys. x 11.

Pag. 35. v. 27. P. locus ex Platonis Menone extremo sic legi mauult, ὁρῶντες αὐτὸν καλοῦμεν θεοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡμετέρας καὶ μαντεῖς καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἀπαιτῶν, καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἔχοντες ἡμῶν τούτων φειδόμενοι αὐτοὺς θεοὺς καὶ εἰσοσάζειν, ὅπως ὄντας, καὶ καταργημένοις ἐκ τῶν θεῶν, ὅταν καταργηθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα ἀσέβηματα, μὴ δὲ εἰδότες ὅν λέγουσι.

Pag. 43. v. 39. P. ex particula δ colligit aliqua hic desiderari. alii forsitan ea particula suspicionem mouerit esse Apologiam hanc non priorem, sed posteriorem. cum enim ea quæ nunc posterior habetur, ad Antoninum Pium & filios eius M. Aurelium & L. Verum scripta sit, hanc post aliquanto ad Senatuum populumque Romanum missam esse coniecetit. vt, cum prior defensio sat benigne ab Imperatore accepta fuerit, hic ad S. P. Q. R. querela sit de repetitis aduersus Christianos iniuriis. Sed verisimilius est, Iustinum indignatione commotum ex abrupto sic contexuisse hic exordium : vt sensus sit, Non modo superioribus annis, sed heri & nudius tertius (i. nuper admodum) in vrbe vestra, & quæ sequuntur. Idem P. v. 40. itemque in seq. mauult Οὐρεβικίης, quatuor syllabis : vt apud Eusebium esse monuimus : & Vrbicij, alterius tamen, eiusque multo recentioris, meminit etiam Ammianus Marcellinus lib. 30. cum inquit, *Surena dedit negotium vt ea quæ Victor Comes susceperat & Vrbicij, armis repeteret.* Οὐρεβικίης tamen retinere nihil vetat, cum etiam Iulius Capitolinus in Antonini Pij vita prodat, eam ipsum Antoninum *Britannos per Lollium Vrbicum legatum vicisse.* vt vel idem ille Vrbicus, vel alius ex eius gentilibus hic notetur. nisi forte aliquis vrbicum appellatiue hic atque absolute pro prefecto vrbis positum existimat ; vt apud Ælium Lampridium in Antonino Elagabalo, *Prefectum vrbicum saepe post cenam ad potandum vocabat, adhibebit & prefectis pratorio.*

Pag. 44. v. 4. κατ' ἔλλειψιν v. sic accipit, Si pater aut frater, aliique quos Iustinus enumerat, non fungantur officio suo, vel desint, tum mulierem eorum loco illum qui erret aut peccet, in viam posse reducere. alioqui κατ' ἔλλειψιν accipi posset etiam pro, *in delicto*, id est, si quis delinquat, si quis à recta officij regula declinet. vt *χρεῖς τῶν πειθέων* sit, etiam si non adsint qui persuasum habent & credunt— atque ita non male cum Lango nostro pro vs. 2. reposuerimus *πῆς, aliquis* : quod aliqua ex parte vidit etiam Perionius. V. 6. *σὺ γὰρ ἴσθις* mauult pro *σὺ γὰρ ἴσθις*. sed alibi quoque aoristum pro futuro vsurpat noster : ac nominatim 457. 36. *ἔσθις* itidem pro *ἔσθις* : & 457. 7. *ἔσθις*.

γῆν pro ἀποπέσειν : ac rursus 294. 31.

Pag. 43. v. 35. in commatio illo, ὅς ἐστι γυναικῶν πρὸς ἀνδράσιν, desiderari μὴ vel ἐ, notauit idem Perionius. sed fortasse καὶ pro negatiuo μὴ à librariis est infulta. sequenti sane versu ea particula liquide expressa est.

Pag. 44. v. 17. de Anglorum cum mulieribus consuetudine Iustino suffragantur etiam Tertullianus libro De Virginibus velandis, Lactantius lib. 2. c. 15. atque adeo & Iosephus, occasione sumpta ex Genesios capite 6. sed Perionius Hieronymum & Augustinum magis probat, qui per Dei filios eo loco accipiunt Sethi posteros, & per filias hominum, filias è Caini stirpe propagatas. V. 31. idem P. mauult τὸ θεμελίον, patrio casu.

Pag. 45. v. 4. p. quoque legit ἐπὶ καταλύσει τῶν δαιμόνων : vt expressum hic sit illud i. Ioann. 3. ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τῶν δαιμόνων. V. 15. eadem iisdem pene verbis infra 55. 20.

Pag. 46. v. 28. r. mauult ὅς ἐστι χεῖρῶν vt pag. 48. v. 24. sed mutatione nihil opus est, cum ὅς idē hic sit quod πούτῳ, διλογίῳ, vel simile quodpiam declaratiuum. V. 30. idem transmutatis orationis partibus legit ἐλέγχοντες ἐνεργῶντες, *conuincuntur facere.* Sed neque hic mutatione opus est. sensus est, *ἐνεργῶντες μισοῦσθε, διὰ τὸ ὅτι αὐτῶν ἐλέγχουσθε, efficiunt vt odis malorum expectantur, propterea quia per ipsos coarguuntur sua improbitatis.* nam veritas odium parit.

Pag. 47. v. 9. idem P. εἰ ἐπιτρέξῃ ἢ μὴ σωθῆκε τὸ ἐκ αὐτοῖς μεγαλεῖον, ἢ σωθῆκε.

Pag. 48. v. 18. idem legit, διὰ τὸ λογικὸν ὄλον τῶν φαινόμενα δὲ ἡμῶν χεῖρῶν γινώσκω. V. 38. idem platonis locum ita citat, τῶν οὐκ ἐπιπέτῳ καὶ πατήρ πῶς ἂν πάντες εὐρεῖν τῶν ἔργων, καὶ εὐρεῖντα εἰς πάντας ἀδελφῶν λέγειν. Xenophontis locum, v. 21. citat idem è Cyri πρὸς δαίμονα.

Pag. 49. v. 31. idem traiecto verbo legit, καὶ πεπείσθη πατὴρ ὀνειδιῶν, φεύγοντα.

Pag. 50. v. vlt. idem legit, καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀπὸ τῶν ἀθλῶν. sed verius fortasse καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀθλῶν : vt genitiuus ille τῶν ἀνθρώπων è marginali vel interneali glossa in contextum irreperit. nam οἱ ἀπὸ τῶν ἀθλῶν eleganti ellipsi dicuntur *athletæ, qui athleticæ dant operam* : vt οἱ ἀπὸ τῶν σοφῶν, Stoici, & alia consimilia.

Pag. 51. v. 2. idem pro ἔχει legit ἔσθι, & ad sequēs ἔλκοντα refert : vt ἔστιν ἔλκοντα sit *distribunt.*

Pag. 52. v. 2. pro διὸ quoq. legit διὰ τὸ : & mox ibidem verius est actiuum τὸ γαστρικῶν. Seq. v. post ἐπίστανται addit ἀσθενῶντας : & rursus post καταψυφισμένοις interfert εἶναι : aut pro participio reponit infinitiuum καταψυφίζεσθε. V. 8. *ἰατρῶν* pro simplici *ἰατρῶν* positum : at præcedens *ἡμῶν* cum suo comitatu referendum ad nomen ἀσθενῶντων. V. 9. periodus de Simoniam dogmatis reiectione, perionio supposititia videtur, vt quæ nec cum antecedentib. nec cum sequentib. cohæreat. V. 13. idem mauult πεισθῆκεν, fut. indicat. atque adeo totam hanc periodum, nempe *ἰατρῶν δὲ ἡμῶν, vsque ad σωτηρίας*, v. 23. post *σὺ γὰρ ἴσθις* collocandam autumat.

Pag. 52. v. 20. sic potius sonant Græca : *quæ, & facta & scripta, omnibus legere concessum est.* i. quæ nō

modo perpetrata sunt turpissime, sed litteris quoque pari turpitudine mandata, & libere passim teruntur ab omnibus. Seq. v. P. legit ἡ μὴ παύσασθε, Nec cessemus: & mox presenti tempore, παύσαντες ἡ παύσασθε. sed mutatione non opus est si post παύσασθε cum Lango subaudiamus participium λέγοντες, aut aliud eiusmodi. V. 5. idem ἡ μὴ mauult, relatione ad εἰς facta: & seq. v. ἡ μὴ. Sed neque hic vlla opus mutatione. sensus enim est: Faxit ergo Deus vt & vos, sicut Pietatis & Philosophiæ titulo dignum est, (Pij namque ac Philosophi appellamini) iustum pro nobis feratis iudicium. De εἰς dicitur in Indice.

IN SEQUENTEM APOLOGIAM à doctiss. abbate Iacobo Billio, Sacrarum Observationū lib. 2. conscriptum est integrum caput, sextum numero. in quo post hanc inscriptionem, *Iustini ad Antoninum Apologia quibusdam locis partim in Græco, partim in Latina Perionij interpretatione, correcti*: subiicit hanc præfatiunculam: *Inter legendum qua Iustinus Martyr in sua ad Antoninum Imperatorem Apologia pro Christianis disserit, quid obiter animaduertentim hoc capite complecti libet.* Eas igitur obseruationes vt perionianis deinceps intexam, Non longe ab initio (inquit idem Bill.)

Pag. 53. v. 9. mendum in his verbis inesse suspicor, οἱ ἢ κρίσει ἀπὸ πείθει τὰ θελήματα ἐπάγειν ἀξίους: ac pro ἐπάγειν, ἐτάζειν substituendum esse, id est *examinare*. Hæc ibi Billius: quibus suffragatur locus similis 55. 35.

Pag. 54. v. 23. non mihi dubium est (inquit ibidem idem Billius) (quin post εἰς addēda sit particula μὴ, & v. seq. delendum αὐτῶν. Hoc. n. vult Iustinus, Christianorum partes esse, tam fidem quam vitæ rationem omnibus. excutiendam ac considerandam proponere: ne alioqui crudelitatis, quæ per ignorationem animique cæcitate ab Ethnicis in ipsos exerceretur, pœnas ipsi Deo pendant.

Pag. 55. v. 29. idem Billius legit πύτων, accus. casu. V. 24. perionius cum præfatione legit ἐν ἑλλήσι: vt seq. v. ἐν βασιλεύσι.

Pag. 56. v. 30. legendum puto, (inquit supra dicto loco Billius) ἀπὸ πάντων διὰ τὸς ἀσεβήτας ἡμῶν καὶ ἀδικήτας. Hæc enim est Iustini sententia: non proinde Christianos omnes sceleratos habendos esse, quod quidam tales deprehensi sint; quemadmodum nec rei omnes condemnari solent propterea quod quidam interdum sceleris conuincantur. Hæc B. perionius quoque ἀσεβήτας ἡμῶν legendum esse monuerat.

Pag. 57. v. 2. Perionius pro ἡμῶν legit ἡμῶν: vt pro nobis Christianis intelligamus. V. 25. idem diuise legit ἡμῶν οἱ, vt & Lango. V. 29. idem transmutato nominum casu mauult, ἡ ἡμῶν ἐξ ἑσθλῶν τῶν θεῶν ἢ ἀσεβῶν, i. Non enim hæc Dei formam habere arbitramini.

Pa. 58. v. 33. pro πῶτα congruentius cum p. legemus τῶτα: vt scilicet respondeat singulari εἰς. Idem mox pro εἰς mauult potentialem αἰ, quod sequatur εἰ μὴ -- sed tunc potius præmissio adiectiuo dixisset auctor ὁ θεῖος λόγος. iam cum passim particulam αἰ Iustinus omittere soleat, relictus θεῖος εἰς per ætiologiam capiemus pro, *diui-*

nus cum sit. V. 43. idem γρηγοροσκοπίας legit accusatiuo casu: quia eodem casu antecessit χριστιανίας, de qua constructione à nobis quoque annotatū aliquid ad 4. 21. Eodem versu, hæc verba (inquit Billius) εἰ ἢ ἀνθρώπων βασιλείαν προσδοκῶμεν, καὶ ἡμῶν, ita verti debent: *Si enim humani regnum expectaremus, saltem negaremus: scilicet nos Christianos esse.* nam vt vertit Perionius, nimis obsecurus est auctoris sensus. nisi fortasse typographi vitio in eius interpretationem particula s̄ obrepit. Hæc Billius.

Pag. 59. v. 9. pro ὅς λαθεῖν perionius legit τὸ λαθεῖν. sed non minus aptum ἡ λαθεῖν: quia ὅς & ἡ propter affinitatem quam in tachygraphiæ cōpendus habent, sæpenumero à librariis non satis attentis confunduntur. V. 22. ante ista verba, εἰ ἔμαθον, aliquid deesse videtur perionio; quia cū superioribus non coharet: aut certe traiecta esse ex illo loco, p. præced. v. 12. εἰ ἢ οἱ πάντες ἀνθρώποι πάντα ἐγνώσκον: & statim post hæc ipsa legenda esse, ἡ εἰ ἔμαθον καὶ ἐπίδηξεν θεὸν ἀδύνατον εἶναι λαθεῖν, & quæ sequuntur, vsque ad hæc verba, καὶ κοίμοι ἦσαν. V. 25. grauiter à Perionio erratum est, cum hæc verba, καὶ διὰ τὰ ἐπικτεῖναι ἐν παντὶ κόσμῳ ἦσαν, ad hunc modum transtulit: *etiamsi in sepulcris qua erecta sunt, omni ratione ornati sint.* ita enim potius vertere debebat: *saltem ob impendentia supplicia probitatem omni ratione coluissent.* Hæc Billius. V. 26. perionius aut ὑμῶν συμφορῆς legendum censet, aut ἡμῶν συμφορῆς. sed nulla mutatione opus est. sensus enim est, *συμφορῆς ὅς καὶ ἡμῶν, perinde vt nos quoque fatebimur.* V. 28. scæde labitur Perionius, (inquit Billius) cum δυνάτων, *hominum de plebe* vertit, pro *carnificum.* vult enim hoc loco Iustinus, Supplicii inferendis delectari, carnificum potius esse quam bonorum principum. Eiusdem farinae est quod v. 43. hæc verba, ὅς ἢ τῶν διαδύχων πονίας ἢ πείθει, ἢ ἀδελφίας πατρῶς, ἢ ἀσεβῶν πάντες, ita reddit, *Quemadmodum enim parentis paupertatem, mala, & dedecora, omnes suscipiunt: cum contrarium omnino velit Iustinus.* Hæc Bill.

Pag. 61. v. 41. perionius è Matth. 10. hanc lectionem annotat, πᾶς ὁ βλεπὼν ζωῶν: & mox, ἡμῶν χεῖρας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. sed Iustinum in citandis Scripturæ testimoniis, sententiam magis quam verba sequi: quemadmodum etiam p. 62. v. 27. in loco è Matth. c. 5. & Lucæ 6.

Pag. 65. v. 25. particula ἢ ante verba ista, εἰ ἐν σώματι, perionio redūdere videtur: sensum enim esse; *Atque ei qui rem consideret, incredibilis videtur si in corpore non simus, & aliquis.* V. 30. idem cum præpositione legit ἐν τῷ σώματι.

Pag. 66. v. 18. Sibillæ locum citat idem ex libro tertio extremo. Idem seq. v. mauult ἡσθλῶν περ, vt apud Herodotum & alios.

Pag. 67. v. 9. perionius Liberum dispersum vertit, pro, *discriptum*: & v. 14. ἡμῶν περὶ δὲ, *sublimes pendere*, pro, *inter sidera relatos esse.* At v. 23. Græci codicis errorem secutus est, cum ita vertit; *nisi quod hæc ita scripta sunt ad præstantiam adhortationemque eorum qui erudiuntur.* hic enim in Græco pro διαδοχῶν ἀπορῶν apertissime legendum est διαδοχῶν, id est *corruptelam.* V. 36. lego ἀδίκως. Hæc Billius.

Pag. 68. v. 15. quia longus hic orationis est am;

ambitus, Perionio primum membrum pertinere videtur vsque ad hæc verba, εἰ δὲ ἀποδείξῃς ὅτι, atque hæc sola, τὸ πῶν ἔλασεν πικισσάμεθα, esse membri secundi. ad hæc, aptius fortasse legi πύτων, patrio casu, numero multitudinis: vt hoc pronomen πύτων omnia superiora demonstrat. nam ὧν, in hoc membro, ὧν ἐδῶς μάρτυς, fortassis ferre τὰ δόγματα & quæ sequuntur. vt sententia sit; dæmonas de Christianis sparsisse facinora impia & flagitiosa, quorum nemo sit testis, nullaque probatio.

Pag. 69. v. 28. pro τείτων (ait Bill.) Epiphanius habet Γιτδῶν. V. 39. miror fugisse Perionium qui horum verborum sensus esset, πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς αἰδέσεως. Loquitur enim illic Iustinus de Helena quæ antequam se cum Simone coniunxisset, palam se in meretricia vita collocauerit. Hæc autem ille sic vertit; *Helenam primum in te-cto statuerunt.* V. 25. in his verbis, ἵνα μὴ δὲν διώκω-σθω, legendum potius existimarim ἀδικῶσθω. Hæc Bill. Seq. v. notat Perionius legi posse etiam τὰ ἡρόδωρα, procreata, i. natam prolem.

Pag. 71. v. 30. posterius μὴ, ante ἀδελφίδεις, redundare videtur Perionio: itemque ἀπὸ seq. v. perperam. V. 24. in illis (inquit Billius) ἢ μὴ εἶνα αὐτὸν διὰ τῆς ὁμολογίας, fortasse pro διὰ τῆς legendum διακρίσεως, vel ἀπὸ τῆς, i. plane. V. 29. incommode prorsus à Perionio redduntur hæc verba, μὴ τὸ ἐκλεθέντων πρὸς μὴ ἀδελφίδεις, δυνατοῦ ἢ. sic enim vertit; *ne quis eorum qui expositi erant, i. eorum comprehensus, morte mulctaretur.* cum sic verti debeant; *ne quis eorum qui expositi erant, à nemine susceptus, interret.* Hæc Bill.

Pag. 72. v. 27. in Herodis nomine vitium esse vidit etiam Perionius. argumentis supra allegatis adde hoc ex Eusebij Chronico, circa mundi annum 490. *Ptolemæus Philadelphus Iudeos qui in Aegypto erant, liberos esse permisit, & vasa Elcazaro pontifici Hierosolymitarum votiuâ transmittens, diuinas Scripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per lxx interpretes transferre curauit: quas in Alexandrina bibliotheca habuit, quam sibi ex omni genere litteraturæ comparauerat.* Iustinum memoria hic lapsum esse vix credibile est, multo minus verisimile ignorasse. potius librorum fides hic suspecta est.

P. 78. v. 18. pro ἡδὲ Billius legendum putat ἢ.

Pag. 81. v. 19. non Moses hoc scripsit, sed Iesus Sirachi filius in libro qui Ecclesiasticus inscriptus est, cap. 15. quamquam hæc aliis ibi verbis expressa sunt: inquit Perionius. V. 42. αἰτία ἐλομέ-νη, εἰδὲς δὲ ἀνάπτος, Perionius vertit, *Causa est id quod probatum & electum est:* ego autem, *Culpa est illius qui elegit.* nihil enim causæ est cur receptâ lectionem submoueam ac Perionij sententiæ subscribam, qui in Annotationibus legendum censet τὸ ἐλόμενον, fallitur enim illic, dum τὸ ἐλομέ-νη passivè intelligendum esse putat. actiuam enim plane significationē habet, nec vnquam apud Græcos auctores in passiva reperitur. Hæc Bill.

Pag. 82. v. 12. Perionius legendum censet παρ' αὐτῆς, scilicet εἰ. V. 14. ἀπειρησάς, quod magis Perionio arridet, (inquit Billius) huic loco non quadrat. V. 27. ἐπιστάμενοι πάντων ἐναρέτου φανήσασθαι, Perionius vertit, *quod exploratum habeamus fore vt ea quæ omnibus grata sunt appareant.* ego, *fore vt ea*

omnibus grata videantur. V. 36. εἰ οὐκ ἐξ ἡμετέρου ἢ ἐπιπύρωσιν πιστοῖν, Perionius vertit; *per quos etiam nondum rem ipsam corroborauit:* Langus, *extremum decretum consummationemque fecit.* at ego, cum hæc vox ἐπιπύρωσιν mihi suspecta esset, ac vicinam aliquam aptiorem exquirerem, tandem, nisi me omnia fallunt, eam inueni. nec enim dubito quin ἐπιπύρωσιν legendum sit, id est, *conflagratio:* quemadmodum & legitur in præcedente Apologia, tum etiam in hac ipsa pag. v. 36. & pag. 93. v. 24. vult enim Iustinus, prædestinatorum causa, quorum nondum expletus est numerus, extremam illam conflagrationem differri. Hæc Billius.

Pag. 85. v. 5. (ait idem Bill.) παρεχόμενον pro διαχόμενον à Iustino vsurpatum esse censeo. ac proinde vertendum existimo; *non solum autem, sed etiam intererunt:* non, vt Perionius, *aliis abusi sunt.*

Pag. 91. v. 31. dubium est vtum participium ad hos patrios casu, καὶ μὴ δὲν δὴ καὶ, referendum, vtum ὁμολογουμένῳ, an ὄντων, ac fortassis etiᾶ καὶνῶν aptius quam καὶνῶν legetur. ad hæc sententiam obscuram reddit patrius iste casus, τὸ αὐτῶν: inquit perionius. sed ferri tamen vulgata lectio potest; hoc sensu: *Neque enim mortem timemus, cum in confesso sit, omnibus omnino moriendum esse, neque aliud quidpiam noui (ac peregrini) sit, quam quod in hac administratione omnia sunt eadem.* Seq. v. f. legi possit etiam ἐναρέτου, alicubi.

Pag. 93. v. 22. aliis verbis hæc à Platone in Timæo, & ad proportionales calorum accommodari, nec τείτα dici, sed τεπλά, notat idem Perionius. V. 33. duo ista commatia, καὶ πύτων, καὶ χύρων πύτων πᾶς ὄψεως, idem P. præcedenti versu collocat post βαρβαρῶν τὸ φθίσμα.

Pag. 97. v. 37. hoc loco, ὁ παρὰν λαὸς ἐπισημαί-νων Αμύω, Perionius ἐπεσημαίων vertit *benedicere:* ego potius *acclamare.* Sunt vero hic alia quoque loca in quibus lapsus mihi fuisse videtur, vir alioqui doctissimus. Ex multis autem hæc se legi, vt qui ipsius elegantissimo traducendi genere delectantur, Græca quoque sibi interdum consulenda existiment. Hactenus Billius.

Pag. 99. v. 36. ad tres sequentes epistolas quod attinet, solam Adriani à Iustino hic positam esse censet Perionius; alteras duas, quæ illam sequuntur, non à Iustino, sed ab alio additas esse, quod eas ad rem pertinere cerneret. videri autem Antoninum rium partim hac Iustini, partim aliis aliorum orationibus adductum, eam quæ secunda est, ad Asianos de Christianis ac pro Christianis scripsisse epistolam. Tertia sane Iustini tempora superat. nam (vt in Eusebij Chronico est) quarto Antonini rii anno, Iustinus Apologiam pro nostra religione conscriptam Antonino tradidit. & tertio decimo eiusdem Antonini anno, persecutione sibi à Crescente cynico suscitata, gloriose pro Christo sanguinem fudit, anno Christi clix. bellum vero Marci contra Germanos, Marcomanos, Quados, Sarmatas & Dacos, cuius in tertia epistola fit mentio, incidit in annum Christi cxlii. vt idem Eusebij Chronicon declarat.

Pag. 100. v. 25. verba ista, καὶ ἵτερά πνα ἐμὲ δῆλοσ ἀπνα ἢ δυνάμεθα ἀποδείξαι, non agnoscit Rufini

vers. 15. eadem Panuini versio legit *Carnuto* : ut in Eusebii Chronico est, anno Marci xviii. de hostibus triumphavit, quos per triennium apud Carnutum habens stativa castra, vastaverat. ubi mase. codex habet *Carnuntum* : recte, sicut nempe à Paterculo, Plinio, Ammiano & Antonini Itinerario *Carnuntum* in Pannonia prima ponitur. Paulus Diaconus suo tempore corrupte *Carantanum* appellatum scribit. Ptolomæo *Καρνύς* est; ut tradit Ortelius. V. 22. *Καρνύς* *Δεκάτης*. accipietiam posset pro *ἐν Δεκάτης*, undecimæ. Sed Panuini versio transpositione facta legit *Καρνύς* *Γενίνας*, & *Δεκάτης* *Θεσσαλία*, ut in Goltzii quoque Thesaurο, 1. *Flavia Genina*, & x. *Fretensis*, ex vetere inscriptione. Xiphilinus noster (214. 18) *Decimam geminam* in Pannonia superiori collocat. quod non male ad hoc bellum quadrat. *Ἰδιμοί* autem siue *Gemini* cognominabantur, ut idem Xiph. ibidem tradit, ὅτι ἐν δύο ταμίαιον ἀλλήλοις ἀμειψόμενοι ἐστίν, quoniam à duabus legionibus inter se mistis constiterant. Eusebius loco supradicto, Eccles. hist. lib. 5. c. 3. *Melitine legionis* precibus pluuiam impetratam scribit; & Apollinarius (ut ibidem tradit idem Eusebius, & in Dionis epitome confirmat Xiphilinus) eam inde *Κεργυνοβόλον* cognominatam auctor est; quia videlicet suis precibus pluuiam Romanis, & hostibus ictus fulminis impetraverat. in Goltz. Thesaurο ut xi. *Gemina Felix*, ita xii. *Fulminatrix* ex vet. inscriptione legitur.

Pag. 102. v. 25. *Vitrasius Pollio* præfectus vrbis, idem forsitan est qui Fastis Panuini *T. Vitrasius Pollio*; qui consul fuit cum Seruilio Pudente, anno Christi 177. hoc autem Marci bellum ab eodem Panuino refertur in annum Vrbs 927. Christi 175. Antonini 13. Breuiter porro epistolæ huius argumētum complexus est Tertullianus, cum Apologetici aduersus gentes cap. 5. ait, *Selitteræ M. Aurelij grauisissimi Imperatoris requirantur, quibus illam Germanicam sitim, Christianorum forte militum precationibus empetrato imbre discussam contestatur, sicut non palam ab eiusmodi hominibus penam dimouit, ita alio modo palam dispersio, adiecta etiam accusatoribus damnatione, & quidem tertiore.*

P. 103. v. 1. libellus hic *De Monarchia* vel imperfectus videtur Perionio, vel certe alter eodem argumento à Iustino scriptus: quia Eusebius Cæsariensis tradit Iustinum *De Monarchia* scripsisse librum, in quo non solum diuinis oraculis: sed etiam gentilium scriptorum testimoniis Dei monarchiam probarit, cum in hoc libello tantum gentilium allegentur testimonia; atque adeo in principio libelli non ex sacris Scripturis, sed ex Poëtis testimonia hic promittantur à Iustino.

P. 107. v. 37. post tres primos Euripidis ex Oreste versus, Perionius addendum censet, *ὃ πάρι*, vel simile quid: quia inter hos & sequentes versus fere sex paginae sunt interiectæ.

Pag. 108. v. 4. idem P. legit *περὶ τῶν ἰσθμῶν*. sed verius *περὶ τῶν ἀγῶν*. V. 7. idem *ἐπιτεκνωθῆναι*, passue scilicet, *procreatos*: & seq. vers. *ἐπιτεκνωθῆναι*. V. 42. commation istud, *ἐν Διφίλω*, suspen-

ctum est Perionio; nec immerito fortasse: cum apud Athenæum & Stobæum inter Menandri fabulas *Διφίλος* quidem & *Δύσκολος* legantur, sed *Διφίλος* nulla fiat mentio. Si ergo Menander nullam hoc titulo scripsit fabulam, fieri potest ut cum fabulæ nomen omisissum esset, & ab alio qui à Diphilo citatos hosce versus meminisset, in margine adscriptum esset nomen Diphili, librarius re non intellecta, scripserit *ἐν Διφίλω*. nisi forte Iustinus *ἐν Διφίλω* scripsit, ac Menandrum à Diphilo isti mutuatum indicauit. nam eodem tempore hos comicos vixisse, ac Diphilum fuisse *ζωοεικότατον*, Giralduus in Dialogo de Poëtis tradit. apud Diphilum sane primos duos versus exstare notat Perionius, & quidem in priore pro *διότι τὸν* legi *ζωοεικότατον*. Sequenti versu idem Perion. mauult *πῶς*, imperatiuo modo: sed retineri tamen & infinitiuum *πῶς* potest, subaudito *μέμνησο*, *δέλε*, aut alio eiusdem generis imperatiuo: cuius modi ellipsis non apud poëtis tantum frequens est, sed inuenitur interdum etiam in prosa, nominatim apud Pausaniam 132. 21.

P. 109. v. 37. non Demodoco, sed Phemio τὸ αὐτοδιδασκτον ab Homero tribui, ex Odyss. decimo annotat idem Perionius, locumque ibi Paulo aliter ita legi monet, *Ἀυτοδιδασκτος δ' εἰμι, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶ οἶμας Παντοίμιας ἐπέφουε*.

P. 110. vers. 15. notat Perionius hunc librum multo esse prolixiorē eo quem Photius à Iustino scriptum dicit. nam Photius Iustinum in primum & secundum Aristotelis *De natura* scripsisse ait, cum hic etiam in tertium, quartum, quintum & octauum *Physicum*, & præterea in primum, secundum, ac tertium *De cælo* scriptum videamus. Præterea cum Photius Iustinum scripsisse dicat contra Quintum corpus seu Quintam naturam, & contra Motum æternum, incertum esse de hoc ne, an de alio separato tractatu id Photius intellexerit. Ad hæc ex ipsa Iustini ad Paulum præfatione hoc intelligi, non in vnum Aristotelem, sed contra omnes Gentiles scriptum esse hunc librum, dum significat esse à se postulatam *βραχέαν πινὰ ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν περὶ θεῶν καὶ κόσμου δειμάτων*. cum igitur in hoc tractatu Aristotelis tantum de istis rebus sententia refellatur, non inepte aliquis coniecerit Appendicem huius opusculi esse primum capitula illa *Περὶ τῶν Ἑλλήνων* 196. 12. deinde *Quæstiones & responsiones Græcicas De Incorporo, de Deo, de Resurrectione mortuorum* 195. 17 : 201. & tertio loco *Quæstiones ac Responsiones Christianas ad Græcos* 159. 16. Denique hoc mirum videtur Perionio, quod Iustinus, qui ante mille quadringentos & triginta vixit annos, ad vnum Paulum scribens, in eo compellendo vtatur numero multitudinis, sic enim inquit: *πῶς πῶς οὐ πῶς ἀποδυμίαν ἐν ἑμῶν, ὃ πῶς πῶς πῶς ἀποδυμίαν Πάρι, σπῆδρα ἴσων διάπτουρον [ὄρων], ἐπιτίμωσ ἑμῶν ἐπιτίμωσ ἀπὸ τῶν ἐν ἐπιτίμωσ μοι, & quæ sequuntur. cuius generis est quod mihi quoque scrupulum iniicit infra 161. 18. *ἐπεὶ δὲ ἴδωμεν τῆ σὺ θεοσιβά τὸ ἑμῶν παρὶ ἡμῶν ἐγγράφωσ ἐκλογὴν τῶν λόγων τῶ ἀσέβων*. illa enim periphrasis recentiorum est temporum, nec alibi à Iustino vsurpata.*

parata est, & hoc titulo insignita, *QVÆSTIONES GENTIBVS POSITÆ*. qua de re supra quoque ad 110. 15. Iustino autem pro Aristotele respondere, rationesque & argumenta eius diluere, nec Perionio propositum fuit, nec nobis. In sequentes quæstiones nihil à Perionio annotatum inuenimus. tantum in versione ad marginem 207. 8. annotarat, pro άλλο fortasse legendum άλλος, aliter. sed neque hic, neque in ceteris, mutatione opus est nam per άλλο istud toties iteratum, significare vult auctor *Aliud argumentum*. itaque transibimus ad Dialogum cum Tryphone.

Pag. 217. v. 23. versus ex Iliadis sexto, vbi sic vulgo legitur, in congressu Diomedis cum Glaucō, *τις δὲ σὺ ἐστὶ σείσειε καταβνυτῶν ἀνδρώπων.*

Pag. 218. v. 6. Perionius legit. *ἀδρα γὰρ καὶ ἔλευθερία ἔπεται τοῖς δεξιῶσι πάντι, πικρὴν τε ὁ π βδλονται καὶ λέγειν.* V. 10. idem, *καὶ ἐμὲ καὶ σέ,* deleto ἐπ, vt quod redundet. sed id, ne quid de corruptis vestigiis tollatur, melius in ἐπ vertemus, vt supra notauimus.

Pag. 220. v. 12. Perionio quoque scrupulum mouet commation illud, *μὴ ἐναντία δεξιῶσι ὡσεύει:* præsertim cum insolens ac poësi magis quam prosæ vsitata sit illa particula ὡς & deriuatorum ex ea, postpositio, sicut apud Virgilium, *lupi cum Rapores.* ideoque & ipse transponenda hæc putat, nempe post *ταῖς τοιαύταις διατρίβαις:* vel *δεξιῶσι* reponendum pro *δεξιῶσι:* vt sit, *Itaque noli huic instituto meo aduersari.* De transpositione monuimus nos quoque supra. nunc addo, fieri posse vt non Iustini sit hoc commation, sed à docto aliquo exeticas additum. in cuiusmodi enarrationibus *διπλασθῆ, διπλοῦσι,* & similia, non raro postponuntur.

Pag. 221. v. 21. nomen illud *πάτες* redundare videtur Perionio. fateor & ego non esse profus necessarium: sed honoris tamen gratia hic additum à Iustino haudquaquam dubito: præsertim cum pag. præced. v. 39. canitie pariter ac moribus venerabilem fuisse hunc senem appareat. *ἀλλα* quoque sequenti v. magis ab alio quam à Iustino additum censet idem Perionius. sed retineri & illud potest, si ζῶα latiori significatione accipiamus pro quibusvis anima & vita præditis, vt infra de spiritibus animali specie visis 417. 1. & 30. & Iustinus hic loquitur tamquam adhuc Platonicus, non vt Christianis.

Pag. 228. v. 21. adnotat Perionius, cum in Græca editione nulli omnino loco apposita sit nota vnde sit desumptus, siue ex sacris siue ex profanis sit litteris, propterea sibi maximo cum labore inuestiganda fuisse omnia: deinde inter eam Septuaginta versionem quam secutus est Iustinus, & eam quæ hodie prostat, maximam à se repertam esse dissimilitudinem. vsus autem se illa Bibliorum editione quæ Basileæ ex Heruagiana officina prodiit anno 1545. quam cum & nos in plerisque consuluerimus, ex Perionij annotationibus ea dumtaxat excerpemus quæ in superioribus annotationibus à nobis sunt præterita. Itaque vt hoc spicilegium prosequar 229. 11. vulg. B. Esaiæ 55. *ἰδοὺ ἔθνη ἃ καὶ ἠδυσσάσθησαν ἐν λαοῖ-*

Pag. 229. v. 13. eadem B. *ἔνεκεν Κνεῖν τῶ θ. σου.*

Pag. 230. v. 8. eadem B. Esaiæ 52. *καὶ δεξιᾶ ἀδυσσάσθη καὶ μετρωειδισσάσθη σφόδρα:* & v. 10. *τὸ εἶδος σου, καὶ ἡ δεξιὰ σου ἀπὸ ἡῶν ἀνδρώπων:* & seq. v. *διανομάσθη,* media forma: & v. 20. *παρὰ πάντα τὰν ἡῶν τῶ ἀνδρ.*

V. 25. eadem B. Esaiæ 53. *παιδεία εἰρήνης ἡμῖν ἐστὶ ἀπὸ αὐτῶ:* & v. 33. *τὴν ἡμεῶν,* omissa coniunctione ὅ-

V. 36. eadem, *αἰσχύαν ἡ ἰποπτεῖν, ἐδὲ δέλεος ἐν τῶ σῶματι αὐτῶ.* cum Iustini lectione facit quod 1 Petri 2. legitur, *καὶ ἔχ εὐρέθη δόλος ἐν τῶ σῶματι αὐτῶ.*

Pag. 231. v. 18. eadem *ἐχ ὡς γυναικα,* addita negatione.

Pag. 232. v. 1. P. mauult cum vulg. B. Esaiæ 55. *μαρτυροῦν αὐτῶν ἐθνεσι δὲ δικα,* sublata distinctione intermedia. Præcedente vers. eadem B. *τὰ ὅσα Δαβιδ,* absque articulo. V. 17. eadem B. *κατὰ τὴν ὁ ἰεπὶς ἡ γλῶσση,* mutato verbi accentu, addito articulo, & transpositis commatiis: itemque vers. 30. *εἰαὶ pro αὐ:* & seq. vers. *ἢ μὴ ἀποσραφῆ πρὸς με κενόν,* ἵως αὐ τελεσθῆ ὅτι αὐ ἠθέλησται.

V. 24. Perionius *διαχθῆσθε* mauult, quia & B. Hieronymus tam ex Hebraicis Bibliis quam ex septuaginta interpretibus vertit *deducimini.*

Pag. 233. v. 2. vulg. B. Esaiæ 58. *εὐέσιεσται, ἰνενιουνται,* passiuè. Ab eisdem abest ἰδοὺ vers. 6. Sic eadem v. 12. *νυσθῆσαν δεικτιῶ,* absque commatio intermedio. Contra v. 16. eadem, *πᾶσά σου συζηρεθῆ,* inserto pronomine. V. 28. eadem *τὴν ἀπὸν ἐν ἡυχῆς σου,* transposito pronomine. V. 32. eadem *πανθῆσεται,* singulari numero, more Attico. V. 34. eadem *ὡς πρὴν ἢ μὴ ἐξέλιπεν ἕδωρ,* omisso commatio intermedio, & variato relativi casu.

Pag. 234. v. 25. vulg. B. Esaiæ 57. *πρὸς σῶπυ ἀδικίας,* absque articulo. Sic vers. 29. *σπέρμα μνηστῶν καὶ πέρνης,* omisso commate intermedio.

Pag. 235. v. 5. eadem Bibl. Esaiæ 52 post *δὴ μῶς* addunt *διὰ παντός* V. 28. pro *ἢ κατανόητε* Matthæi 23. est *ἀφῆκατε,* Lucæ 11. *παρέρχεσθε.* Sequentia paulo diffusius apud Matth. leguntur, hoc modo, *Ὅσα ἡμῶν ἡσθηματῆς καὶ φαιεσῶσι ἰσοκρίτα ὅτι πρὸς κριάζετε τὰ φοῖς κεκατηάωσις, οἵπτες ἐξῶθεν ἐμὴ φάνοι ὁρῶσι, ἐσθῆν ὅ γμουσὸν ὁσῶν κεκῶν καὶ πάσις ἀκαθαρσίας ἔπω καὶ ἡμῆς.* Iustinus breuitatis gratia contractis verbis sensum tantummodo expressit. Sed & v. 31. variat. ita enim est apud Matthæum; *Ὅσα ὅ ἡμῶν ἡσθηματῆς καὶ φαιεσῶσι ἰσοκρίτα ὅτι κλέετε τὴν βασιλείαν τῶ ἐρητῶν ἡμαρταν τῶ ἀνδρώπων. ἡμῆς ὅ ἐκ εἰσέρχεσθε, ἐδὲ τῶν εἰσέρχῶν ἡσ ἀφίετε εἰσέρχῆν.*

Pag. 237. v. 14. Moïsis locus Exod. 32. ita legitur, *καὶ ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαχὴν καὶ πτεῖν, καὶ ἀνέσθσαν πᾶζεν:* iisdemque verbis citatur 1. Cor. 10. V. 16. commation illud *καὶ ἐλπιωσθη,* à vulg. B. abest: nec male: mox enim idipsum verbum repetitur. V. 23. quoniam in superiori editione post *ῥέσθη* perperam repetitur articulus τῶ, Perionius eum vertit in negatiuum aduerbium ἢ, mutatoque etiam verbi modo ac tempore legit, *ἢ μὴ αὐοῖ ἐστῆ.* ego verbo retento articulum cum R. St. expunxi. Meminit porro huius dicti etiam Ignatius epistola ad Heronem diaconum: cum de ieiunij & alimentorum moderato vsu loquens, hæc Scripturæ allegat testimonia, *τὰ ἀγαθὰ ἢ ῥῆς ἐδ- γαδε, καὶ ἐδῶδε κρέα ὡς λάχανα.* V. 46. vulg. Bibl. Deuteronom. 32. *ἡοὶ οἷς ἡ ἐστῆσις ἐν αὐτοῖς-*

pag. 238. v. 10. post *αὐτῶν* vulg. B. Ezech. 10. *interferunt copulatiuam & seq. v. post φουλάσσετε*, addunt hoc commation, *καὶ ποιεῖτε αὐτὰ* : & post hæc ipsa subiungunt, *καὶ τὰ σέβαστά μου ἀγάσσετε*, καὶ ἐν τοῖς ὀπιθιδεύμασιν Αἰγύπτου μὴ σιτανὰ μίγνυθε, transposito commatum ordine, conuenientius. Rursum eadem B. v. 14. καὶ ἔσω, imperatiuo modo : & seq. v. *γινώσκον διότι*, assumpta præpositione. V. 16. eadem *παρεπίκρανά με*, mutata persona : itemque seq. v. *τὰ τέκνα αὐτῶν*. V. 18. eadem *ἐκ ἐφυλάξαντο*, media forma : & seq. v. *ἂ ποιήσει αὐτὰ ἄνθρωπος*, καὶ ζήσεται : & v. 21. καὶ τὰ σέβαστά μου ἐβέλθου σπόδρα, mutata coniunctione, & addito aduerbio. V. 24. eadem cum articulo, *τιῶν ὀργῶν μου* : & mox, καὶ ἐποίησα, absque negatione. V. 26. eadem *ὧν ἐξήγαγον*, inferto articulo : & v. 28. *διασκοπέτω αὐτὸς*, addito relatiuo. V. 31. post *ἠπόσω το* eadem addunt membrum hoc, *πρæcedenti affine, καὶ ἐν τοῖς πρῶτοις μασί μου ἐκ ἐπορεύθησαν ἐν αὐτοῖς*. V. 33. eadem καὶ ἔδωκα, absque pronomine V. 36. eadem *ἐν τοῖς δόμασι*. sed δόμασι agnoscit etiam Hieronymi versio, *in tumeribus*. Perionius mauult *ἐν δόμασι, in edibus*, propter id quod sequitur de puero primigenio. Denique v. 32. eadem addito relatiuo habent, *ἀθανίσσω αὐτὸς*. V. 41. vulg. B. Amosi cap. 5. *ὧν τρέπον ἄν-* & seq. v. καὶ ἐμπέση αὐτῷ ἄρκος καὶ εἰσπιδήσῃ. εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀπερῆσῃ τὰς χεῖρας. V. 45. eadem ὄφρι absque articulo : itemque *ἑορταίς*.

Pag. seq. v. 1. & θυαίς v. 3. Rursum v. 45. eadem *αὐτῶν*, hæc, nom. casu : & v. 3. ἔστυξέ μοι, omisso relatiuo.

Pag. 239. v. 13. in vulg. B. post *Σαμαρείας* statim sequitur *ἀπερῆγυσεν*, omiffis intermediis : & mox καὶ εἰσῆλθον ἐαυτοῖς, addita copulatiua. V. 16. eadem B. ibidem, *διάβητε πάντες, καὶ ἴδετε εἰς Καλαβίω, καὶ διέλθετε ἐκείθεν εἰς Εματράβι* : & v. 20. ἢ ὑμετέρων ὀείων. V. 31. eadem *Ἰωσήφ* absque articulo. cetera notata supra. V. 37. Psal. 49. qui citatur, à vulgata Bibl. editione nihil prorsus discrepat, vt notauit Perionius.

Pag. 242. v. 10. ἢ Iustini est, atilogiam superiorum continens. nam in vulg. B. Esaiæ 65. legitur *ἐμφανὴς ἐζητήσῃ*, absque coniunctione. Eadem v. 12. *τῶ ἔθρι* : & mox, *αἰ ἐκάλεισαν* : & v. 14. *πρῶτος λαόν*, variata præpositione. V. 15. eadem, *ὅτι ἠπορεύθη ὁ δὲ ἔκ ἀληθινῆ* : & seq. v. *ὁ λαὸς ἔτις ὁ παρῆξίω ἡμεῶν με ἐναντίον ἡμῶν*. V. 25. eadē B. Esaiæ 63. *τὸ πλῆθος τῶ ἐλέους σου, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ σου, ὅτι*. V. 33. eadem, *ἢ κα μὲν κληρονομήσωμεν τὸ ὄρος τῶ ἀγίου σου. εἰ ἔσονται οἱ ἡμῶν, κατεπάτησαν τὸ ἀγίασμά σου. ἐξουόμεθα ὡς*. V. 44. eadem B. cap. 64. *σιτανήσῃ γὰρ τοῖς*.

pag. 243. v. 1. καὶ ἐρχομένην ἀλάδαρτοι-

pag. 243. v. 30. vulg. B. Esaiæ 42. *ἐπιχόσω σε*. sed infra quoque simpliciter *ἐχόσω* legitur 351. 1. & mox, *διαδίχην γήσους μου* : & v. 32. *ἐν δεσμῶν δεδεμένους*. V. 36. vulg. Bibl. Esaiæ 62. *ἰδοὺ, ὁ σωτήρ σου παρεγγίνεται ἔχων ἢ ἑαυτῷ μισθόν*. & v. 42. *ἰματίων ἐν βοσῆς*, omisso relatiuo : & sequent. v. *ὡρεῖς ἐν σολῆ, θία μὲ ἰχθός*. sed plenior Iustini lectio. Ab eisdem abest comma istud, *κλυδὸν ἐπάτησιν μονώτατε*.

pagin. 244. v. 3. eadem, *κατὰ γὰρ αὐτὸν τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς γλῶ*, duplici accusatiuo : quorum posterior haud scio an huc irrepsit ex sequentibus,

nempe v. 9. V. 7. eadem B. *αὐτὸ λαμβάνετο*, im̄ perfectum scilicet pro aoristo : & mox *ἐρρύπηται αὐτὸς ὁ βραχίον μου*, assumptis duobus pronomi-nibus. V. 19. vulg. B. Esaiæ 58. *ἰδὲ λαλήσεις λόγον ἐν ὄργῃ ἐν τῷ σῆματός σου*. V. 34. sententiam non verba Iustinus protulit ex Esaiæ cap. 3. nunc omiffis scilicet quibusdam, nunc mutatis. V. 36. vulg. B. Psalmo 13. *πάντες ἐξέκλιναν, ἀμα ἢ χρεώσθων. ἢ ἔστ ποιῶν χρηστότητα, εἰ ἔστιν, ἕως ἑνός*. itemque apud Paulum ad Roman. 3. Præterea hic omiffa quædam à Iustino, quædam ordine diuerso posita. membrum enim quod hic proxime sequitur, apud paulum secundo loco ponitur. deinde post *ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν*. vers. 40. addita hæc duo commata, *ὧν τὸ σῆμα ἀφῆς καὶ περὶ τὰς γῆρας. ὁ δὲ εἰς πόδες αὐτῶν ἐκχέται αἷμα*.

Pag. 245. v. 20. Perionius legit, καὶ ὁ μοι καὶ τῶς πολλοῖς δοκεῖ, *quod mihi, idem etiam plerisque aliis placet*. V. 34. vulg. B. Ieremiæ 4. *μὴ σπείρητε*. subiunctiuo modo : & mox *ἐπ' ἀκρίδαις*, datiuo casu.

Pag. 247. v. 42. vulg. B. Daniel. cap. 7. valde à Iustini citatione variant. quamobrem eas quoque discrepantias minutatim è Perionio annotare libuit. nam primum habent *ἕως ἔ*, communiore loquendi modo. V. 43. eadem, καὶ τὸ ἐνδυμὰ αὐτῶ λευκὸν ὡσεὶ γλῶν, καὶ ἢ ἀπὸ τῶ κεφ. & v. 45. ὁ ἔρνος αὐτῶ φλόξ πυρός.

Pag. 248. v. 2. eadem, *ἐκπροσέβητος ἔμπροσθεν αὐτῶ*, *grediens ante ipsum*. V. 4. eadem, *παρῆσθη ἔμπροσθεν αὐτῶ*, *adstant ante ipsum*. & mox, conuenientiori commatum ordine, *κεκρίθειον ἐκείσε, καὶ βίβλοι ἀνῶθησθ*. prius enim confidere solent iudices, post aperire tabulas. V. 5. eadem, *ἐδείξω τὸτε ἀπὸ φωνῆς* : & seq. vers. *τὸ κέρας ἐκείνο ἐλάλησ*, addito demonstratiuo, & variato verbi tempore. V. 7. eadem, *ἕως εὐρέθη τὸ θηεῖον καὶ ἀπόλωτο, καὶ τὸ σῆμα αὐτῶ ἐδέθη*. V. 8. vulg. B. ibidem, καὶ ἢ λοιπῶν θηρίων μετεσῆθη ἢ ἀρχῆ : & seq. vers. καὶ μακρότης ζωῆς ἐδέθη αὐτοῖς. V. 11. eadem, καὶ ὡς ἦτος ἀνδράπου ἐχέμενος κῶ : & mox, καὶ ἕως τῶ παλαῦ ἢ ἡμερῶν ἔρθεσσι : & consequenter, καὶ ἐνώπιον αὐτῶ πρῶσι-χθη. Sequentia, καὶ οἱ περισσώτερος πρῶσιχθη αὐτῶν, à vulgatis Bibliis absunt : quippe quæ in proxime præcedenti commate sat clare sunt expressa. Rursum eadem B. v. 14. καὶ αὐτῶ ἐδέθη ἢ ἀρχῆ καὶ ἢ πικρὴ καὶ ἢ βασιλεία καὶ πάντες οἱ λαοὶ, φυλαί, γλωσσαι, αὐτῶ δουλεύουσσι. V. 17. eadem B. ἢ πῆς ἢ παρελεύσεται : & mox, ἢ διαφθαρίσεται. Sequent. v. eadem, *ἔφειξέ το πνεῦμά μου, ἐγὼ Δανιὴλ, ἐν τῇ ἔξῃ μου*. vbi commation istud, *ἐγὼ Δανιὴλ*, procul dubio exegema est, ab imperito librario in contextum è marginali vel interlineali glossa insultum. V. 19. eadem *συνεπάρασον με*, composite. Seq. v. eadem breuius, *πρῶσιχθη ἐν τῷ ἔσσηκῶν*. V. 21. eadem, *ἀπὸ πάντων*, variata præpositione : & mox, καὶ ἐπὶ μοι πλῆ ἀκρίδων, καὶ πλῆ σίχρησιν ἢ λόγων ἐγνώσει μοι. V. 23. eadem post τὰ μεγάλα addunt τὰ ἔσοσεν. Sequent. v. eadem, *ἀνασίχονται ἐπὶ πλῆ γῆν*. Eadem rursum, καὶ παρεσλήφθη πλῆ βασιλείων ἀγίοι ὑψίστου, καὶ κατέχουσιν αὐτῶν ἕως αἰῶνος καὶ ἕως αἰῶνος. V. 27. eadem, καὶ ἐξήπιω ἀκρίδων ἀπὸ τῶ θηεῖον τῶ τετάρτου, ὅτι κῶ διάφορον παρὰ τῶ θηεῖον, θηεῖον φοβερὸν ἔσσησῶς. V. 30. eadem, *τῶς ποσὶν αὐτῶ συνεπάρασῃ* : & mox, καὶ ἀπὸ τῶ κερῶτων αὐτῶ τῶν δέκα : & rursum, καὶ τῶ ἐπὶ τῶ

ρου τῷ ἀναβαίνοντος, καὶ ἐπιπνέοντος τῷ πνεύματι ἁγίῳ.
 V. 33. eadem, τὸ κέρας ἐκείνο ᾧ οἱ θαλάμοι: & seq.
 v. καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ μείζων τῷ λοιπῶν. Et continenter
 ita pergunt eadem, καὶ ἐκείνου, καὶ τὸ κέρας ἐκείνο
 ἐπὶ τὸν πόλεμον μὲν τῶν ἀγίων, καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτοὺς, ἕως
 ὃ ἦλθεν ὁ παλαῖος τῶν ἡμερῶν, καὶ τὸ κέρας ἔδωκεν ἀγίοις
 ὑψίστου. His continenter subiungunt eadem, καὶ ὁ
 κέρας ἔφρασε, καὶ τὴν βασιλείαν κατήργησεν οἱ ἄγιοι. Et
 rursum, καὶ εἶπε· Τὸ θνητὸν τὸ πᾶν τὸν βασιλείαν τῆς γῆς
 ἔσται ἐν τῇ γῆ ἡπὲς ὑπερέξῃ πάσης τῆς βασιλείας. V. 42.
 eadem, καὶ συμπαύσει αὐτῶν, καὶ κατακλίσει. Seq. v.
 post, τὰ δέκα κέρατα eadem addunt relatiuum αὐτῶ.
 & mox, δέκα βασιλ. ἀναστήσονται, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν ἀνα-
 στήσονται ἑπτα, ὅς ἑσονται κακοὺς (melius Iustinus κα-
 κοῖς) πάντας τῶν ἡμερῶν. V. 45. eadem, λόγους προ-
 ρήματα: & seq. v. καὶ τῶν ἀγίων ὑψίστου πληθήσει· καὶ
 ἑσονται τῷ ἀγαθῷ καίρι καίριον καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται
 ἐν χειρὶ αὐτῶ ἕως καίριον καὶ καίριον, καὶ ἡμῶν καίριον.
 Vnde 249. 2. rectius apud Iustinum transposito
 relatiuo legemus, παρεδοθήσεται εἰς χεῖρας αὐτῶ ἕως
 καίριον καὶ καίριον.

Pag. 249. v. 3. eadem vulg. B. καὶ τὸ κριτικὸν
 καὶ ἴσχυον. & v. 5. καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῆς βασιλείας τῆς ὑπερῶν
 πάντος τοῦ ἁγίου ἐδόθη ἀγίοις ὑψίστου· καὶ ἡ βασιλεία αὐτῶ βα-
 σιλεία αἰώνιος. & consequenter, καὶ πᾶσι αἱ ἀρχαὶ αὐτῶ
 δουλεύουσιν καὶ ὑπακούουσιν. V. 9. eadem, πῆρες pro
 τέλει. Et mox, ἐγὼ Δανιὴλ, οἱ διαλογισμοὶ μου συνετά-
 ρασάν με, καὶ ἡ μορφή μου ἠλλοιώθη ἕως ἡμεῶν, καὶ τὸ
 ῥῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου συνετήρησα. sed mutilata est
 post primum comma hæc in vulg. B. periodus,
 & integrior est Iustini lectio. Maxima vero pars
 huius discrepantiæ in verbis potius quam in
 sententia cernitur.

Pag. 250. v. 17. vulg. B. Esaiæ 29. ἀπολω-
 ῖν ἀφελῶ: & seq. v. σωτηρίων κρύψω, omisso
 relatiuo.

Pag. 251. v. 8. vulg. B. Matth. 7. προσέχετε ἀπὸ
 τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ὀνόματι
 προφητῶν.

Pag. 256. v. 1. vulg. B. Psal. 98. κύριος ἐβασίλ.
 absque articulo. V. 14. eadem, τὰ προστάγματα αὐ-
 τῶ ἔδωκεν, numero plurali. in ceteris nil discrepant.

Pag. 257. v. 7. vulg. B. Psal. 44. ἐν τῷ καιρῷ, præf.
 tempore. cetera notata supra. V. 39. Eliæ que-
 rimonia eisdem verbis legitur apud Paulum ad
 Rom. cap. 11. at 3. Reg. 19. paulo aliter, hoc mo-
 do, τὰ θεοσημεία σου κατέκαψαν, καὶ τὸν προφήτην σου
 ἀπέκτανον ἐν ἱερουσαλὴμ· καὶ ἠσπύδαί μου ἐγὼ μόνωτατος,
 καὶ ζητήσῃ τὴν ψυχὴν μου, λαβὴν αὐτῶν, traiecto sc.
 membrorum ordine, & quibusdam variatis.
 V. 43. eadem B. Rom. 11. κατέπεσον ἑμαυτῶ ἑπτα-
 κιστῆρες ἀδελφοί, οἵτινες ἐκ ἑκαμῶν γένου τῆ Βαβυλ. at 3.
 Reg. 19. maior adhuc discrepantia est. ibi enim
 Dominus Eliam alloquitur, sic, καὶ καταλείψεις ἐν
 Ἰερουσαλὴμ τὰ χηλιδίους ἀδελφῶν, πάντα γένητα, ἃ ἐκ ἑκαμ-
 ῶν γένου τῆ Βαβυλ. quod loquendi genus ne sus-
 pectum sit, faciunt sequentia hæc, καὶ πᾶν γένος ὃ ἐ-
 προσέκωπον αὐτῶ. nam si cum Perionio legere
 velimus ἅπαντα ἐκ ἑκαμῶν, solæcismus in relati-
 uo fuerit.

Pag. 258. v. 16. apud Paulum ad Eph. c. 4. sic
 habent vulg. B. ἀναβαί εἰς ὑψίστου ἡ χιμαλώτ σου ἐν αἰχμα-
 λωσίαν, ἔδωκε δέματα πῶς ἀδελφοί. at Psalmo 67.
 ἀνέβη εἰς ὑψίστου, ἡ χιμαλώτ σου ἐν αἰχμαλωσίαν, ἔλαβες δέ-
 ματα ἐν ἀδελφοί.

p. 262. v. 13. vulg. B. Esaiæ 7. breuius, ἐν γαστρί
 λήψεται ὑμῶν, omisso commate intermedio. de quo
 loco iterum disputatur infra 291. 11: 297. 32: 310.
 6. Rursum vulg. B. v. 17. ἀπειθήσονται πονηρία, ἐκλήξαδ
 τὸ ἀγαθόν, omissa & causali particula & articulo.
 cetera notata supra.

pag. 263. v. 9. vulg. B. Ezech. 14. aliquanto
 aliter, atque adeo & prolixius, sic καὶ ἐὰν ὄσονται οἱ υἱοὶ
 ἀνδρες οὗτοι ἐν ὕμῳ αὐτῶν, Νῶε, καὶ Δανιὴλ, καὶ Ἰωβ, ὅτι οἱ
 ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῶν σωθήσονται, λέγει Ἀδωναὶ κύριος.
 ἐὰν δὲ καὶ θυρία πονηρὰ ἐπάσῃ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ πμορσομα
 αὐτῶν, καὶ ἔσται εἰς ἀφανισμόν, καὶ οὐκ ἔσται ὁ διοδυνὸν ἀπὸ πρε-
 σόπου τῶ θνητῶν καὶ οἱ υἱοὶ ἀνδρες ἐπὶ ἐν μέσῳ αὐτῶ ὄσται,
 ζῶ ἐγὼ, λέγει Ἀδωναὶ κύριος, εἰ ὑοὶ καὶ θυγατέρες σωθήσονται,
 ἀλλ' ἢ αὐτοὶ μόνοι σωθήσονται, ἡ δὲ γῆ ἔσται εἰς ὄλεθρον. Ro-
 m. 10. 16. ibi, non Iacob, agnoscit etiam B. Hiero-
 nymus.

pag. 268. v. 32. vulg. Matth. 3. ὁ δὲ ὅπισθεν μου ἔρ-
 χόμενος, ἐσχευέτε μου ὄσται: & v. 35. ἔ τὸ πύον ἐν τῇ
 χειρὶ: & seq. v. τὸ σπινθῆρ, addito relatiuo.

pag. 269. v. 2. eadem B. Matth. 17. Ἡλιαὶ μὲν ἔρ-
 χεται πρὸς τὸν: & v. 5. πάντα ὅσα ἠθέλησαν. V. 30. vulg.
 B. Exodi 17. ἐν χειρὶ κρυφαία πολυμεί κύριος ἐπὶ Ἀμα-
 λικ, ἀπὸ θυμῶν πολυμεί.

pag. 270. v. 1. vulg. B. Esaiæ 39. Ἐξελίξαι τῷ Ἠσα-
 ῖα: & seq. v. ἠθέλω δὲ εἰς. V. 18. eadem B. Esaiæ
 40. τὸ ἀγθὸς ἐξέπεσε, absque relatiuo: & seq. v. τὸ
 ὅ ῥῆμα τῶ θεοῦ ἡμῶν. eadem tamen Bibl. 1. petri 1. in
 loci huius citatione, itidem cum Iustino habent
 ῥῆμα κύριος. V. 23. eadem B. Esaiæ 40. Ἰδοὺ ὁ θεός
 ἡμῶν, ἰδοὺ κύριος, κύριος μὲν ἰσχυρός ἔρχεται. cetera notata
 supra. V. 31. eadem B. eodem loco, ἡ ὄσται σωτη-
 ρίας πρὸς ἔδωκεν αὐτῶ ἡ πρὸς πρὸς ἔδωκεν αὐτῶ, καὶ αὐταποδο-
 θήσεται αὐτῶ: εἰ πάντα τὰ ἔθνη- & seq. v. ὡς σίλος.
 Eadem v. 35. πάντα τὰ τετέλεστα: & seq. v. πάντα τὰ
 ἔθνη ὡς ἔθνη εἰσὶ.

pag. 271. v. 33. vulg. B. Genes. 49. optatiuo
 modo, σὺ ἀνέστησαν, te laudent. V. 43. eadem B. ibi-
 dem χερσποιοὶ, leisifici: & v. 45. ἡ γάλα: quod stare
 nequit nisi subaudiatur μάλλον, vt sit, candidiores
 quam lac.

pag. 273. v. 6. vulg. B. Zach. 9. κήρυσε θυγατέρες
 Ἰερουσαλὴμ, ἀλάλαξον, inuerso commatum ordine.
 & seq. v. ἐρχεται pro fut. ἔξει: & v. 5. πρᾶξις καὶ ὀπίθεσι.
 omisso πρῶτος. V. 33. vulg. B. Zach. 13. ἐπὶ τῶν
 ποιμῶν μου, plurali numero: & mox, καὶ ἐπὶ αὐτῶν
 πολιτῶν αὐτῶ: (vbi relatiuo mutato procul dubio
 cum Iustino legendum μου) & seq. v. κύριος πτω-
 χράτων. V. 35. eadem B. καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρῶ-
 τα. sed ad Iustini lectionem accedit quod est
 Matth. 26. διασκορπισθήσονται τὰ πρῶτα τῶ ποιμῆ.

pag. 275. v. 15. vulg. B. Genes. 19. ἐναντίον κυρίου.
 V. 42. vulg. B. Gen. 18. ἰδοὺ ἐπιπαισέψων ἡμεῶς πρὸς σὺ
 καὶ τὸ καίριον τῶτον εἰς ὄσται, καὶ ἐξήψων Σάρρα ἡ θυγατέρα σου.

pag. 276. v. 9. eadem, πρὸς τῶ ὑψίστου Ἰσραὴλ, ad-
 dito nomine proprio, cetera notata supra.

pag. 277. v. 21. vulg. B. Psal. 109. εἶπεν ὁ κύριος
 itemque Iustinus supra 250. 23.

Pag. 278. vers. 9. vulg. B. Genes. 18. μὴ κρύψω,
 omisso εἰ: & vers. 11. εἶπε δὲ κύριος, inserta con-
 iunctione. Sic eadem vers. 12. πτωχὸν σου πρὸς με.
 V. 18. eadem ἐναντίον κυρίου, vt supra 275. 35. V. 28.
 eadem B. Gen. 27. πρὸς τὴν πλιν, sed πύλλω Iustini
 rectius. V. 38. eadem, μὴ βλάβῃ εἰς τὰ ὀπίσω, omif-
 sa præpositione, media verbi forma. V. 43. ca-

dem, τὸ ἀπέσπασεν, ἐπὶ τῷ- absque copulatiua. Contra v. 45. eadem, ἢ γὰρ διωθήσονται τὸ πηλοῦσι περὶ γῆμα, addito articulo, parum alioqui in talibus necessario.

Pag. 280. v. 34. commation illud ἢ ποικίλοι, à vulg. B. abest Genes. 31. idem tamen paulo post, v. 40. in eisdem B. exstat. V. 36. eadem εἶπα, aoristo primo. & mox, τί ἔστ; omisso nomine κύει. V. 41. eadem ὁ θεός σου: & seq. v. ἠύξω μοι, addito utrobique pronomine. V. 43. eadem convenientiori commatum ordine, νῦν οὐδ' ἀνέστη, ἢ ἔξελθε ἐκ--

Pag. 281. vers. 4. eadem B. Genes. 32. pro Ιακώβ habent Ιακώβ: quod ex similitudine nominum corruptum existimat Perionius. Ab eisdem abest ἔστ v. 16. Contra eadem seq. v. post ὀνομά μου addunt, ὁ θεὸς θαυμαστόν. V. 20. eadem, ἢ ἐστὶν μου ἢ ψυχῆ, variato verbo, & nominum ordine mutato. V. 24. eadem B. Genes. 35. ἐν γῆ Καναάν: & v. 28. κατὰ τὸν Βαυθάν. V. 32. eadem B. ibidem, τὸ ὄνομά σου Ιακώβ, ἢ κληθήσεται ἔπ Ιακώβ, geminato Iacobi nomine. Et seq. v. post Ισραὴλ ἔσαι τὸ ὄνομά σου, in eisdem adduntur hæc, καὶ ἐκλέσσε τὸ ὄνομα αὐτῷ Ισραὴλ. Sequentia Iustini sunt, non Moysis. V. 42. vulg. B. Genes. 28. χαρῆν gemino ῥ: & 276. 2. ἐπ' αὐτῆ, datiuo casu: & seq. v. ἐπ' αὐτῆς, casu genitiuo.

Pag. 276. v. 7. eadem ὡσεὶ ἄμμος, sed Iustini lectionem confirmant ista Genes. 32. ὡς πῦρ ἄμμων τῆς θ. V. 10. eadem, ἢ ἰδοὺ, ἐγὼ εἰμι μετὰ σου: & seq. v. ἐν τῇ ἰδῶ πείσῃ καὶ ἀπορευθῆς. V. 18. eadem οἶκος θεῶ, absque articulo.

Pag. 283. v. 34. vulg. B. Exodi 3. ἐν φλογὶ πυρῆς, sed πνεὶ φλογός apud Iustinum est etiam pag. præced. v. 40. in fine. Rursus vulg. B. ἐν τῷ βάπτου, cum articulo, & quidem masculino. & mox tamen eadem fœm. gen. ἢ βάπτει, ter: & quarto ἢ βάπτει, v. 39. Rursus v. 36. eadem εἶπε ἢ Μωϋσῆς, ordine mutato, omisso articulo. Sic v. seq. ὄψομαι τὸ ὄραμα τὸ μέγα τούτου, traiecto demonstratiuo.

Pag. 284. v. 36. vulg. B. Prouerb. Salom. c. 8. πρὸς τὸ ὄρῃ ἐδιδρασε, absque articulo: & vers. 39. ὅτι ἀράξει, absque copula. V. 41. eadem ἢ καὶ ἐξαγῶν pro ἢ ἀθάνατον, & post hoc ipsum commation duo alia ibi sequuntur à librariis deprauata. itemque 285. 2. post ἄκουε.

Pag. 285. v. 3. eadem ὅς τὰς ἐμάς ὁδοὺς τηρήσει, ἀρχεπῶν ἐπ' ἐμαῖς ἄρ. vbi verius ἀρχεπῶν quam ἀρχεπῶν apud Iustinum. vigilantiam enim à suis sectatoribus exigit Sapientia. V. 20. vulg. B. Genes. 1. εὐλογήσων αὐτοὺς ὁ θεός, traiecto relatiuo.

Pag. 286. v. 5. eadem B. Iosua 5. ἢ ἀναβλέψας addita copula: & mox πῆς ὀφθαλμοῖς αὐτῆ, addito relatiuo. Et rursus, εἶδεν ἀνθρώπον ἐσκότα ἐναντῶν αὐτῷ. Et his subiungitur commation quod à Iustino abest, ἢ ἢ ῥομφαία αὐτῆ, ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ. Sequent. v. eadem, πρὸς ἑλθὼν Ἰησοῦς, absque articulo. V. 7. eadem, ὁ ἢ εἶπεν αὐτῷ. V. 10. eadem, καὶ πρὸς ἐκινήσεν αὐτῷ, ἢ εἶπε. Δέσπ. Sequent. v. eadem, ἢ εἶπεν ὁ ἀρχιερ. & mox, Ἄνσον τὸ ἕσπιδιμα ἐκ τῆ ποδ. σου. Ac rursus, ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ἔσου ἔσικας ἐπ' αὐτῷ, ἀγιός ἔστ. Et his ibidem subiungitur, καὶ ἐπὶ ἔσεν Ἰησοῦς ἔσικας. quod à Iustino breuitatis causa est præteritum. V. 17. eadem, ἰδοὺ ἐγὼ πρὸς διδωμί σοι ἕσπιδιον τῷ Ἰεραχά: & sequent. v. διωα-

πῆς ἐν ἰού.

Pag. 288. v. 9. de hoc psalmo supra, ad 257. 1. alter, v. 30. citatus & ipse supra 251. 42.

Pag. 289. v. 6. vulg. B. psalm. 18. καὶ νῦν νυκτῆ, absque articulo. V. 20. vulg. B. Esaiā 42. τὸ πῶ μου ὄσιν ὄνομα: & mox ἢ δῶσω, vna tantum negatione: & sequent. v. ἐδὲ τὰ ἀρεταῖς μου τῶς γλυπτοῖς, vt ultimo huius paginæ versu.

Pag. 290. v. 2. de hoc loco supra, ad 243. 29. V. 8. eadem B. ἰδοὺ ἤκασ. V. 9. eadem B. eodem cap. 42. καὶ κρινὰ ἀ ἐγὼ ἀναγγελοῦ: & sequent. vers. ἠμῆσιν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. κρινόν: & rursus, ἢ ἀρχὴ αὐτῆ (ἢ ἐξάξετε τὸ ὄνομα αὐτῆ) ἀπ' ἀκρῶ τῆ γῆς. V. 18. eadem καὶ σωθήσεται, addita copula. Eadem sequent. v. post τὸν ἐχθρῶν addunt emphaticum, μὲν τῶς, ἢ ἢ ἢ. V. 31. de hoc loco supra ad 262. 13.

pagin. 291. v. 11. Iudaicam illam lectionem ἢ καὶς pro ἢ παρθένος, id est, Iuuenula seu Adolescentula pro Virgo, etiam B. Hieronymus de nomine falsam esse dicit.

pag. 295. v. 26. vulg. B. Esaiā 35. ἔρημος διψῶσα, absque articulo. V. 32. eadem, πρὸς καλεῖται οἱ ὀλιγόψ. τῆ διανοία.

pag. 296. v. 32. vulg. B. Esaiā 33. κρίσιν ἀμματος, absque adiectiuo: & v. 37. μελετήσιν φέρον, absque genitiuo κρείν. V. 38. eadem, πῶ εἰσι γραμματικοῖς πῶ εἰσι οἱ συμβεβηκότες & sequent. v. τῶν συσφραγισμένων.

pag. 297. v. 43. Esdrā locum hunc à vulg. ed. abesse notat perionius: itemque Davidis verba 298. 28: idque mirum sibi videri: cum sequens Ieremiā locus, quem à Iudæis itidem abolitum dicit, in vul. ed. exstat c. 11. quærendumque putat primum, vnde Iustinus integra hæc habere potuerit: deinde cur ipse & ceteri Christiani ea in exemplaribus quibus utebantur, non addiderint, vt per temporum gradus ad nos salua peruenirent. Habent porro vulg. B. in antedicto Ieremiā loco, v. 8. Δεῦτε καὶ ἐμβάλωμεν: & seq. v. ἀπὸ γῆς. cetera supra.

Pag. 298. v. 39. vulg. B. Psal. 95. εὐλογῆσατε, absque copula. V. 42. commation illud, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτῆ, agnoscit etiam Latina Psalmorum interpretatio, at non item vulg. B. Græca quibus vsus est Perionius. legitur id tamen etiam in editione plantiniana.

pag. 299. v. 5. eadem B. ἀερετε, præterito aoristo. V. 9. eadem, ὅπ κύνεις ἐβασίλευσαι: & v. 12. σαλευθήσεται ἢ δάλασσα, imperatiuo modo: & rursus v. 26. ἐν ἀλθαίᾳ, absque articulo.

v. 300. v. 10. vulg. B. Deuteron. 31. εἰσπορεύεται ἐκεῖ εἰς αὐτῶν, addito aduerbio. V. 12. post ἡ διεδέμην αὐτοῖς, ex eisdē B. addendum commation hoc, καὶ ὀργισθήσονται θυμῷ αὐτῶν. V. 23. post commation illud, τῷ Αβραάμ μὲ δὲ δηλωθῆς, Perionius addendum censet hoc, ἐκεῖ τῷ Ἰουάκ- quoniam Exodi cap. 6. sic ad Moysen Deus loquitur, ἐγὼ κύνεις, καὶ ὠφθην πρὸς Αβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ιακώβ, θεός ἄν αὐτῶν, καὶ τὸ ὄνομά μου Κύνεις ἐκ ἐδήλωσα αὐτοῖς. Idem & δηλωσῶ actiuā forma legi posse censet. V. 26. verba illa, ἰδοὺ ἐγὼ cum sequentibus, plus viginti versibus à præcedentibus duobus commatis abesse in vulg. B. Exodi 23. notat idem perionius. deinde in eisdem B. esse καὶ ἰδοὺ: & v. 30. καὶ μὴ ἀπίθῃ αὐτῷ, addita copulatiua.

Pag. 301. v. 37. vulg. B. Matth. 7. ἐν δεινῇ τῇ ἡμέρᾳ. & v. 42. Πορεύεσθε ἀπὸ ἐμοῦ οἱ κηπηγεῖται, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. cetera supra. V. 46. vulg. B. Lucae 10. ἰδοὺ δίδωμι.

Pag. 302. v. 13. eadem B. Marci 8. ἀποδοκιμασθήσασιν ἀπὸ τῆς πρεσβυτερίας καὶ τῆς ἀρχιερείας καὶ τῆς γραμματικῆς, καὶ ἀποκτανθήσασιν, καὶ μὴ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῶσιν. V. 46. de illo Esaiæ loco ex cap. 7. dictum supra, ad 262. 19.

Pag. 303. v. 22. Matthæum secutus est cap. 2. at Michææ 6. variant aliquantum vulg. B. V. 45. quia participium ἡγωνισθέντες pugnantiam aliquam parere videtur, quod puerum Bethlehem natū esse, & natum esse in spelunca ei vicina, quodammodo pugnant, propterea Perionius existimat fortasse legi posse ἀπὸ βηθλεὲμ. Sed ea lectione haud opus est, cum ἐν Βηθλεὲμ accipi possit pro, in Bethlehemini vicinia, in agro Bethlehemensi, metonymico tropo.

Pag. 304. v. 25. vulg. B. Jeremiæ 31. genitio casu habent ἑρῶν καὶ κλαυθμοῦ καὶ ὁδοῦ μου: Matth. 2. nominatio quidem casu ἑρῶν legitur, sed id à Iustini editionibus abest. adiectivum πολὺς legitur apud Matth. quoque, at nō apud Jeremiam. Denique pro κλαυθμοῦ apud eundem Jeremiam est pass. κλαυθμῶν.

Pag. 305. v. 42. vulg. B. Esaiæ 30. ἐπιρώπησεν βοῶνθῶν δαῖται: & v. 43. πεποιθὸν ἐπ' Αἰγύπτου.

Pag. 306. v. 6. eadem Zach. 3. geminate, ἐπιπνύσασιν κύνες ἐν σοὶ διάβολε, καὶ ἐπιπνύσασιν κύνες ἐν σοὶ ὁ ἐκλεξάμενος τὸν Ἰερουσαλήμ. sed ἐπιπνύσασιν σοὶ κύνες cum Iustino habet Iudæ quoque epistola. V. 7. eadē B. Iobi 1. καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν οἱ ἀγγελοι τοῦ θεοῦ, περιεστῶσιν ἔναντι τοῦ κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν μετὰ αὐτῶν.

Pag. 307. v. 24. commation istud, ὅσα ἐγὼ κτίζω, abest à vulg. B. Esaiæ 65. V. 28. eadem, ἔδ' ἐμὴ γένηται ἐπὶ ἐμοῦ ἄνεσ καὶ ἄνεσ. Ab eisdem abest ὕδ' v. 30. itemque v. 30. V. 33. eadem ἐνοικήσισι. V. 39. eadem, καὶ τὰ ἔκτρονα αὐτῶν ἔσον: & v. 41. τίς ἔστι, quis est? V. 42. eadem, συμβουλεύσονται ἅμα: & v. 44. ὄψ' τῷ ὄρφι μου.

Pag. 308. v. 1. articulus τῶ, & verbum ἔσον, abfunt ab eisdem. V. 6. rectius clausa post χίλια ἐπὶ periodo, cum Lango sic continuabimus, συνήκατο ἢ καὶ ὅπ' τὸ εἰς locus autem qui sequitur, 2. petri 3. his verbis exstat, μία ἡμέρα παρὰ κυρίου ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

Pag. 309. v. 20. vulg. B. Esaiæ 37. paulo plenius, καὶ ἐξῆλθεν ἀγγελος κυρίου καὶ ἀνείλεν. Ab eisdem abest præpositio εἰς ante ἐκείδ' v. 36.

Pag. 312. v. 23. vulg. B. Esaiæ 66. ἀκούσατε ῥήματα κυρίου: & mox, οἱ τρέμοντες τὸ λόγον αὐτοῦ. V. 25. eadem, ἵνα τὸ ὄνομα κυρίου δοξασθῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Pag. 325. v. 23. vulg. B. Pf. 21. ἐξείχθη, prima persona: & v. 41. φοβῆσθαι, singul. num.

Pag. 335. v. 6. vulg. B. Ionæ 4. σὺ μὲν ἐφείσω ἑσπ' ἢ κολοκαυθῆς: & mox ἑσπ' ἢς οὐ ἐκκακοθυπτος ἔδ' ἐξάστ' ἄριστος: & v. 44. οἵπνεις ἐκ ἐργασίαν δόξαν αὐτῶν ἢ ἀφ' ἑσπ' αὐτῶν.

Pag. 336. v. 5. vulg. B. Michææ 4. ἐπ' ἐξάτων τῶν ἁμορῶν, locutionis genere parum vsitato. & seq. v. ἔτοιμον ἐπὶ ταῖς καρπῶν. V. 7. eadem B. ibidem, καὶ μετ' ἐπειρήσει ἑσπ' ἀπὸ τῆς βοῶν: & v. 9. αἰσάμεν εἰς τὸ ἕκρον κυρ. V. 10. eadem, καὶ ἐξείσων ἡμῶν τὸ ὄδον— V.

15. eadem ἐξείσων, compositæ. Seq. v. eadem κατακόφοισι, variata præpositione. V. 17. eadem τὰ ὄβρα pro ταῖς ζεύμασι: genus scilicet pro specie. Ibidem mox eadem, καὶ ἐκέτι μὴ ἄση ἔδτος ὡς ἔδτος μάχ. V. 19. eadem, καὶ ἀπαύσει ἔχστος ὑποκρίτω ἅμα. V. 21. eadem, διότι τὸ σῶμα κυρ. πῶι ποικίλτος ἐλδήσεται τῶντα. V. 22. eadem rursus, πῶι τις εἰ λαοὶ πορεύσονται ἔχστος τὸ ὄδον αὐτοῦ, ἡμῶν ἢ πορ. V. 24. eadem, εἰς τὸ αἶμα καὶ ἐπίκεινα: quorum commatum posterius à Iustino abest. & mox, ἐν τῇ ἡμέρᾳ δεινῇ. λέγει κύριος, συναξάτω ἢ συνιτεριμμένω, καὶ τὸ ἀποσπέντω εἰς δέξομαι, καὶ οὐς ἀποσπέντω καὶ θύσσωμαι ἢ συνιτεριμμένω εἰς καταλειμμα, καὶ τὸ ἀποσπέντω εἰς ἔδον. Et consequenter, καὶ βασιλεύσει Κύριος ἐπὶ αὐτοῦ ἕως εἰς τὰς αἰῶνας.

Pag. 342. v. 10. vulg. B. Jeremiæ 2. & aliter & cumulativus, ἐξείσων ὁ ἕρστος ἐπὶ πύττω, καὶ ἐξείσων ἢ γῆ ἐπὶ πλείων σφόδρα, λέγει κύριος: ὅπ' ἔδω καὶ πικρὰ ἐποίησεν ὁ λαός μου. ἐμὲ ἐξείσων, πηλὴ ὕδατος ζῶστος καὶ ἄρυσαν αὐτοῖς λάκκοις συνιτεριμμένω, εἰ δὲ δυνήσονται ὕδωρ συνίρσιν. V. 28. eadem B. Zach. 2. διότι ἰδοὺ ἔρχομαι: & v. 30. ἔσον ἅπλω εἰς λαόν. V. 43. eadem ὡς δαλός, velut torris.

Pag. 345. v. 45. vulg. B. Deuterono 32. ἀπλάδου εἶς— sed vsitatio Iustini scriptura ἐπλάδου.

Pag. 349. v. 23. εἶπον pro vulg. εἶπεν legit etiam perionius. sed haud scio an verius participium εἶπων, & mox ἔπι pro ὅπ. vt sensus sit: Et hæc cum dixi, propterea dicta velim, quia nullam amplius cuiusquam rei curam ago quam vt verum dicam. loquendi genus non multum ab simile infra 360. 20.

Pag. 350. v. 8. κόψων legendum esse, non ὄψων, vidit etiam perionius. verba Zachariæ 12. variat aliquantum, hoc modo, καὶ κόψων ἢ γῆ καὶ φυλαίς φυλῆ οἴκου Δαβὶδ καὶ ἑαυτῶν— V. 27. relatiuum αὐτῷ post σωτηρίαν ab eisdem B. abest Esaiæ 49. Sic v. 38. eadem B. Esaiæ 43. ὁ πῶς ὄν ἐξείσων ἅμω, omisso genitio μου. V. 45. eadem B. Esaiæ 42. ἐκλέσασιν ἐν δικαιοσύνῃ. atque ita etiam supra est 243. 29.

Pag. 351. v. 20. post ἐλέσων σὺ μοι, vulg. B. Esaiæ 49. addunt commation hoc, καὶ ἐπλάσσω σέ.

Pag. 352. v. 2. eadem B. Esaiæ 42. καὶ κωφοί, plur. num. In eisdem mox post οἱ κωκυῖοντες αὐτῶν addita hæc, τίς τυφλὸς ὡς ὁ ἀπερηκῶς—

Pag. 353. v. 5. vulg. B. Esaiæ 42. initio capitis, ἔδ' ἐκκαυθῆσιν ἔξω ἢ φανῶ αὐτοῦ: itemque infra est 364. 36. V. 9. eadem B. ἕως ἀφ' ἑσπ'— V. 30. copulativa καὶ post πῶχ' ὡς à vulg. B. abest Psalm. 81: rectius. Eadem v. 10. σὺ λουθήσων, imperatiue.

Pag. 354. v. 17. commation istud, ἐπίστωμαι αὐτοῦ, Perionius per parenthesis positum autumat. mihi qui sensus loci esse videatur, supra exposui.

Pag. 360. v. 21. lectio quam è Septuaginta interpretibus annotat Iustinus, exstat etiam in vulg. B. Deut. 32.

Pag. 363. v. 1. vulg. B. Esaiæ 3. καὶ μὴ τῆς ἀρχόντων, repetita præpositione. V. 3. eadem, τί ὄμοις ἀδικίται; V. 23. ὁ γῆ abest à vulg. B. Esaiæ 5. sed similis tamen epitasis est in illo Deuteronom. 31. ὁ γινώσκωμαι θυμῷ αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. cetera quoque sic deinceps ibi leguntur, καὶ ἔδυμαθῆν κωκυῖος σαββαθὸν ἐπὶ τὸ λαόν αὐτοῦ, ἐπὶ ἐδ' ἔδ' πῶ χεῖρα ἐπὶ αὐτοῦ—

Pag. 366. v. 6. vulg. B. Esaiæ 65. μὴ λυμήνη.

Pag. 367. v. 9. pro *ἀποστόλων*, pag. præced. v. 20. citatum *τῆς ψυχῆς ἀποστόλων*: itemque supra 235. 6:362. 36 & in vulg. B. Esaia 3.

Pag. 367. v. 12. nota Iustinum Septuaginta interpretibus tribuere lectionem istam, *ἄρωμα* ἢ *διχαιον*: & Iudæis alteram, *διστομα* ἢ *διχαιον*: cum B. Hieronymus hoc totum in Hebræo inueniri neget, sed additum esse à Septuaginta, qui dixerint *διστομα*, vt & Hebraicum textum mutilatum esse, & Græcam versionem interpolatam per Iudaicæ factionis homines suspicio sit.

Pag. 372. v. 8. *κτῆ* Iudæων ἢ *Ελλήνων* dicit, non quod prius aduersus Iudæos, post aduersus Græcos ceterosque paganos scripserit, sed quia Iudæi primi Christo & Apostolis suis in Euangelij prædicatione refragati sunt. prius autem contra Græcos quam contra Iudæos se scripsisse declarat ipse in Disputatione cum Tryphone 349. 28.

Pag. 377. v. 12. vulg. B. 1. Cor. 2. 12. *ἡμεῖς* ὅ, prima persona: itemque mox sequ. v. *ἐλάλομα*. V. 21. perionius *κέντηται* legit, indicatiuo modo, sed id loco restituendo non sufficit.

Pag. 379. v. 5. p. *περὶ* maualt, tempore præfenti, sed antichronismum illum vsitatum esse aliis quoque, nec in hoc tantum verbo, sed etiã in *ῶ*, *ῶ*, & similibus, docet Stephani Thesaurus.

Pag. 380. v. 6. idem negatiue legit *ἔκουω*, accentu retracto, sed retineri tamen & alteram scripturam posse concedit.

Pag. 383. v. 20. idem clariorem fieri sententiã existimat, si comma istud, *τεῖς γὰρ ὅτι διασπίν*, cum suo comitatu per parenthesin legatur.

Pag. 385. v. 12. planiorem fore locum notat i-

dem Perionius, si post *ἢ*, *&* ἢ *ἢ*, adhibeatur distinctio. V. 25. idem legendum putat *ἢ ὅ φύσιν*, accus. casu, vt v. 22.

Pag. 386. v. 26. aduersatiuum istud, *εἰ ὅ γελῶν* ὄρω, eidem p. scrupulum mouet vt hic mutato genere ac numero legendum censeat *ὡς ὄντα γα*: id est, quippe quæ erant antequam facta essent. Langugatam scripturam sequitur.

In sequentes libellos nullas Perionij Observationes inueni. tantum in margine ad 441. 40. annotatum, cum Origenes hic nominetur, ab alio Iustino hæc scripta videri.

Pag. 462. v. 30. *ἀνακευθόμενον* idem perionius vertit, *resonans*: sic enim locum reddidit, *dum* ὅ *cogitatur* ὅ *cantatur* ὅ *resonat*. Langus noster & ipse lectionem illam retinet. sed cum organa inanima, & cãtum cum pulsu harmonico, auctor hic improbet, *ἀνάκευθις* vero, si pro pulsatione aut pulsationis exorsu capiatur, absque pulsu fieri nequeat, propterea fere adducor vt putem ab auctore scriptum *ἀκουόμενον*: vt significet, verbum Dei & cogitatum & cantatum & auditum, ad dæmonas abigendos facere. At *ἀνάκευθις* pro cãtus auspicatione seu exorsu hic accipienda, quasi tanta cantionis vis sit, vt simulatque ea intonuerit, Satanas confestim fugere significetur.

Pag. 508. v. 3. idem perionius legit *τὸν π*, atque ita locum vertit, *nec solum amicus faciendus est qui obiurgare soleat, sed etiam audiendus*. mihi vulgata lectio proba est; hoc sensu, *ac redarguendi libertas non modo exercenda in alios, sed ab aliis etiam admittenda atque audienda*. nam multi sunt qui alios quidem arguunt ac reprehendunt libenter, sed non æque libenter se vicissim ab illis argui ac reprehendi patiuntur.

